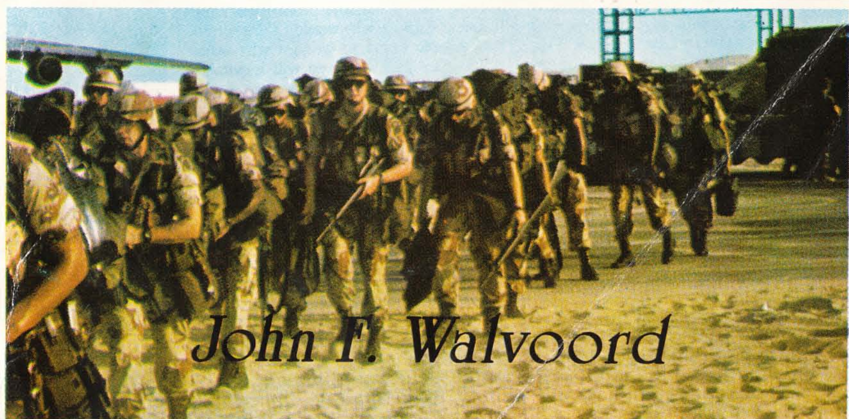
ARMAGHEDON, PETROLUL ŞI CRIZA DIN ORIENTUL MIJLOCIU

Ce spune Biblia despre viitorul Orientului Mijlociu şi despre sfîrşitul civilizaţiei occidentale

John F. Walvoord

Armaghedon, petrolul și criza din Orientul Mijlociu

CE SPUNE BIBLIA DESPRE VIITORUL ORIENTULUI MIJLOCIU ȘI DESPRE SFÎRȘITUL CIVILIZAȚIEI OCCIDENTALE

Editura Agape 1995

Citatele biblice sunt traduse după versiunea americană
New International Version
folosită de autor în cartea de față.

Titlul original: Armageddon, Oil and the Middle East Crisis

Tradusă în limba română cu permisiunea editurii:
Zondervan Publishing House, Statele Unite
Traducerea: Olimpiu S. Cosma
ISBN 973-97163-2-6

CUPRINS

Prefaţă

În 1973, petrolul a devenit o altă armă politică în criza din Orientul Mijlociu. Embargoul petrolului a şocat lumea, făcînd-o să-şi dea seama de puterea economică şi politică a naţiunilor care controlau petrolul din Golful Persic.

Încă de la al doilea război mondial nu mai fusese lumea confruntată cu un deficit serios de ţiţei. Dar acum, pentru prima dată, criza din Orientul Mijlociu a afectat pe toată lumea.

Dacă embargoul ar fi continuat încă şase luni în 1973, s-ar fi produs colapsul economic al Europei şi Japoniei. Chiar SUA, cu producţia ei proprie de petrol, era atît de dependentă de petrolul importat, încît n-ar fi suportat prea multă vreme embargoul.

Dar preţurile la petrol au coborît din nou, şi lumea a devenit iarăşi mulţumită şi împăcată cu sine.

Israel se lupta încă cu problemele din regiune. Problema palestiniană alimenta ura dintre evrei şi arabi, în timp ce taberele de refugiaţi au devenit un motiv de reînnoire a terorismului mondial. Libanul vuia din cauza războiului civil. Israel şi Siria au fost atrase în conflict. Dar petrolul nu era implicat, deoarece un război părea încă departe de cîmpurile petrolifere din Golful Persic.

Chiar războiul înverşunat şi tergiversat între Iran şi Irak era ţinut în frîu. Forţele navale americane s-au retras în Golf şi exersau acolo. Nimeni nu încerca în mod serios să oprească curgerea de petrol spre Occident, şi industria lumii funcţiona mai departe.

Încă o dată fusese înlăturată o catastrofă mondială. Lumea arabă dădea iluzia de unitate, şi-şi proclama abilitatea de a menţine pacea în regiune. Petrolul continua să curgă, iar vestul, în special Statele Unite, a devenit mai dependent ca niciodată de el. Odată cu armistiţiul între Iran şi Irak, lumea s-a destins.

Atunci, în august 1990, Saddam Hussein a invadat şi a

pus stăpînire pe Kuweit, și Orientul Mijlociu a intrat într-o nouă perioadă de mare pericol. Iluzia unității arabe se risipise. Vestul s-a grăbit să protejeze Arabia Saudită și statele alăturate bogate în petrol. În cîteva săptămîni, cîmpurile petrolifere din Arabia s-au umplut cu soldați și cu mașinăria modernă de război.

În mișcarea lui îndrăzneață de șah, Saddam Hussein încerca să formeze o puternică bază independentă în Irak, de unde să intimideze Occidentul. Scopul lui era ca în cele din urmă să atace și să distrugă Israelul.

Vechiul conflict arabo-israelian se pornise ca un joc periculos la scară mondială. Un nebun, fie terorist, fie șef de stat, ar fi putut ușor să dea prima lovitură într-un război care ar implica întreaga lume.

Prezența providențială a petrolului explică de ce Biblia face din Orientul Mijlociu centrul atenției lumii pentru profețiile din zilele din urmă. El va fi scena bătăliei de la Armaghedon și sfîrșitul civilizației occidentale așa cum o cunoaștem. Biblia descrie în linii generale exact ceea ce se va întîmpla înainte de a doua venire a lui Cristos.

Prima pagină a ziarelor cotidiane pune noi întrebări privind ceea ce rezervă viitorul. Lumea n-a cunoscut niciodată atîtea evoluții neliniștitoare și o schimbare așa de rapidă. Pentru un creștin este ceva natural să consulte Biblia ca să vadă ce are de zis în privința marilor evenimente care se vor întîmpla în lume.

Biblia conține istoria lumii pînă în timpul actual, inclusiv creația, începutul rasei umane, precum și modul în care Dumnezeu S-a purtat cu Israel și cu națiunile din antichitate. Noul Testament adaugă importanta relatare a nașterii, vieții și învierii lui Isus Cristos la prima Sa venire. Învățăturile lui Cristos și cele ale apostolilor au dat Bisericii primare un sistem de adevăr care nu numai că explica trecutul, dar dădea și o panoramă profetică a evenimentelor încă viitoare.

În această revelație scripturală, un loc central îl are o explicație îngrijită a celei de a doua veniri a lui Isus Cristos. S-au făcut multe preziceri despre evenimentele importante care vor avea loc înainte de a doua venire a lui Cristos. Cînd aceste evenimente sunt așezate în ordine cronologică, rezultă de aici un calendar profetic a ceea ce se va întîmpla curînd în lume. Numeroase persoane care au studiat Scriptura în mod inteligent au înțeles profețiile biblice și au dedus de aici că lumea a început deja numărătoarea inversă care duce pînă la Armaghedon, cel mai mare război din întreaga istorie, și la sfîrșitul civilizației așa cum o cunoaștem noi.

Tensiunile crescînde din Orientul Mijlociu și schimbările impresionante din Europa i-au făcut pe mulți să se întrebe dacă nu ne îndreptăm rapid spre sfîrșitul timpului, spre un război mondial gigantic și sinucigaș, pe care mulți îl asociază cu bătălia de la Armaghedon. La ora actuală, situația mondială este oare coaptă pentru împlinirea marilor profeții care duc la o asemenea catastrofă? Și dacă așa este cazul, ce se va întîmpla apoi? Care este viitorul lui Israel? Cum va afecta conflictul cu petrolul și criza de energie viitorul lumii? Care sunt evenimentele pe care să le luăm în considerare în numărătoarea inversă spre Armaghedon?

Această carte este o încercare de răspuns la aceste întrebări importante. Ea se concentrează mai ales asupra Orientului Mijlociu și asupra profețiilor legate de el. Totul arată că lumea noastră intră într-o nouă serie de crize. Zilele care vin promit schimbări rapide și evoluții surprinzătoare. Numai un cuvînt care vine de la Dumnezeu Însuși poate să dea răspunsuri sigure la întrebări importante privind viitorul.

Cei mai mulți oameni dau puțină importanță revelației profeției biblice. Milioane trăiesc ca și cînd Dumnezeu n-ar exista. Ei cred că dacă Dumnezeu există, atunci este ca un moșier plecat din țară, care nu se interesează să-și strîngă chiria pentru arendă. Ei nu vor să creadă că va fi o tragere la răspundere a națiunilor și a indivizilor de către un Dumnezeu drept și atotputernic.

Chiar și unii creștini practicanți au tendința în lumea noastră modernă și materialistă de astăzi să-și irosească viețile în cumpărat și cheltuit, fără să dea atenție valorilor eterne. Dacă există o viitoare tragere la răspundere, ei preferă să nu lase ca aceasta să le afecteze viețile.

Evenimentele impresionante din secolul 20 reamintesc

pregnant faptul că profeția referitoare la viitor se va împlini la fel de literal ca sute de profeții în trecut. Potrivit Scripturilor, în calendarul evenimentelor viitoare al lui Dumnezeu se află Armaghedonul. Avertizarea că istoria se apropie de punctul ei culminant profețit este destinată să ne dezmeticească.

Faptele prezentate în această carte ar trebui să ne facă să ne dăm seama că Dumnezeu este pe tron și la cîrma istoriei. La vremea Lui, orice genunchi se va apleca și orice limbă va mărturisi că Isus Cristos este Domn. Dar pentru foarte mulți oameni va fi prea tîrziu ca să le mai influențeze destinul etern.

Evenimentele de la începutul ultimului deceniu al secolului 20 au confirmat concluzia că petrolul din Orientul Mijlociu, aproape două treimi din rezerva mondială, este factorul major în puterea politică, economică și militară a lumii moderne. Toată lumea are o miză importantă în evenimentele din Orientul Mijlociu. În multe privințe, pacea din Orientul Mijlociu este mult mai importantă pentru puterea și prosperitatea crescîndă a unei Europe noi decît este pentru Statele Unite. Acum, cea mai mare parte a lumii este implicată în conflictul din Orientul Mijlociu, și prosperitatea lumii depinde de un mecanism care să garanteze pacea și o curgere continuă a petrolului din regiune. Tocmai aceasta prezice profeția biblică. Orientul Mijlociu este teatrul de operațiuni înspre Armaghedon și a doua venire a lui Cristos, faza profețită pentru drama finală a istoriei lumii. Prin atenția lumii îndreptată asupra Orientului Mijlociu, printr-un Israel întors în străvechea lui țară și printr-o lume care se luptă să asigure pacea, sunt întrunite componentele majore ale sfîrșitului vremurilor.

Dacă aceste fapte sunt adevărate, evenimentele prezente sunt o chemare la credință și pocăință, o întoarcere la Dumnezeu și la Isus Cristos care este Judecătorul oricărui individ și națiune. Intervenția impresionantă a lui Dumnezeu în istoria umană, așa cum arată profeția biblică, poate fi foarte aproape.

Pregătirea acestei cărți este rezultatul multor ani de studii

specializate în domeniul profeției biblice, și a fost precedată de mai multe cărți înrudite cu acest domeniu important al revelației biblice. Acest volum dorește să răspundă întrebărilor obișnuite despre viitor folosind un limbaj simplu. Cu toate că profeția este un subiect complicat, temele ei principale sunt de înțeles pentru toți cei care caută răspunsuri. Chiar cei care au cunoștințe biblice solide vor găsi că această carte aruncă o lumină în plus asupra unor chestiuni profetice importante care privesc lumea noastră modernă.

Sperăm că cei care vor citi această carte vor fi atrași spre Isus Cristos ca singurul Mîntuitor și Domn și vor avea o vie înțelegere a modului în care istoria avansează spre apogeul ei. Dacă faptele și concluziile din acest volum sunt corecte, răpirea Bisericii, revenirea Domnului pentru cei care și-au pus încrederea în El poate să survină dintr-o clipă în alta.

John F. Walvoord

1.
Întrebări despre viitor

Incredibilul secol 20

Oricare ar fi punctul cuiva de vedere, secolul 20 va rămîne secolul cel mai surprinzător din istorie. El a început cu utilizarea limitată a electricității, fără radio, televiziune, avioane, rachete nucleare, calculatoare, arme moderne și bombe atomice. Tehnologia l-a făcut pe om să intre într-o eră modernă care cunoaște acum mai multe schimbări rapide în cursul unui singur an decît cele care aveau loc înainte în cursul unui secol.

Schimbare rapidă

Dezvoltările științifice și sociale fenomenale din epoca noastră au explodat în acest secol. În aproape fiecare domeniu au avut loc realizări epocale. Electricitatea a schimbat în mod impresionant viața pe această planetă. Radioul, magnetofonul, televiziunea, fotocopierea, reproducerea și transmiterea de documente prin fax, computerele și comunicarea prin satelit ne-au inundat literalmente cu informații. Producția și utilizarea larg răspîndită a automobilelor și avioanelor au schimbat foarte mult transportul în lume. Lumea este acum o vecinătate uriașă în care există puține granițe. Lucrul acesta aduce împreună culturile și popoarele lumii, dar duce și la dezrădăcinare și pierdere a identității. În scurtă vreme zborurile spațiale vor fi ceva obișnuit, iar stațiunile spațiale vor fi noile noastre frontiere.

Tehnologia modernă a schimbat proporțiile, anvergura și

efectul distrugător al războiului. Proiectilele, focoasele nucleare și armele chimice sunt produse în toate colțurile lumii. Războiul chimic și bacteriologic poate fi în conflictele regionale o amenințare la fel de mare cît a fost războiul nuclear doar cu zece ani în urmă.

Toate acestea au avut ca rezultat o transformare socială impresionantă, căci aceste schimbări tehnologice rapide și serioase au depășit capacitatea oamenilor și culturilor de a se adapta la aceste schimbări sau de a și le însuși.

În fiecare domeniu al vieții a existat o decădere morală universală. Corupția în afaceri și guverne ia proporții tot mai mari. Chiar și biserica a fost confruntată cu un scandal după altul. Indiferent de cauză, familia s-a deteriorat. Problemele avortului, homosexualității, drogurilor, crimei, sărăciei și foametei fac ca tot acest progres tehnologic să pară un faliment din punct de vedere moral.

Criza iminentă

Ritmul de schimbare a vieții moderne se accelerează cu o asemenea viteză, că întreaga lume are sentimentul unei crize iminente. Progresul tehnologic și modul nostru modern de viață depinde în întregime de energie pentru electricitate și transport. Prosperitatea noastră depinde de un aflux continuu de petrol. Noi consumăm 39% din petrolul produs în lume. Fără petrol, economiile uriașilor industriali se vor prăbuși. Țările din Lumea a treia care se luptă pentru supraviețuire vor fi distruse de o întrerupere în aprovizionarea lor cu petrol la un preț acceptabil. Și astfel criza mondială în capul listei este Criza din Orientul Mijlociu.

Cît timp mai pot fi ținute sub control tensiunile mondiale? Cum poate o lume care luptă pentru supraviețuire să nu devină o baie de sînge? Ingeniozitatea omului a născocit mijloace de distrugere în masă care ar fi părut incredibile în urmă cu o generație. Acum lumea se îndreaptă spre o criză gigantică. Este oare posibil ca profeții nenorocirii să aibă dreptate? Aleargă oare lumea spre Armaghedon, spre o judecată divină asupra unei lumi stricate, spre sfîrșitul istoriei umane?

Vocea profeților

Profeția n-a fost niciodată domeniul unic al astrologiei, al misticilor și al celor care citesc într-o bilă de cristal. Vreme de secole, oameni din toate religiile au considerat mesajul profeților adevărați ca fiind revelația planului lui Dumnezeu pentru istoria umană. Cărțile Vechiului Testament relatează viața și faptele a numeroși profeți mari: Moise, Isaia, Ieremia, Ezechiel, Daniel, Osea, Ioel, Mica și alții. Acești bărbați au prezis evenimente viitoare cu detalii precise, inclusiv înălțarea și căderea tuturor imperiilor mondiale principale care și-au lăsat amprenta asupra Orientului Mijlociu. Unele din prezicerile lor s-au împlinit în timpul vieții lor, și multe din prezicerile lor surprinzătoare par să se realizeze astăzi.

Isus Însuși a pretins că este Profet și a citat din Moise, Isaia, Daniel, Ieremia și Mica – de multe ori adăugînd comentarii lămuritoare și preziceri amănunțite de-ale Sale. Cuvintele Sale au fost confirmate de proba timpului. Prezicerea lui Isus despre căderea Ierusalimului (Luca 21:20-24) a fost așa de precisă, încît biserica primară din Ierusalim a putut să scape de la o distrugere aproape sigură, fugind din oraș înainte ca el să fie distrus de Titus în anul 70 d. Cr. Acum ca și atunci, preziceri cruciale despre Ierusalim și despre națiunea Israel sunt, de fapt, cheia pentru a înțelege un lanț de evenimente prezise cu exactitate în Biblie și care vor marca ultimele zile ale civilizației noastre.

„Vremurile" se termină

Isus a prezis persecutarea Bisericii, căderea Ierusalimului cu distrugerea templului, împrăștierea evreilor printre toate națiunile, precum și uimitoarea supraviețuire și creștere a Bisericii. Ca și profeții Vechiului Testament, El a vestit și o vreme în care Israelul va fi restabilit ca națiune. Toate acestea s-au realizat în istorie. Dar El a și avertizat pe cei care îi înțelegeau pe profeții Vechiului Testament să fie atenți la ceea ce se produce în Ierusalim și în Orientul Mijlociu, ca să poată discerne semnele apropiatului sfîrșit al civilizației mondiale, ale sfîrșitului Timpului Națiunilor. Evreii, a zis El, „vor cădea sub tăișul sabiei, și vor fi duși captivi printre toate națiunile; și Ierusalimul va fi călcat în picioare de națiuni, pînă se vor împlini vremurile națiunilor" (Luca 21:24).

Cam patru milioane de evrei se află acum în Israel, cea mai mare migrațiune a evreilor din istorie, depășind cu mult cele două milioane care au plecat din Egipt spre Țara Promisă sub conducerea lui Moise. Ierusalimul, orașul disputat și negociat, a fost cucerit în 1967, numai ca să devină obiectul unei lupte diplomatice. Care este viitorul Orașului Sfînt? Dacă Vremurile Națiunilor se apropie într-adevăr de sfîrșit, ce se va întîmpla după aceea? Este vreun cuvînt sigur în ce privește viitorul? Este acesta un cuvînt de speranță, sau o înștiințare de nenorocire?

În căutare de răspunsuri

Mai mult ca niciodată, omul modern își pune întrebări asupra viitorului. Ele sunt întrebări serioase; ele dau dovada unei cercetări adevărate. Numai Biblia posedă răspunsuri clare. Din acest motiv, profeția biblică este cercetată în căutarea de indicii care să ne permită să știm unde ne aflăm în programul lui Dumnezeu, și care sunt marile evenimente care se pot întîmpla în curînd. Profețiile, date la o parte mai înainte pentru că păreau incredibile, sunt studiate acum din nou.

Cu toate acestea, studiul profeției a fost năpăstuit de două extreme. O extremă este disprețuirea sau nebăgarea în seamă a profeției, ori interpretarea ei într-un mod neliteral. Aproape jumătate din profețiile din Biblie s-au împlinit. Studiul acestora demonstrează faptul că atunci cînd profeția este împlinită, este împlinită literal. Darea la o parte a profețiilor sau punerea la îndoială a faptului că ele se vor împlini literal nu este susținută de modul de împlinire din trecut.

O altă extremă este totuși să treci dincolo de ceea ce zice Scriptura, să iei ceea ce spune ea literal și apoi s-o interpretezi într-un stil dramatic și contemporan. Nu există bază scripturală pentru fixarea unor date precise privind revenirea Domnului sau sfîrșitul lumii. Cel care studiază profeția tre-

buie să aibă grijă pe de o parte să observe cu atenţie ceea ce a revelat Dumnezeu şi, pe de altă parte, să recunoască faptul că Biblia nu dă răspuns la fiecare întrebare.

Cei care studiază Biblia devin tot mai conştienţi de o corespondenţă izbitoare între tendinţa evidentă a evenimentelor mondiale şi ceea ce a prezis Scriptura cu secole în urmă. Oameni de orice stare socială şi de orice credinţă religioasă îşi pun aceeaşi întrebare: Ce ne rezervă viitorul?

2. Desfăşurarea bătăliei de la Armaghedon

Nici o prezicere vagă şi generală

Spre deosebire de aşa-zişii profeţi de astăzi, profeţii din Biblie n-au răspîndit nişte preziceri vagi şi generale care să se poată potrivi cu orice situaţie. Profeţiile din Biblie sunt amănunţite şi întreţesute într-un mod complex. Deşi interpretarea punctelor minore poate să varieze, tabloul general este extrem de limpede.

Biblia nu vorbeşte numai despre un ultim război mondial distrugător, ci ne prezintă şi un calendar fixat cu grijă al unei succesiuni de evenimente privind judecata din urmă care vor culmina cu bătălia de la Armaghedon.

Cuvîntul „Armaghedon“ a ajuns să descrie cea mai rea temere pe care am putea s-o simţim în legătură cu sfîrşitul lumii. Profeţii au descris-o mai specific ca fiind ultima bătălie sinucigaşă a unei lupte mondiale disperate concentrate asupra Orientului Mijlociu.

Acesta va fi actul final al unei succesiuni de evenimente înspăimîntătoare în strînsă legătură cu ceea ce ne prezintă titlurile ziarelor. Această ultimă bătălie care va zgudui istoria va avea loc în mod programat, într-un moment precis şi în locul prevăzut. Numele de „Armaghedon“ vine de fapt dintr-un cuvînt ebraic care înseamnă „muntele din Meghido“, un munte mic situat în nordul Palestinei, la capătul unei văi largi. Această vale a fost scena multor conflicte militare în trecut şi va fi focarul acestui mare conflict viitor.

Schimbarea blocurilor militare în Europa şi sfîrşitul războiului rece

Unul din evenimentele impresionante din 1989 şi 1990 a fost căderea comunismului şi instituirea unor principii democratice de guvernare în Blocul Est-european. Această schimbare impresionantă, deşi nu este în mod specific o problemă de profeţie, e în acord cu prezicerea biblică despre o unificare de naţiuni în vremea sfîrşitului, şi anume o perioadă de şapte ani în timpul căreia va domina un grup de zece naţiuni, incluzînd, fără îndoială, multe din ţările importante din Europa. Acest grup de zece naţiuni e cel care va garanta pacea şi securitatea în Orientul Mijlociu şi va încerca să rezolve criza actuală.

Şapte ani şi...

Numărătoarea inversă din vremea sfîrşitului priveşte anii mai curînd decît zilele. Dar înainte de această numărătoare inversă, mai multe schimbări preliminare prezise în Biblie vor modela climatul politic, economic şi religios necesar pentru evenimentele sfîrşitului. Aceste schimbări survin cu rapiditate. Cînd ele se vor fi împlinit, evenimentele se vor putea desfăşura într-un mod mai precis. Numărătoarea inversă finală include o scurtă perioadă de pregătire, plus alţi şapte ani: trei ani şi jumătate de pace relativă, şi trei ani şi jumătate de dezastre şi de războaie neegalate pînă acum, culminînd cu Armaghedonul.

Reînvierea Imperiului Roman

Înainte de aceşti şapte ani, va lua fiinţă un grup de zece naţiuni, aşa cum indică cele zece coarne din Daniel 7:7 şi descrierea similară a guvernului din preajma sfîrşitului în Apocalipsa 13:1. Această alianţă sau confederaţie a zece naţiuni, care nu sunt identificate cu nişte ţări, constituie o reînviere a Imperiului Roman şi faza finală a celei de a patra fiare din Daniel 7. Aceste ţări vor include probabil cîteva naţiuni europene, dar şi naţiuni din Asia de Vest şi Africa de

Nord. Acest eveniment important va marca începutul perioadei finale care se va sfîrşi cu a doua venire a lui Cristos. Acesta este un pas necesar, deoarece acest grup va garanta pacea în Orientul Mijlociu printr-un legămînt timp de şapte ani de pace şi protecţie pentru Israel.

Va supravieţui Israelul?

Este necesar un studiu minuţios al istoriei şi Bibliei pentru a preciza desfăşurarea bătăliei de la Armaghedon. Restabilirea naţiunii lui Israel în Orientul Mijlociu era punctul de plecare necesar. Au venit apoi o serie de războaie israelo-arabe, ameninţînd să ducă Statele Unite şi Rusia la o confruntare directă cu privire la Orientul Mijlociu. Profeţia pare să indice faptul că Israelul nu va fi distrus de război. În loc de asta, el va fi în final trădat şi forţat să accepte un pact impus dinafară la masa negocierilor. Şantajul ţărilor petroliere şi noile alinieri economice şi politice din Orientul Mijlociu şi din Europa vor priva atît Statele Unite, cît şi Rusia de un rol hotărîtor în pactul final.

Petrolul şi noua acaparare a puterii

Pe scena internaţională este pe cale să se facă realinierea de mare anvergură a forţelor politice şi economice. În ceea ce priveşte viitorul imediat, tabloul va arăta mai mult sau mai puţin după cum urmează: puterea petrolului arab, precum şi agricultura şi industria europeană pot duce la un cartel care să eclipseze în final puterea Rusiei şi a Statelor Unite în Orientul Mijlociu. Rănită fiind de defensiva costisitoare din Golful Persic şi nemaifiind necesară vechilor ei aliaţi din Europa, SUA ar putea uşor să se împotmolească în mlaştina propriilor ei probleme economice şi să devină izolată pe planul influenţei mondiale. Respinsă de vechii ei prieteni arabi care au risipit miliarde de dolari în favoarea ei, Rusia ar fi forţată să rămînă pe tuşă. Crearea unei confederaţii de naţiuni mediteraneene va consolida noua putere economică şi politică care reglează ridicarea şi căderea monedelor naţionale, controlînd comerţul mondial şi masa de rezerve energetice mondiale.

Întunecatele vremuri moderne

Credința în fenomene supranaturale, mistice și ciudate va crește și va trece de la simpla ciudățenie sau de la superstiție la stadiul de panică. Cărțile, revistele și filmele despre vrăjitorie, demoni și cultul satanic vor toci conștiința occidentalilor. Sectele satanice și grupările sectante stranii vor face tot mai mult să se vorbească despre ele.

Un factor care va avea efect traumatic asupra lumii va fi ceea ce teologii numesc răpirea Bisericii – mutarea bruscă a fiecărui creștin din lume (1.Tesaloniceni 4:13-18). Aceasta va fi împlinirea promisiunii lui Cristos făcută discipolilor Săi atunci cînd a zis: „Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, astfel ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi" (Ioan 14:3). Cu această ocazie, creștinii care au murit vor învia, și toți creștinii autentici încă în viață în lume vor fi brusc ridicați la cer fără să treacă prin moarte. Dispariția într-o clipă a milioane de creștini va crește confuzia religioasă. După răpirea creștinilor adevărați, biserica oficială va cădea în mîinile politicienilor oportuniști. Vrăjitoria, secta satanică (închinarea înaintea Satanei) și demonismul vor deveni tot mai importante în lume. Conducătorii mondiali vor căuta să se alieze cu liderii religioși cu scopul de a-și consolida puterea într-o cultură modernă la fel de ciudată și de mistică ca și Evul Mediu.

Numărătoarea inversă de la Armaghedon

Mai întîi, Orientul Mijlociu trebuie să devină criza numărul unu în lume. Apoi, pe măsură ce națiunile urmăresc pe căi necinstite să cîștige influență și control, va începe să apară o nouă ordine mondială. Aceasta va duce la apariția unui nou grup de zece națiuni care va impune o soluție pașnică într-o situație aparent imposibilă.

Pe scenă apar primele evenimente care duc la formarea grupului de zece națiuni, dar numărătoarea inversă exactă a celor șapte ani va începe cu semnarea unui tratat „final" de pace în Orientul Mijlociu. În timpul schimbărilor preliminare, echilibrul internațional de putere se va concentra tot mai mult asupra unei confederații de națiuni europene și mediteraneene. Printre numeroșii negociatori și lideri angajați în

Orientul Mijlociu va apare un nou conducător internațional care va impune un tratat de pace lui Israel și arabilor militanți. Aceasta va aduce o eră de pace artificială, prefăcută, va reprezenta un pas spre dezarmare și impulsul determinant pentru un nou sistem economic mondial. Acești primi trei ani și jumătate vor fi calmul înaintea furtunii în timp ce noul lider al Mediteranei își consolidează puterea.

Ultimii trei ani și jumătate vor cuprinde o serie de catastrofe aproape de neimaginat. Chiar înainte de începerea acestei perioade, Rusia va face o ultimă tentativă de a pune mîna pe putere în Orientul Mijlociu, și armatele ei vor fi nimicite în chip supranatural (Ezechiel 38-39). Balanța politică se va apleca definitiv de partea noului om puternic care va controla Confederația Mediteraneeană. Ca unealtă a Satanei, va încerca atunci să distrugă Israelul, acum dezarmat și în pace. În felul împăraților babilonieni și romani, el se va zeifica pe sine și va cere ca lumea să i se închine. Evrei, creștini practicanți și minorități de tot felul vor fi prinși într-o persecuție mondială care va întrece masacrul metodic al evreilor ordonat de Hitler în timpul celui de al doilea război mondial.

Lumea va începe să se dezintegreze în așa măsură, încît chiar coșmarele ecologiștilor vor părea comparativ neînsemnate. Acțiunile omului și cele ale lui Dumnezeu se vor combina pentru a provoca mari tulburări în lume și în sistemul solar. Vor cădea stele, și planete vor ieși de pe orbitele lor, provocînd schimbări haotice ale climei (Apocalipsa 16:13-14; 16:8-9). Temperaturi anormale, inundații și alte dezastre vor distruge o mare parte din producția mondială de alimente (Apocalipsa 6:6-8). Foametea mare va provoca moartea a milioane de persoane (Matei 24:7). Epidemii noi și stranii vor mătura lumea, omorînd milioane în ciuda eforturilor medicinei moderne. Pe măsură ce se va apropia sfîrșitul, cutremure de pămînt vor rade de pe suprafața pămîntului marile orașe ale lumii, și ridicări ale straturilor Terrei vor face ca munți și insule să dispară în mare (Apocalipsa 16:17-20). Dezastru după dezastru vor decima populația mondială în cîțiva ani, astfel că ea va ajunge o fracțiune din miliardele ei actuale.

De la al treilea război mondial la Armaghedon

Pentru a încununa aceste dezastre, va veni un război mondial de o amploare fără precedent. Sute de milioane de oameni se vor angaja într-o luptă gigantică a puterilor mondiale centrată în Țara Sfîntă (Apocalipsa 16:13-16). Regiunea aceasta va deveni scena celui mai mare război din istorie. Armate mari venite din sud, reprezentînd milioanele Africii, se vor arunca în arena bătăliei (Daniel 11:40). Alte armate mari venite din nord, reprezentînd Rusia și Europa, se vor năpusti asupra Palestinei (Daniel 11:40). Cei care vor împinge lupta spre punctul culminant vor fi milioanele de orientali cu China Roșie în frunte care vor traversa Eufratul și se vor alătura luptei (Daniel 11:44; Apocalipsa 9:15-16; 16:12). Prinși în această luptă de moarte, milioane de oameni vor pieri în cel mai mare război din istorie numit în BiblieArmaghedon. Înainte de terminarea războiului și de desemnarea învingătorului, Isus Cristos va reveni din cer cu putere și glorie. Venirea Sa, însoțită de milioane de îngeri și de sfinți, este descrisă într-un mod viu în Apocalipsa 19. Venind ca Rege al regilor și Judecător al lumii, El va distruge armatele angajate în război și-Și va întemeia propria Sa împărăție de pace și dreptate pe pămînt.

Plecînd de la mai multe indicii, specialiștii în profeție biblică au tras concluzia că lumea se află într-adevăr în drum spre Armaghedon. Care sunt semnele? Ce distanță ne desparte încă de sfîrșit? Ce speranță îi mai rămîne individului într-o epocă ca a noastră? Ce pot să facă oamenii din generația noastră pentru a supraviețui? Răspunsurile la aceste întrebări precise se află în programul profetic al lui Dumnezeu privind sfîrșitul vremurilor, căci profețiile privind Israelul, lumea și Biserica se împlinesc. În mijlocul scenei se află mica națiune Israel, neînsemnată prin numărul ei de locuitori, totuși fitilul ultimului conflict mondial care va veni.

3. Conflictul arabo-israelian

Slaba lucire de speranță

Sute de ani s-au scurs de la distrugerea Ierusalimului și masacrul unui milion de evrei de către armatele romane în anul 70 d. Cr. Aceste secole au fost vremuri periculoase pentru evrei. Conform prezicerilor lui Isus și ale profeților, evreii au fost împrăștiați printre națiunile lumii, victime ale sabiei Romei, ale inchiziției unei biserici prost conduse, și ale camerelor de gazare din Germania. Dar cuvintele profeților care anunță nenorocirea au fost totdeauna amestecate cu promisiunea unei zile noi. Din aceste promisiuni, a venit slaba lucire de speranță care părea să-i țină împreună pe evrei pe cînd luptau pentru a-și păstra identitatea ca popor.

Libertate – Patrie – Prosperitate

Dacă profeții n-au fost cumva niște visători trîndavi, viitorul final al lui Israel era asigurat. Potrivit Scripturilor, nu numai că poporul evreu va supraviețui, ci își va și descoperi libertatea și-și va poseda țara ca națiune prosperă din Orientul Mijlociu. Criticii Bibliei au rîs de aceste promisiuni făcute lui Avraam și de profețiile pe care le găsim de la un capăt la altul al Pentateucului și al restului Vechiului Testament, dar aceste profeții sunt Scriptura inspirată.

Istoria lui Israel începînd cu 1948 este un raport remarcabil despre providența divină, deoarece Dumnezeu l-a păstrat într-un mod miraculos pe Israel, în ciuda necredinței lui în Cristos, în conformitate cu programul Său profetic revelat. Conflictele militare la care a trebuit Israel să ia parte i-au

păstrat pînă acum și i-au extins poziția în străvechea lui țară. Relatarea istoriei acestor conflicte este astăzi o cronică la fel de palpitantă și de semnificativă profetic precum a fost atunci cînd s-au întîmplat evenimentele.

Poporul evreu, de la Avraam pînă la evreii ortodocși de astăzi, s-a atașat de aceste promisiuni așa de semnificative pentru evreii de pretutindeni din lume. În timpul primului război care-l amenința pe Israel cu exterminarea în 1956 și iarăși în 1967, Radio Ierusalim difuza cuvintele Domnului prin profetul Amos: „Voi aduce înapoi poporul Meu exilat Israel; ei vor reclădi orașele dărîmate și vor locui în ele. Ei vor planta vii și le vor bea vinul; ei vor face grădini și le vor mînca fructele. Eu îl voi planta pe Israel în propria lui țară, ca să nu mai fie niciodată dezrădăcinat din țara pe care i-am dat-o, zice Domnul Dumnezeul tău“ (Amos 9:14-15).

Profețiile pentru Israel erau clare. Ele preziceau limpede o perioadă de reconstrucție a țării promise. După aceea, poporul Israel nu va mai fi dezrădăcinat din țara lui. A fost oare nașterea națiunii lui Israel în 1948 începutul împlinirii acestei promisiuni? Dacă acesta este cazul, puțin contează obstacolele, căci nici o națiune, nici un grup de națiuni nu va putea să-l împingă pe Israel în mare.

Obiectivul arab: să-l distrugă pe Israel

Din punctul de vedere al lumii arabe, prezența Israelului în Orientul Mijlociu este o plagă infectată care nu poate fi vindecată decît printr-o operație radicală. La fel cum Israelul s-a atașat de speranța lui privind Țara Promisă, lumea arabă s-a atașat de speranța de a-l împinge pe Israel în Mediterana și de a reface puterea arabă în toată țara, inclusiv în Ierusalim. Pentru lumea arabă, se părea că este doar o chestiune de timp pînă ce superioritatea lor numerică și puterea lor economică crescîndă vor face imposibilă supraviețuirea națiunii Israel.

Războiul din 1956: arabii în derută

Istoria luptei israelo-arabe de la întemeierea lui Israel în 1948 a fost cea a două națiuni a căror putere crește paralel. În octombrie 1956, armatele eficiente ale lui Israel au invadat fără dificultate teritoriul fîșiei Gaza. Dacă Israel n-ar fi fost oprit prin acțiunea marilor puteri, Egiptul ar fi căzut în scurtă vreme în mîinile lui.

Rusia se întoarce împotriva lui Israel

Anii care au urmat au fost dificili, Israel continuînd să fie în conflict cu Egipt la vest, cu Siria la nord, și cu Iordania la est. Sub conducerea lui Nasser, alianța între Egipt și Uniunea Sovietică se va strînge, ceea ce a avut ca urmare trimiterea în Egipt de material militar în valoare de miliarde de dolari. Prezența rusă în Orientul Mijlociu era mai mult decît evidentă, deoarece Egiptul a fost inundat de mii de consilieri militari sovietici. Amestecarea sovietică în afacerile interne ale altor națiuni arabe a produs probleme grave. Numai intervenția puternică a Statelor Unite și a Angliei i-a împiedicat pe comuniști să domine Orientul Mijlociu, ca în iulie 1958, cînd trupele marinei americane au debarcat în Liban, iar forțele britanice l-au susținut pe regele Hussein al Iordaniei.

Nici un ajutor de la Națiunile Unite

Lumea arabă, condusă de Nasser, a continuat să comploteze împotriva lui Israel. Nasser, sub presiunea extremiștilor sirieni, a aprobat niște raiduri împotriva lui Israel, chiar dacă aceasta risca să ducă la un alt război.

Între timp, Națiunile Unite închideau în mod evident ochii asupra multor incidente de frontieră menite să-l provoace pe Israel. Cînd secretarul general U Thant a primit o cerere din partea lui Israel de a publica o listă oficială a celor 100.000 de incidente de frontieră începînd cu 1949, li s-a refuzat permisiunea, deoarece lista era prea lungă pentru a fi practică. Israel a fost provocat în cele din urmă să atace orășelul iordanian Ses Samu, care a fost distrus sistematic. În

vreme ce incidentele arabe n-au dat loc nici unei acţiuni din partea Naţiunilor Unite, atacul israelian a declanşat o condamnare categorică din partea Naţiunilor Unite. A devenit limpede că Israel nu se putea aştepta la nici un ajutor.

Războiul de şase zile

Rusia făcea tot ce putea ca să tragă profit din situaţie. În 1967, ea a trimis nişte rapoarte exagerate atît Egiptului, cît şi Siriei cu privire la pregătirile de război făcute de Israel. Nasser a crezut că venise ora distrugerii naţiunii Israel. Obiectivul mărturisit de arabi era războiul, exterminarea totală a fiecărui israelian, şi recuperarea ţării. Un pas a dus la următorul, cele două părţi primind o informare instigatoare. În final, egiptenii au blocat portul strategic al lui Israel spre golful Akaba, făcînd confruntarea inevitabilă.

Israel a decis că singura lui speranţă de supravieţuire era să atace primul. Ziua H a fost 5 iunie 1967. Dis-de-dimineaţă, avionele cu reacţie israeliene, zburînd la joasă altitudine dinspre nord şi nord-vest, au distrus aviaţia egipteană. În acelaşi timp, nişte torpiloare şi comando-uri israeliene distrugeau cea mai mare parte a forţei navale egiptene.

Victoria miraculoasă a Israelului

Războiul care a urmat a fost devastator pentru lumea arabă. În loc să-l extermine pe Israel, conducătorii arabi şi-au văzut distruse armatele şi armele. Blindatele israeliene au traversat Sinaiul după un plan de luptă care se inspira în mare măsură din strategia folosită în bătăliile care au avut loc altădată în aceeaşi regiune şi relatate în Biblie şi istoria evreiască. În ziua a doua a războiului, a fost evident pentru Rusia că planul ei provocase un contra-foc. Cele trei miliarde de dolari cheltuiţi ca să ajute ţările arabe au fost aproape total pierduţi. Iordania şi Egiptul erau deja distruse, iar Siria bătea în retragere. Pentru trupele israeliene, asaltul asupra oraşelor Cairo, Amman şi Damasc nu era decît o chestiune de ore. Chiar evreii care mai înainte nu aveau preocupări teologice au început să vorbească despre intervenţia miraculoasă a lui Dumnezeu.

Rusia încearcă să apeleze la o încetare a focului

Ca în războiul din 1956, îndată ce victoria lui Israel a devenit vădită, a început să se ceară încetarea focului. Iniţial, Rusia s-a opus acestui lucru, pînă ce a devenit evident că aceasta era singura speranţă pentru arabi. Naţiunile Unite, care nu făcuseră mare lucru ca să împiedice războiul pe cale de a izbucni, insistau acum ca Israelul să se oprească. Dar Israel nu accepta încetarea focului decît în anumite condiţii. El dorea recunoaşterea ca stat suveran şi o bază permanentă pentru o pace durabilă.

Ultimele zile ale războiului din 1967

Arabii încă nu erau dispuşi să accepte faptele, războiul continua, şi Israelul cîştiga tot mai multe teritorii. Israelienii au luat Ierusalimul, fiind foarte atenţi să nu se producă daune sanctuarelor religioase. Emoţia a ajuns la punctul culminant atunci cînd evreii, pentru prima dată, au luat în stăpînire amplasamentul templului de odinioară şi al Zidului Plîngerii. În faţa Zidului, trupele oţelite de comando au plîns de bucurie. Generalul Dayan a declarat presei mondiale că evreii s-au întors în Sfînta sfintelor a lor, hotărîţi să nu mai bată niciodată în retragere. Armistiţiul din 1948 le garantase accesul la Zidul Plîngerii, dar promisiunea nu fusese respectată.

Israel a avansat curînd pînă la Iordan, şi armatele iordaniene au bătut în retragere. Faptul că Israelul a cucerit Malul de Vest al Iordanului într-un război pe care, de fapt, nu l-au început ei, ci în care au fost forţaţi să intre, este baza revendicării lor de astăzi a Malului de Vest. Lucrul acesta este deseori trecut cu vederea atunci cînd mijloacele de comunicare în masă se ocupă cu această problemă.

Înfrîngerea rapidă a Iordaniei a survenit în parte din cauză că Egiptul nu şi-a putut onora promisiunea de susţinere aeriană. Între timp, armata israeliană continua să înainteze împotriva Siriei şi Egiptului. În ciuda ajutorului ruşilor în numeroase domenii, bătălia era inegală.

Iordania a ordonat o încetare a focului în ziua de mier-

curi, şi a fost imitată de Egipt în ziua de joi a acelei săptămîni hotărîtoare. Numai Siria a continuat să lupte în ciuda unor obstacole incredibile. Israel a trebuit să plătească scump pentru a cuceri înălţimile Golan, loc deseori ales de Siria ca să bombardeze Israelul. Era începutul sfîrşitului pentru Siria, şi în şase zile scurte războiul s-a terminat. Deşi rezultatul militar al războiului poate fi văzut în abilitatea Israelului în luptă, puterea lui Dumnezeu este evidentă în apărarea providenţială a Israelului în conformitate cu viitorul Său revelat pentru Israel.

Nasser răspîndeşte zvonul despre o intervenţie americană şi britanică

Nasser şi-a dat curînd seama că visul său de a cuceri Israelul se spulberase. Ca să-şi acopere înfrîngerea usturătoare, a acuzat Anglia şi America de faptul că s-au angajat în luptă de partea lui Israel, acuzaţie care s-a dovedit mai tîrziu cu totul falsă. În ultima zi a războiului, Nasser, într-o situaţie trucată cu grijă, şi-a anunţat demisia. În ciuda teribilei înfrîngeri a armatei egiptene, poporul a cerut cu strigăte mari întoarcerea lui Nasser. Acesta a continuat să pună înfrîngerea Egiptului pe seama unei intervenţii britanice şi americane, care n-a avut niciodată loc.

Rezultatele războiului din 1967

Ca rezultat al războiului, Israelul şi-a mărit teritoriul de la zece mii la cincizeci şi patru de mii de kilometri pătraţi şi şi-a dublat populaţia. Mai important din punct de vedere profetic, Ierusalimul a ajuns din nou în mîinile lui Israel. Perspectiva unui alt război se îndepărtase pentru moment. Israel suferise cel puţin o mie de pierderi, faţă de treizeci şi cinci de mii de arabi ucişi. Israel îşi mărise considerabil statutul de naţiune printre naţiuni şi distrusese puterea militară a duşmanilor lui. Războiul miraculos din 1967 urma să nu fie ultimul, dar lumea începuse să remarce prezicerea profeţilor, potrivit căreia evreii „nu vor mai fi niciodată dezrădăcinaţi din ţara pe care le-am dat-o“ (Amos 9:15).

Rusia aprovizionează din nou Egiptul şi Siria

Urmările războiului din 1967 sunt acum istorie, dar o istorie încărcată cu înţeles profetic. În anii care au urmat, Rusia a continuat din nou să înarmeze Egiptul, Siria şi alte ţări arabe. A fost dat un ajutor economic considerabil, şi, pentru 1972, douăzeci de mii de membri ai personalului militar rus se găseau în Egipt. Deşi Rusia, cel puţin exterior, încerca să descurajeze ambiţiile războinice ale Egiptului de a cuceri Israelul, părea neîndoielnic că programul pe termen lung implica chiar acest război. Dar prezenţa militară crescîndă a ruşilor dădea conducătorilor egipteni tot mai puţin control asupra strategiei lor militare şi asupra deciziilor lor.

Egiptul rupe relaţiile cu Rusia

În iulie 1972, într-un discurs teatral de nouăzeci de minute, Anwar Sadat, preşedintele Egiptului, a anunţat că toţi consilierii militari ruşi trebuiau să părăsească ţara şi că Egiptul urma să controleze toate bazele sale militare şi echipamentul său pe solul egiptean. Această contralovitură dată ambiţiilor sovietice în Orientul Mijlociu a fost numai o senzaţie a unei noi independenţe arabe care urma să se manifeste prin şantajul petrolului.

Dispreţul pe faţă al ruşilor faţă de armata egipteană şi manipulările evidente pentru un control rusesc i-a făcut pe egipteni să fie neîncrezători şi bănuitori în privinţa ambiţiilor sovietice. Egiptul era convins că Rusia nu-i va echipa niciodată cu adevărat pe egipteni cu material militar de categoria întîi suficient ca să cîştige un război decisiv împotriva lui Israel. În această ceartă, numai o parte din soldaţii ruşi au plecat, şi cel puţin unsprezece mii au continuat să controleze amplasamentele de proiectile şi instalaţiile defensive din Egipt. Plecarea deschisă a mii de ruşi a fost binevenită pentru poporul egiptean, care nu-i prea simpatiza pe ruşi, dar Egiptul era într-o poziţie dificilă. Fără o nouă strategie arabă pentru urmărirea obiectivelor lor, au fost forţaţi să continue a depinde de ruşi, ceea ce era neplăcut.

Rusia reface relațiile rupte

De partea lor, rușii plecaseră repede, după ce-au ridicat tot echipamentul sofisticat care nu se găsea în instalațiile permanente. Multe din proiectele lor pe termen lung au rămas neterminate. Aprovizionarea cu piese de schimb a fost brusc încetinită, și Egiptul și-a descoperit înspăimîntătoarea dependență de Rusia în privința pieselor de schimb, muniției de război, consilierilor tehnici și ajutorului economic. Țările arabe aveau puțini prieteni care să le furnizeze echipament militar, și Egiptul, cel puțin, nu avea bani ca să cumpere asemenea echipamente. Între timp, Rusia începuse să ofere altor națiuni arabe aprovizionări importante și ajutor economic. În aparență cel puțin, relațiile între Egipt și Rusia s-au refăcut. Aprovizionarea militară curgea din nou. Între timp, se formau noi alianțe între Egipt și Arabia Saudită, și aveau loc discuții importante în vederea constituirii unei noi strategii arabe.

Șantajul cu petrolul arab

În spatele noii politici din Orientul Mijlociu, încrederea acordată Rusiei evolua spre o strategie independentă în diplomația internațională. Națiunile arabe au început să amenințe națiunile industrializate din lume cu o armă nouă: urcarea vertiginoasă a prețului petrolului și un embargou petrolier față de națiunile neprietenoase.

În septembrie 1973, se făceau presiuni asupra Statelor Unite ca să-și retragă ajutorul dat lui Israel; ei trebuiau să se supună acestei condiții pentru ca petrolul să continue să curgă. Deși această problemă fusese prevăzută de ani de zile, ea a început brusc să ia o formă nouă și amenințătoare.

Nevoii de petrol i se adăuga acum creșterea rapidă a consumului de carburant în lume. În Statele Unite, lipsa petrolului și a posibilităților de rafinare era foarte clară. Ecologiștii reușiseră să stopeze progresul conductei din Alaska, cercetarea petrolului din mare și construcția de centrale de energie nucleară. Acum, lipsa petrolului ca și carburant indispensabil era o amenințare mondială. Libia, sub conducerea șefului ei violent, Muammar al Kadhafi, și-a naționalizat întreaga industrie petrolieră, ca să controleze exportul de petrol spre Statele Unite și Europa. Scopul lui era să facă presiune asupra Statelor Unite ca să-și retragă sprijinul dat Israelului. Dar faptul că profeția biblică avea ceva deosebit de spus despre ocrotirea și păstrarea lui Israel a rămas nerecunoscut.

Pregătiri de război în 1973

Între timp, preludiile conflictului care a izbucnit în ziua de Yom Kippur, ziua de ispășire evreiască, erau deja evidente. „Mig-uri 21“ siriene au provocat un zbor al avioanelor israeliene Mirage și Phantom. Rezultatul a fost catastrofal pentru Siria, care a pierdut treisprezece avioane, față de numai unul israelit. Această confruntare a avut loc atunci cînd unii conducători arabi, printre care președintele sirian Hafez Assad și regele Hussein al Iordaniei, aveau o reuniune la nivel înalt cu președintele egiptean Anwar Sadat. Lucru ciudat, arabii n-au dat nici un ultimatum, ci se ocupau în mod evident să-și refacă alianțele interne.

În octombrie 1973 a izbucnit noul război, cînd străzile din orașele israeliene erau goale, iar oamenii țineau în sinagogi sărbătoarea de Yom Kippur. Dintr-odată, unitățile de rezervă ale lui Israel au fost chemate în serviciul activ, și în cîteva ore alarmele antiaeriene semnalizau începerea unui război.

Primele victorii arabe

Egipul a atacat peninsula Sinai, construind poduri peste canalul de Suez. Astfel, mii de soldați și de tancuri au putut să-l traverseze ca să ocupe o mare parte din peninsula Sinai. În același timp, forțele blindate siriene au atacat înălțimile Golan punînd în derută pe cei cîțiva apărători israelieni. Încetarea focului care pusese capăt luptei din Orientul Mijlociu în 1967 era anihilată; în curs era un alt război. Dar de data aceasta el era diferit: arabii atacaseră primii, și Israel se abținuse de bunăvoie ca să demonstreze că era în poziție de apă-

rare şi nu de atac. Din punct de vedere militar, acest fapt l-a pus foarte limpede într-o poziţie de inferioritate şi i-a crescut mult pierderile.

Reacţie mondială

Războiul a luat cea mai mare parte a lumii prin surprindere. Se presupunea că Rusia şi Statele Unite erau de acord ca să nu sprijinească un război în Orientul Mijlociu, şi chiar arabii păreau gata să cedeze diplomaţiei mai curînd decît acţiunii militare. Obiectivele noului război nu erau clare, dat fiind faptul că de această dată părea evident că arabii erau convinşi că pot şterge Israelul de pe hartă. Ceea ce voiau ei era să cucerească un teritoriu pe care să-l folosească ca bază de negociere; aceasta urma să fie o victorie care l-ar sili pe Israel să facă concesii. În aceasta, aproape că au reuşit. Noua unitate pe care au experimentat-o naţiunile arabe în timpul războiului şi lovitura economică evidentă pe care o reprezenta şantajul cu petrol au marcat începutul pregătirilor unui nou plan arab. Obiectivul lor era să controleze Orientul Mijlociu cu o nouă diplomaţie care să tulbure radical echilibrul de puteri în lume.

Pierderi crescînde datorate războiului

În primele zile ale războiului, Egiptul a putut să cucerească o mare parte din peninsula Sinai. Rusia furnizase arabilor armele ei cele mai moderne. Pe teren, oamenii din infanteria egipteană folosind nişte proiectile „Sagger" puteau să distrugă tancurile de asalt israeliene dintr-o singură lovitură, şi arma putea să fie manevrată de un singur soldat. Noile proiectile sovietice SAM-6 şi-au demonstrat eficacitatea ucigătoare prin doborîrea avioanelor israeliene în plin zbor. Deşi au fost doborîte cîteva avioane egiptene, pierderea de partea israeliană în oameni, tancuri şi avioane a fost teribilă. Acest război era în mod vădit diferit de cel din 1967. Lupta simultană pe două fronturi contra unui duşman extrem de blindat şi echipat a pus la încercare capacităţile militare ale Israelului. De această dată arabii n-au fugit la primul semn de conflict, ci în multe cazuri s-au dovedit a fi buni soldaţi.

Şansa se întoarce în favoarea lui Israel

Pe măsură ce războiul înainta, forţele disciplinate ale lui Israel au început să cîştige teren. Curînd cuceriseră o bună parte din Siria şi se găseau foarte aproape de Damasc. Profitînd de o breşă în canalul de Suez, Israel a început să invadeze partea de vest a canalului şi a revărsat oameni şi trupe blindate în scopul de a înconjura şi izola a treia armată egipteană prinsă pe malul estic al canalului. Israel a fost curînd în măsură să taie calea armatelor egiptene care traversaseră canalul ca să se ducă în peninsula Sinai. În cîteva zile, amplasările de proiectile pe malul vestic al canalului Suez ar fi putut fi capturate de israelieni, ceea ce ar fi permis forţei aeriene israeliene să supună armata a treia.

Rusia exercită presiune în favoarea unei încetări a focului

Încă o dată, armatele arabe erau în defensivă, şi Rusia a început din nou să facă presiune pentru o încetare a focului care ar fi fost în favoarea arabilor. Cînd războiul a încetat în final, douăzeci de mii de soldaţi egipteni erau blocaţi la est de Suez, în imposibilitate de a se reîntoarce în ţara lor. Şefii militari ai lui Israel erau dezamăgiţi la ideea opririi războiului doar cu cîteva zile înainte de obţinerea unei victorii sigure pe frontul canalului Suez.

Între timp, Rusia şi Statele Unite fuseseră foarte ocupate cu reaprovizionarea aliaţilor lor. Încă de la începutul războiului, Rusia a început să reaprovizioneze Siria şi Egiptul. Cît despre Statele Unite, ele restabileau egalitatea furnizînd arme Israelului. La sfîrşitul războiului, cele două părţi îşi înlocuiseră deja tot echipamentul pierdut.

Orice pace reală în această regiune va implica o negociere îndelungată şi înceată. Luată totuşi la modul general, situaţia din Orientul Mijlociu era încă controlată de Rusia şi de Statele Unite. În anii 1970, Statele Unite a fost singurul

sprijin al Israelului; Rusia se angajase să sprijinească lumea arabă, iar restul naţiunilor lumii stăteau pe loc de teama de a nu-şi atrage duşmănia arabilor. Grupuri radicale de palestinieni păreau hotărîte să continue violenţa şi vărsarea de sînge pînă li se dădea o patrie în Palestina.

Acordul de la Camp David

Istoria lui Israel de la războiul din 1973 a fost una tulburată. Chiar în Israel, partidele rivale, fără să aibă vreunul din ele majoritatea, au făcut ca linia de conduită politică specifică să fie dificil de menţinut. În scopul reducerii tensiunilor israelo-egiptene după războiul de Yom Kippur în 1973, relaţiile destinse cu Egiptul au devenit vădite. Anwar Sadat, preşedintele egiptean, era gata să încheie un tratat de pace cu Israelul. El s-a adesat Knesset-ului din Ierusalim şi s-a întîlnit cu Begin, primul ministru al Israelului.

Ca rezultat al acestei tensiuni destinse, preşedintele Statelor Unite Jimmy Carter s-a întîlnit cu Begin şi Sadat în septembrie 1978 la Camp David în Statele Unite. Întîlnirea lor a avut ca rezultat ceea ce este cunoscut drept Acordul de la Camp David, care avea ca obiectiv stabilirea păcii între Egipt şi Israel, precum şi o pace cuprinzătoare pentru tot Orientul Mijlociu. Deşi primul obiectiv a fost atins, al doilea nu a fost realizat. Totuşi, Egiptul şi Israelul au semnat tratatul de pace la Washington în martie 1979, şi pentru prima dată cele două naţiuni au făcut schimb de reprezentanţe diplomatice. În conformitate cu acest acord, Israelul a acceptat să se retragă dintr-o parte a peninsulei Sinai care fusese cucerită în războiul din 1973 şi care aparţinea Egiptului.

Cu Egiptul oarecum împăcat în privinţa existenţei Israelului în Orientul Mijlociu, situaţia militară s-a schimbat radical. Era imposibil Siriei şi Iordaniei să pregătească singure un război încununat de succes împotriva Israelului.

Invadarea Libanului

Cu toate acestea, tensiunile au continuat din cauza OEP (Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei), care şi-a mărit numărul atacurilor asupra Israelului după războiul din 1973. Organizată în 1964 cu scopul de a întemeia un stat palestinian pentru arabi, OEP, în raidurile făcute din Liban, a iritat tot mai mult Israelul. Rezultatul a fost că Israel, după o invazie preliminară a sudului Libanului în 1978, a început o invazie mai categorică a Libanului în 1982, care s-a soldat cu cucerirea unei mari părţi din Liban şi cu îndepărtarea bazelor OEP care se aflau lîngă graniţa nordică a Israelului.

Războiul din Liban a fost privit şi discutat de către mijloacele de informare în masă cu părtinire evidentă împotriva Israelului, şi deseori ştirile relatate din regiune nu erau altceva decît o reformulare a buletinelor OEP. Deseori a fost acuzat Israelul pentru distrugerile şi pierderile de vieţi cauzate de OEP. Ocuparea Libanului a fost costisitoare atît în vieţi, cît şi în bani, şi Israelul s-a retras în cele din urmă din Liban în 1985. Israelienii au aflat că chiar o mare putere militară are puţine opţiuni acceptabile pentru a ţine în frîu şi a controla terorismul.

Actele de terorism au devenit ceva obişnuit în Israel. Demonstraţiile împotriva Israelului, atît în fîşia Gaza, cît şi pe Malul de Vest, au avut ca rezultat neîncetate ciocniri între trupele israeliene şi protestatari, avînd ca urmare mulţi morţi de ambele părţi. Această violenţă a continuat pînă în anii 1990.

Israel a ieşit în evidenţă ca o putere militară de prim rang, cu o maşină de război eficientă şi bine echipată. Israel a intrat în deceniul 90 cu arme nucleare şi cu o capacitate de a lovi oriunde în regiune. Dar oare este suficient lucrul acesta ca să apere poporul evreu de duşmanii lor fanatici şi hotărîţi? Izbucnirea bruscă a războiului de manevră în Orientul Mijlociu s-ar transforma cu uşurinţă într-un război chimic sau nuclear. Populaţia israeliană are toate motivele să se teamă.

Noua republică islamică a Iranului

Paralel cu aceste evenimente importante din Israel s-a dezlănţuit un conflict între Irak şi Iran. În 1979 a avut loc în Iran o revoluţie internă, şi Ayatollahul Khomeini a expulzat monarhia şi a întemeiat o nouă republică islamică. De fapt,

legea islamică a devenit baza vieții religioase a Iranului, și Khomeini a fost numit primul faqih conducător al republicii islamice.

Khomeini a folosit puterea poziției lui pentru a omorî sute din cei care i se opuseseră într-un fel sau altul, și a ținut Iranul sub control pînă la moartea lui în 1989. În timpul acestei perioade, Iranul a finanțat și a sprijinit grupări teroriste fanatice în tot Orientul Mijlociu și în Europa.

Saddam Hussein pune mîna pe putere în Irak

Între timp, Irakul a ajuns sub controlul lui Saddam Hussein, care a început un război cu Iranul în 1980 pentru dispute teritoriale. Acest război s-a continuat cu furie vreme de opt ani. În cele din urmă s-a ajuns la o încetare a focului în august 1988, cînd se ajunsese la un număr de un milion de pierderi de ambele părți. Nici o parte n-a fost în stare s-o cucerească pe cealaltă. În lupta pentru putere după moartea lui Khomeini în 1989, noul președinte al Iranului a fost Hashemi Rafsanjani. Războiul s-a terminat în august 1990 cu un schimb de prizonieri.

Faptul că Babilonul, capitala străvechiului imperiu babilonian, a fost în Irak, l-a ambiționat pe Hussein să întemeieze un nou Imperiu Babilonian cu el însuși în rolul lui Nebucadnețar. Prima lui încercare de a-și extinde influența a eșuat. Totuși, scopul lui a fost întemeierea unui guvern puternic care să domine petrolul din Golful Persic. Acesta, la rîndul lui, urma să-i dea lui Hussein o bază puternică pentru distrugerea Israelului.

Mutarea de șah a Irakului pentru înglobarea Kuweitului

În august 1990, armatele Irakului au invadat Kuweitul, o țară mică, dar bogată în petrol, ceea ce a sporit mult puterea Irakului în acțiunea lui de control al petrolului din Golful Persic. Dacă armatele invadatoare ar fi intrat rapid în Arabia Saudită, Hussein ar fi putut controla 50% din petrolul mondial. În trei zile, Statele Unite și celelalte națiuni au ripostat prin trimiterea de forțe militare în Arabia Saudită ca să protejeze curgerea petrolului spre Occident.

Apariția unei asemenea acțiuni militare în Orientul Mijlociu este un important eveniment profetic. În timp ce războaiele din Coreea, Vietnam și Europa n-au fost semnificative din punct de vedere profetic, toate profețiile referitoare la vremea sfîrșitului zugrăvesc Orientul Mijlociu ca centrul puterii politice, financiare și militare din vremea sfîrșitului.

Timp de mulți ani, explicația acestui fapt a fost prezența unui mare procent din petrolul mondial, întregul Orient Mijlociu contribuind cu 64% din petrolul mondial. Făcînd abstracție de acest factor, Orientului Mijlociu i-ar lipsi puterea, din punct de vedere politic sau financiar, de a influența lumea.

Oare imensele resurse de petrol din Orientul Mijlociu sunt parte din planul divin de a face Orientul Mijlociu teatrul evenimentelor din vremea sfîrșitului, întocmai cum a fost în istoria lumii antice? Deși conflictele din Golful Persic nu sunt subiectul imediat al profeției, ele se potrivesc în schema generală a evenimentelor din vremea sfîrșitului, care descriu evenimente cataclismice ce duc la a doua venire a lui Cristos, inclusiv un război mondial final cu bătăliile cele mai importante duse în Țara Sfîntă a lui Israel.

Miracolul supraviețuirii Israelului

În centrul scenei noii situații din Orientul Mijlociu se află prezența și puterea națiunii Israel. Promisiunile și profețiile privitoare la Israel, care trebuie să se împlinească în timpul perioadei lui de reconstrucție și de luptă pentru supraviețuire, cuprind multe detalii explicate în capitolul 5 al cărții de față. Un lucru este limpede: ultimele cîteva decenii din istoria Israelului au fost miraculoase, deși profund înrădăcinate în trecutul său îndepărtat.

Dezvoltarea istorică a Vechiului Testament se centrează în jurul lui Avraam și al urmașilor lui ca popor ales de Dumnezeu. Ei erau moștenitori ai Țării Promise, și strămoși

ai lui Mesia potrivit profețiilor, viitorul Rege al regilor și Mîntuitor al poporului lui Dumnezeu.

Vechiul Testament conține și profeții generale privind o perioadă numită „vremurile națiunilor (neamurilor)". Noul Testament confirmă aceste profeții și le elaborează, explicînd faptul că vremurile națiunilor ar include nu numai dominarea istoriei de către niște națiuni neevreiești, ci și dezvoltarea Bisericii creștine. În timpul acestei perioade, atît evreii, cît și neevreii ar putea lua parte în mod egal la binecuvîntările spirituale oferite gratuit tuturor de către Mesia cel promis.

Un avertisment

Situația critică a lui Israel în lupta actuală pentru putere în Orientul Mijlociu poate într-adevăr să fie un avertisment că sfîrșitul timpului națiunilor este foarte aproape. Faptul că Europa și națiunile occidentale au dominat istoria în ultima mie de ani n-a înlăturat promisiunile făcute lui Israel și promisiunile de judecată și de pierzare pentru toate națiunile care l-au făcut să sufere. Profetul Ieremia a dat acest avertisment: „„De aceea, toți cei ce te vor devora vor fi devorați; toți dușmanii tăi vor merge în exil. Cei care te jefuiesc vor fi jefuiți; cei care te pradă vor fi prădați. Dar Eu te voi reface, îți voi vindeca rănile', zice Domnul, ‚pentru că ești numit cel izgonit, Sionul, de care nu se îngrijește nimeni'" (Ieremia 30:16-17).

În timpul unei perioade de intensă persecuție a evreilor și creștinilor, apostolul Pavel a arătat limpede că promisiunile din Vechiul Testament pentru Israel trebuie încă să fie împlinite. El a scris: „Întreb deci: A respins Dumnezeu pe poporul Său? Nicidecum!" (Romani 11:1). Apostolul a explicat apoi că întemeierea și succesul Bisericii în perioada timpului națiunilor a fost o taină neexplicată pînă în vremea Noului Testament. Dar el și-a avertizat cititorii să nu ignore faptul că lucrul acesta nu va schimba promisiunile făcute lui Israel. Ziua restaurării lor va fi precedată de o vreme teribilă de necaz – necazul cel mare –, dar eliberarea lor finală este asigurată

atunci cînd „Izbăvitorul lor va veni din Sion" (Romani 11:26).

Biblia are iarăși dreptate

Viitorul lui Israel a fost prezis în mod amănunțit de către ambele Testamente. Dovada exactității și veracității Bibliei este legată de soarta națiunii lui Israel. În ciuda unor forțe copleșitoare, poporul evreu a supraviețuit. Imperiul Roman a fost devorat și jefuit. Țarul rus care i-a persecutat pe evrei a devenit o pradă. Reichul german a fost distrus. Iar acum, în mod miraculos, Israel a revenit în țară.

Ce vor deveni evreii care au supraviețuit acestor lupte distrugătoare? Care este noua și periculoasa amenințare de șantaj cu petrolul arab? Această ultimă zguduitură a politicii internaționale va duce oare spre Confederația Mediteraneeană prezisă pentru a domina lumea la sfîrșitul vremurilor? Oare vor exploda tensiunile ca să se ajungă la orele finale disperate din Vremea Națiunilor? Numai profețiile biblice dețin răspunsul la aceste întrebări importante privind viitorul.

Deși multe din amănuntele luptei în Orientul Mijlociu nu sunt o împlinire directă a profeției, afirmația lui Cristos privind locul războiului este împlinită exact: „Veți auzi de războaie și știri de războaie, dar vedeți să nu vă alarmați. Aceste lucruri trebuie să se întîmple, dar încă nu va veni sfîrșitul" (Matei 24:6). Factorul nou și important este faptul că războaiele din alte părți ale lumii n-au fost importante din punct de vedere biblic, dar tensiunile din Orientul Mijlociu par să fie o evoluție de rău augur care poate duce la marea luptă finală, avînd punct culminant în Armaghedon și a doua venire a lui Cristos.

4.
Șantajul cu petrolul arab

Noua unitate arabă

Ca urmare a războiului din 1967, a devenit curînd evident faptul că forța militară relativă a Israelului, a Egiptului și a Siriei nu era decît o parte din problema totală. Deși războiul nu s-a sfîrșit prin victoria Egiptului sau Siriei, el a pus în evidență pentru prima dată faptul că, avînd suport militar adecvat în oameni și echipament, țările arabe ar avea mai devreme sau mai tîrziu capacitatea militară să zdrobească Israelul cu populația lui relativ mică. Dar restul lumii, mai ales Statele Unite și Europa, ar permite oare ca Israelul să fie distrus de un război? Era necesară o nouă strategie pentru a face blocul arab independent de sprijinul rusesc și liber de vreo posibilă intervenție printr-o decizie ruso-americană de a-și păstra status quo-ul. Dacă era posibil, această strategie trebuia de asemenea să încerce să-l izoleze pe Israel de aliații lui, în special de Statele Unite și de Europa occidentală.

Unul din rezultatele importante ale războiului din 1973 a fost să strîngă națiunile arabe într-o nouă unitate care nu se realizase niciodată. Deși unitatea s-a manifestat parțial în conflictul militar, a fost din ce în ce mai limpede că dorința după putere a lumii arabe urma să se bazeze pe controlul ei asupra celor mai mari resurse petroliere din lume. Într-o nouă manifestare a unității, lumea arabă și-a redus în noiembrie 1973 producția de petrol sub norma anterioară; această măsură era o încercare de embargo îndreptată împotriva țărilor favorabile lui Israel, mai ales Statele Unite și Olanda. Perspectiva sinistră de a nu avea suficient combustibil pentru

utilizarea casnică, industrială și personală a zguduit lumea întreagă. Era în curs un nou război, un război economic cu consecințe teribile pentru întreaga lume. Pentru prima dată de secole, Orientul Mijlociu devenea o componentă majoră în orice discuție sau dezbatere internațională.

Criza mondială de energie

Creșterea rapidă a consumului mondial de energie fusese subliniată de către experți de ani de zile, dar avertismentele date privind o criză iminentă se loveau în mare măsură de niște urechi surde. În industrie, se constatase că petrolul era mai ieftin și mai ușor de folosit decît cărbunele. O mare parte din capacitatea de producție electrică a Statelor Unite, mai ales în est, depindea de energia derivată din petrol. În plus, ecologiștii semnalaseră poluarea atmosferică provocată de cărbune, mai ales prin categoriile inferioare de cărbune, utilizabile economic în industrie.

Creșterea rapidă a autotransportului, mai ales în Statele Unite, prezenta de asemenea o cerere crescîndă de petrol pentru care nu exista un înlocuitor potrivit. Orice reducere a petrolului ar afecta inevitabil autotransportul, precum și întreaga industrie de automobile, care folosește, direct sau indirect, o persoană din șase în Statele Unite. Perspectiva unei aprovizionări limitate cu benzină amenința stilul de viață și prosperitatea economică a Statelor Unite. Europa și Japonia depindeau încă și mai mult de sursele exterioare de petrol, și amenințarea cu restricțiile la petrol a provocat o panică fără precedent de la al doilea război mondial încoace. Era pe drum o nouă aliniere a puterii internaționale, și nimeni nu putea prezice exact viitorul.

Rolul vital al petrolului în Orientul Mijlociu

Pe baza rezervelor de petrol cunoscute, lumea arabă se găsea într-o poziție bună pentru ca să controleze producția și să șantajeze alte țări. Orientul Mijlociu și Africa de Nord posedau aproximativ două treimi din rezervele cunoscute ale petrolului mondial, sub nisipul deșerturilor lor.

În plus, aceste țări aveau mijloace sofisticate de prelucrare a petrolului, dezvoltate de marile companii petroliere din Occident. Toate aceste mijloace, unul după altul, au fost rapid naționalizate. Cîțiva conducători naționali puteau acum să controleze nu numai o mare parte din rezervele mondiale de petrol, dar și cîteva instalații de producție și rafinare dintre cele mai perfecționate din lume. Fără furnizarea continuă de petrol din Orientul Mijlociu, uriașii industriali din Occident nu mai aveau pur și simplu energia necesară pentru producția industrială, transport, electricitate și încălzire.

Statele Unite era și este cea mai mare dintre țările consumatoare din lume, utilizînd numai ea o treime din producția mondială de petrol. În ciuda acestui lucru, Statele Unite n-au luat nici o acțiune decisivă în fața amenințărilor arabe. Statele Unite s-au aranjat ca să supraviețuiască embargoului din 1973 printr-o serie de manevre indirecte, incluzînd importuri sporite din Iran. Dar aceste tactici n-ar da nici o soluție pentru amenințările unor embargouri viitoare, nici pentru prețul ridicat al petrolului. Ca țară nearabă, dar islamică, Iranul și-a întărit rapid legăturile cu vecinii lui arabi, mai ales cu Irakul și cu Arabia Saudită.

Embargoul din 1973

Criza din 1973 a devenit acum istorie, dar componentele ei continuă să fie problema mondială majoră în anii 1990. În bătălia pentru controlarea petrolului mondial, primul pas a fost restrîngerea producției și livrării petrolului arab către întreaga lume. Restricția era legată de o cerere pentru retragerea completă a Israelului din toate țările ocupate în urma războiului, și restituirea Ierusalimului, sau cel puțin a unei părți din el, arabilor. Cu regele Faisal al Arabiei Saudite în frunte, arabii anunțau restricția progresivă a livrărilor de petrol către întreaga lume și un embargou petrolier față de unele națiuni ca Statele Unite. În același timp, au fost creșteri șocante ale prețului la cantitatea livrată de petrol.

În rezultatele lui pe termen scurt, șantajul cu petrolul arab a demonstrat că Europa, Japonia și cele mai mici națiuni industriale erau mai vulnerabile față de manipulările politice decît Statele Unite și Rusia. Impactul asupra Europei a fost simțit imediat, deoarece termostatele au trebuit să fie coborîte, iar utilizarea automobilelor a fost restrînsă. Deoarece prețul petrolului a urcat, odată cu el au crescut toate celelalte prețuri.

Japonia a fost silită să plătească 18 miliarde de dolari pentru importurile de petrol în 1974, ceea ce a provocat o cădere a economiei japoneze și o creștere a inflației. Într-un an, inflația s-a dublat în numeroase țări, printre care Italia, Franța, Belgia și Marea Britanie. Marea Britanie se pregătea pentru zilele economice cele mai rele de la anii 1930 încoace, încercînd să se descurce pînă ce producția de petrol din marea Nordului să ajungă să-i rezolve cîteva din problemele economice ale țării.

Dar prețul petrolului din Golful Persic n-a scăzut după criza din 1973-1974. Prețurile ridicate ale petrolului și presiunea continuă pentru noi creșteri au început să erodeze stabilitatea economică a lumii occidentale. Șantajul arab cu petrol începuse cel mai rapid transfer de bani din istorie. Cîteva țări din Orientul Mijlociu acumulau tot mai multe bogății, mai rapid chiar decît conchistadorii cînd au luat aurul incașilor. Iar prețul final nu era cerut numai în aur, ci și în remodelarea politică și economică a lumii.

Potențialul petrolier al Statelor Unite: să devină independente

Imediat după criza de energie din 1973, întreaga lume s-a pornit cu o nouă hotărîre să mărească cercetarea și producția de petrol. Urcarea prețului petrolului a făcut ca să se merite riscul încercării unor metode costisitoare de explorare și de producție. Dar demersurile pentru stimularea unei creșteri a producției sau pentru o explorare intensivă au eșuat rapid în SUA, căci politicienii discutau și erau în dezacord asupra deciziilor ce trebuiau luate privind politica energetică. Autoaprovizionarea părea să nu fie decît o lozincă politică, în timp ce Statele Unite continuau să se dea pe mîna exportatorilor de petrol.

Cînd prețurile petrolului au crescut în anii 1970, s-a evidențiat un avînt al forajului în SUA. Dar acesta, combinat cu descoperiri anterioare în golful Prudhoe, au ridicat producția SUA numai cu 4% din 1979 pînă în 1985. Apoi producția a început să descrească iarăși. În 1985, SUA importa mai puțin de 30% din petrolul ei. Pe la 1990, SUA importa aproape 50% din necesarul ei de petrol.

Diferența între consumul de petrol în SUA și producerea lui a crescut în fiecare an între 1985 și 1990. Este limpede că SUA nu mai este unul din marii producători de petrol din lume. Pentru răsturnarea situației ar fi nevoie de noi rezerve gigantice de cîteva ori mai mari decît cea din golful Prudhoe.

Dintre toți importatorii importanți de petrol, SUA a părut că se află în cea mai bună poziție pentru a ajunge la independență pe vremea embargoului petrolului arab. Dar pe măsură ce trecea timpul, SUA era incapabilă să meargă înainte cu un program energetic decisiv.

Dar stoparea dependenței de petrol străin nu va fi ușoară. Explorarea mărită și sporirea producției nu pot rezolva problema fără o conservare chinuitoare și o comutare spre alte surse de combustibil. Va avea SUA voința de a-și reduce dependența de petrolul străin? De ce ar permite America ca viitorul ei economic să fie distrus de evenimentele internaționale pe care nu le poate controla?

În cine se poate încrede Israel?

Din punctul de vedere al lui Israel, situația este în mod hotărît una nefericită. Cît timp va mai continua America să apere interesele lui Israel atunci cînd SUA însăși are atîta nevoie de petrolul din Golful Persic? SUA s-a implicat profund în apărarea Arabiei Saudite prin podul aerian militar în 1990. Cît timp va mai vrea SUA să-și trimită forțele militare în regiune? Dată fiind problema retragerii SUA din Vietnam, după un război care a costat multe milioane de dolari, precum și multe vieți de americani, este oare America de acord să se mai sacrifice pentru vreo țară de peste ocean?

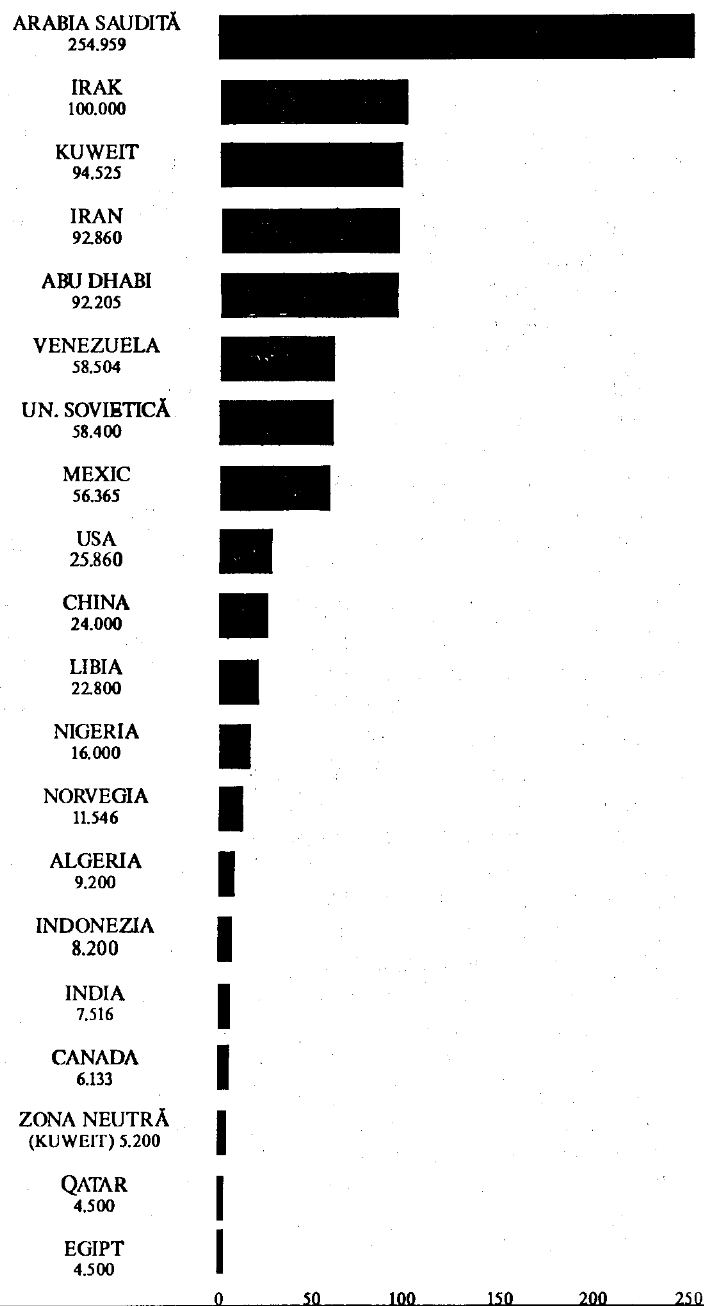
În această luptă psihologică și politică între Israel și lumea arabă, Israel se află într-o serie de dileme care au trecut granițele politice ca să creeze tensiuni și probleme noi. Calea promite să fie aspră, nu numai pentru evreii din Israel, dar și pentru cei din lumea întreagă. Pentru conducătorii Statelor Unite, începe să se profileze o alegere dificilă: fie să abandoneze sprijinirea unilaterală a Israelului, atrăgîndu-și dușmănia populației evreiești din lume, fie să-l favorizeze pe Israel și să piardă prietenia statelor arabe prietene și a națiunilor industrializate din lume.

În mod inevitabil, ar trebui să fie făcute concesii importante pe socoteala puterii și securității lui Israel. Alianțe noi între Orientul Mijlociu și liderii europeni ar duce în cele din urmă la decizii care ar remodela drastic echilibrul de bogăție și putere de pe această planetă. Este indiscutabil faptul că Orientul Mijlociu controlează petrolul atît de necesar întregii lumi.

Țările arabe și Iranul au dobîndit un nou fel de putere. Ele au petrol, dar au și o nouă relație puternică cu națiunile occidentale industrializate.

Aceste țări furnizează petrolul, dar furnizează și banii necesari pentru investiție industrială și pentru finanțarea deficitelor guvernamentale. Fiind cumpărătoare de mari cantități de material militar, de mașini și de tehnologie, ele ar putea alege să cumpere sau să nu cumpere de la vreo anume țară. Vorbind doar despre bani, țările arabe posedă o mare cantitate de venituri pentru investiții, care pot fi transferate de la o bancă la alta, de la o țară la alta, ceea ce ar face prăpăd în monedele naționale și în comerțul internațional. Țările arabe ar putea amenința cu boicotarea nu numai a petrolului, ci și a banilor. Din motive politice sau economice, ele ar putea să-și retragă banii sub formă de capital de investiții sau pentru cumpărarea de produse și servicii.

Rezultatul pe termen lung este că țările arabe și Iranul au putut să-și consolideze bogăția și puterea. Iranul a continuat să furnizeze petrol, chiar dacă guvernul lui a fost în criză de cîțiva ani. Costul pentru lume, și mai ales pentru Israel, n-ar putea fi calculat doar în termeni de petro-dolari. Aceste reali-

tăți noi impuneau o nouă relație între principalele țări din Europa și unele țări din Orientul Mijlociu. Așa cum este prezis în Scriptură, în cele din urmă un grup de nu mai mult de zece națiuni va prinde ocazia de a impune o soluție în Orientul Mijlociu și de a deveni forța politică cea mai hotărîtoare din lume.

Împlinirea profeției despre sfîrșitul vremurilor

Biblia prezice că o nouă aliniere de națiuni, o Confederație Mediteraneeană cu mare putere economică și politică își va face apariția spre sfîrșitul Timpului Națiunilor. Pînă atunci, nu exista nici bogăția, nici nevoia internațională a unei asemenea schimbări în echilibrul puterii. Prețul ridicat al petrolului, pe care țările industrializate din Europa nu pot continua să-l plătească, a creat nevoia unui cartel economic, a unui aranjament comercial în care banii cheltuiți în petrol ar fi refolosiți de blocul arab sub formă de investiție, sau în schimbul produselor agricole ori tehnologiei. Puterea unui asemenea cartel ar eclipsa rapid ceea ce Statele Unite sau Rusia ar fi putut îndeplini în timpul următorilor zece ani. Implicațiile economice și politice pentru lume n-ar fi mai mici decît ceea ce s-a întîmplat atunci cînd Imperiul Roman a adunat numeroase națiuni într-o unitate politică și economică care domina Mediterana.

Factorul cel mai semnificativ în situația actuală din Orientul Mijlociu este că această regiune s-a ridicat la un rang de putere mondială care nu mai fusese posibilă de la distrugerea Imperiului Roman. Semnificația profetică a acestui cîștig de putere în Orientul Mijlociu este extraordinară: din punct de vedere biblic, este dovada cea mai spectaculoasă că scena mondială este pe cale să se pregătească pentru Armaghedon.

Statele Unite și Rusia în declin

Cu toate că Statele Unite și Rusia sunt cele două puteri mai mari de pe scena actuală a lumii internaționale, profeția nu arată faptul că vreuna din cele două va juca un rol pre-

dominant în evenimentele de la sfîrşitul vremurilor. Declinul Rusiei ca putere internaţională, cu schimbările din Germania şi Europa de Est, este deja evident. Nu se găseşte nici o profeţie specifică privind Statele Unite în particular, ceea ce ar indica faptul că contribuţia lor va fi secundară atunci cînd lumea se va îndrepta spre Armaghedon. Chiar Statele Unite, deşi este probabil naţiunea cea mai influentă din lume, este împiedicată de o datorie financiară uriaşă, care a făcut să le fie cu neputinţă de a lua parte la ajutorarea Rusiei întreprinsă de Germania.

Din punct de vedere profetic, naţiunile care ocupă acum centrul scenei vor da loc în cele din urmă unei puteri politice şi economice din Orientul Mijlociu. Va apărea în Orientul Mijlociu o nouă concentrare de putere economică şi politică, se va ridica un nou lider de mare importanţă, şi va exista o nouă serie rapidă de evenimente pentru care situaţia actuală furnizează un decor foarte potrivit.

Destinul profetic al Orientului Mijlociu

Civilizaţia a început în Orientul Mijlociu cu crearea lui Adam şi Eva. Acolo au apărut şi au decăzut marile imperii ale trecutului – Egipt, Asiria, Babilon, Medo-Persia, Grecia şi Roma.

În Orientul Mijlociu îşi va avea centrul de putere politică şi economică viitorul guvern mondial. Enigma privind modul în care Orientul Mijlociu subdezvoltat ar fi putut vreodată să devină centrul istoriei mondiale a fost brusc rezolvată prin extraordinara bogăţie şi putere latentă în rezervele petroliere ale regiunii. Deja strategic din punct de vedere geografic ca răscruce a trei continente, Orientul Mijlociu este destinat în viitor să aibă un rol de lider în afacerile internaţionale şi comerciale.

Criza viitoare: în cît timp?

Viitoarea criză din Orientul Mijlociu nu poate să fie departe. Aprovizionarea cu petrol din Orientul Mijlociu poate să se epuizeze în cei treizeci sau patruzeci de ani care vin.

Dacă Orientul Mijlociu trebuie să se ridice cîndva la putere, atunci acum este ora şansei lui. Toate semnele indică o confruntare rapidă, căci arabii palestinieni continuă să semene confuzia în Orientul Mijlociu pentru a cere un stat în Palestina. Nu se ştie dacă va exista un nou război; dar Israelul poate să se vadă silit să lanseze un atac preventiv, într-o încercare zadarnică de a-şi apăra interesele. Ne putem aştepta ca producătorii arabi de petrol să ceară o soluţie care să-l deposedeze pe Israel de toate teritoriile ocupate din 1967 încoace, inclusiv Ierusalimul. Problema nu poate rămîne multă vreme fără soluţie. Strategii arabi înţeleg că încercarea de forţă trebuie să aibă loc rapid, altfel unitatea arabă va fi pierdută. Noua putere a petrolului şi a bogăţiei arabe poate reprezenta o ameninţare de limitare a producţiei petroliere şi de represalii economice pentru a-şi atinge obiectivele politice. Dacă lumea arabă vrea să le atingă, trebuie să acţioneze rapid.

5.
Palestina: țara promisă

Punctul de vedere omenesc asupra profeției

Promisiunile și profețiile privind Israelul sunt întrețesute în mod complex de la un capăt la celălalt al Bibliei. Uneori este vorba despre promisiuni generale, dar cel mai adesea e vorba despre viziuni precise și amănunțite privind viitorul. Cînd profeții descriau evenimente viitoare, era ca și cum ar privi la orizont spre piscurile depărtate ale munților. Ei descriau aceste piscuri ale istoriei în detalii vii, dar aveau adesea puține cunoștințe despre marile văi ale timpului care separau evenimentele descrise.

Multe profeții despre Israel dau naștere în mod special confuziei dacă nu sunt adunate cu grijă și comparate cu istoria poporului evreu și a țării promise. Evreii au fost de trei ori împrăștiați din țară – și de trei ori s-au reîntors. Profețiile privind împrăștierea și revenirea lor trebuie să fie comparate cu faptele istorice reale. Ierusalimul a fost distrus de mai multe ori. Este important să ne întrebăm care profeții s-au îndeplinit și care sunt cele a căror împlinire mai trebuie încă așteptată în viitor. Multe din aceste profeții străvechi care nu au avut încă loc se pot împlini în timpul vieții noastre. Profețiile din Biblie arată limpede că trecutul, prezentul și viitorul Palestinei sunt cheia a ceea ce se va întîmpla în lume.

Întrebări profetice în legătură cu Țara Promisă

Atunci cînd promisiunile și profețiile biblice vorbeau despre Țara Promisă, descriau ele o țară reală cu granițe ge-

ografice? Era acesta un limbaj literal sau figurat? Dacă promisiunea țării lor avea o localizare geografică precisă, au posedat-o oare evreii vreodată? O posedă oare, sau au șansa de a o poseda?

Dacă țara a fost promisă și profețită ca răsplată a ascultării, este posibil oare ca neascultarea sau lipsa de credință să anuleze promisiunea? A fost reafirmată promisiunea în Noul Testament? Există condiții puse împlinirii acestei promisiuni?

Răspunsul la aceste întrebări importante cere o examinare mai aprofundată a detaliilor promisiunilor și profețiilor privind pe Israel. Aceste detalii trebuie atunci să fie comparate cu istoria trăită a poporului evreu și a Țării Promise.

Avram, omul predestinat

Secolul 20 a fost martorul unuia din cele mai mari miracole din istoria lumii: restabilirea unui popor străvechi în țara strămoșilor lui după secole de împrăștiere printre toate națiunile lumii. Istoria atît de pasionantă a reîntoarcerii lui Israel are rădăcini profunde care se întind la patru mii de ani în trecut pînă la orașul Ur din Caldeea, un oraș străvechi din Mesopotamia situat nu departe de Babilon. Acolo locuia Avram, omul predestinat, într-un oraș cu o cultură avansată. Avram a primit porunca să părăsească țara părinților săi și să se ducă într-o țară pe care i-o va arăta Dumnezeu. Istoria lui Avram începe în Geneza 11:27 și se sfîrșește cu Geneza 25:8, odată cu moartea sa. Într-o carte care nu consacră decît trei capitole descrierii originii lumii, 14 capitole sunt consacrate vieții lui Avram.

Ascultînd parțial de porunca lui Dumnezeu de a se îndrepta spre o țară nouă, Avram și-a părăsit casa și a devenit nomad, mutîndu-se mai întîi la 1.500 de km spre nord, spre Haran, unde a trăit pînă la moartea tatălui său. Apoi un alt pelerinaj l-a dus încă 1.500 km spre sud, în Țara Promisă. Acolo a trăit și a murit Avram.

Dumnezeu i-a făcut mari promisiuni lui Avram, omul predestinat. Dumnezeu a promis să facă din el un om mare (Geneza 12:2) și să facă din urmașii lui o națiune mare (Ge-

neza 12:2). Dumnezeu a promis că, prin Avram, toate familiile de pe pămînt vor fi binecuvîntate.

Istoria a înregistrat împlinirea literală a acestor promisiuni. Numele de Avram, schimbat mai tîrziu în cel de Avraam, ceea ce înseamnă „tată al naţiunilor", a fost un nume mare, venerat în aceeaşi măsură de evrei, creştini şi musulmani. Conform promisiunii lui Dumnezeu, urmaşii lui au devenit într-adevăr ca nisipul mării şi ca stelele cerului: nenumărate (Geneza 13:16; 15:5). Din Avraam au ieşit profeţii, scriitorii Vechiului şi Noului Testament, şi Isus Cristos, Fiu al lui Avraam şi Fiu al lui David. Naţiunile care au binecuvîntat urmaşii lui Avraam au fost binecuvîntate; naţiunile care au blestemat fiii lui Avraam au fost blestemate (Geneza 12:3). Judecata lui Dumnezeu a căzut asupra asupritorilor lui Israel: Egiptul, Asiria, Babilonul, Roma, şi, mai recent, Spania, Germania şi Rusia. Ultimele judecăţi vor veni atunci cînd se va fi sfîrşit Timpul Naţiunilor.

Ţara promisă

În centrul promisiunilor lui Dumnezeu către Avraam se află aceea de a da o ţară urmaşilor săi. Toată drama vieţii lui Avraam s-a petrecut în jurul grabei lui de a părăsi oraşul Ur din Caldeea ca să se ducă spre o nouă Ţară Promisă. Promisiunea n-ar cuprinde numai o binecuvîntare spirituală; pelerinajul care a durat toată viaţa lui Avraam era o etapă necesară pentru dobîndirea Ţării Promise.

În Geneza 15, confirmarea promisiunii este făcută în termeni foarte clari. Credinţa lui Avraam ca să-şi părăsească ţara natală şi să plece în căutarea Ţării Promise a fost răsplătită cu o explicaţie amănunţită a promisiunii. Relatarea biblică prezintă descrierea ţării în termeni precişi şi cu limite geografice clare, indicînd chiar şi popoarele ce locuiau pe atunci în ţară: „În ziua aceea, Domnul a făcut un legămînt cu Avraam şi a zis: Dau această ţară urmaşilor tăi, de la rîul Egiptului pînă la rîul cel mare, Eufratul – ţara cheniţilor, cheniziţilor, cadmoniţilor, hitiţilor, periziţilor, amoriţilor, canaaniţilor, ghirgasiţilor şi iebusiţilor" (Geneza 15:18-21).

Această relatare biblică se referea limpede la un loc geografic anume, şi nu la vreo binecuvîntare generală sau la o promisiune a cerului. Revelaţia permenentă a lui Dumnezeu adresată lui Avraam a adeverit iarăşi promisiunea aşa cum se relatează în Geneza 17. Aici, numele lui Avram a fost schimbat cu acela de Avraam din cauza promisiunii potrivit căreia el va fi tatăl a numeroase naţiuni.

Promisiunea ţării este legată de cea a unei locuinţe permanente: „Voi face legămîntul Meu cu tine şi cu urmaşii tăi după tine, în toate generaţiile: acesta va fi un legămînt neîncetat, potrivit căruia Eu voi fi Dumnezeul tău şi Dumnezeul urmaşilor tăi după tine. Îţi voi da, ţie şi urmaşilor tăi după tine, întreaga ţară a Canaanului, în care eşti acum ca străin; şi Eu voi fi Dumnezeul lor" (Geneza 17:7-8).

Semnificaţia acestui text este limpede pentru Avraam şi pentru primii cititori ai Bibliei. Ţara promisă era Palestina, care se întindea spre nord şi spre est, începînd cu deşertul Sinai şi pînă la fluviul Eufrat; aceasta cuprindea teritoriile actuale ale Israelului, Libanului şi Iordaniei, cu părţi importante din Siria, Irak şi Arabia Saudită. Mai interesant încă este faptul că în epoca din Geneza 17, rezultatul final al legămîntului nu era în mod clar condiţionat de o supunere ulterioară. Legămîntul este descris ca un legămînt neîncetat, iar ţara promisă a Canaanului ca o posesie perpetuă.

Posesiune amînată a ţării

Dar Avraam n-a posedat niciodată ţara. Avea o sută de ani atunci cînd Dumnezeu l-a făcut în mod miraculos în stare să aibă un fiu, pe Isaac, ca să-Şi împlinească promisiunile. Dar chiar şi după naşterea lui Isaac, Avraam n-a posedat ţara, cu excepţia unei mici parcele pe care a cumpărat-o ca loc de înmormîntare pentru Sara. În loc de aceasta, Dumnezeu i-a zis limpede că urmaşii lui nu vor poseda ţara vreme de sute de ani. Ei urmau, într-adevăr, să părăsească Ţara Promisiunii şi să se ducă într-o ţară care nu era a lor (Geneza 15:13), şi doar mai tîrziu să se întoarcă ca să-şi ia ţara în posesie.

Prima plecare din țară

Istoria a înregistrat modul în care copiii lui Dumnezeu au coborît în Egipt în timpul lui Iosif. Vîndut ca sclav de către frații săi, Iosif s-a văzut în final ridicat la o poziție înaltă de autoritate, ca urmare a interpretării pe care a dat-o unui vis profetic al lui Faraon. Ca urmare a poziției lui, Iosif a fost în stare să se îngrijească de rudele lui, și ei au fost primiți în Egipt. La vremea potrivită, tatăl său, Iacov, nepotul lui Avraam, frații săi și cu familiile lor au venit în Egipt ca să supraviețuiască anilor de foamete. Acolo a crescut Israel de la o familie mare de șaptezeci de persoane pînă la o națiune de două sau trei milioane.

Israel în Egipt

Între timp, a existat o schimbare de regim în Egipt, și Israel, populație străină înfloritoare, nu mai era acceptat. Israeliții s-au trezit sclavi ai unui faraon crud care căuta să-i extermine și care a plănuit să omoare toți copiii de sex masculin imediat după nașterea lor. În acest moment critic pentru Israel s-a născut Moise, care a fost adoptat de fiica lui Faraon, a fost crescut în palatele Egiptului, și apoi a fost pregătit ca să devină eliberatorul lui Israel.

Prima întoarcere

Cartea Exodului relatează istoria primei întoarceri în țară. Această întoarcere a fost perturbată de patruzeci de ani de pelerinaj în deșert din cauza lipsei de credință a lui Israel. Reușind în cele din urmă, Israel a cucerit mai întîi țara de la est de Iordan. În timpul acestei prime întoarceri, promisiunea explicită a unei țări pentru evrei a fost dată din nou lui Iosua, după moartea lui Moise. Porunca lui Dumnezeu a fost de a trece Iordanul „în țara pe care le-o voi da – israeliților" (Iosua 1:2). Descrierea geografică a țării era la fel de precisă ca și referințele date în Geneza: „Teritoriul vostru se va întinde din deșertul Libanului și de la rîul cel mare, Eufratul, toată țara hitită, pînă la marea cea mare de la vest" (Iosua 1:4). În cele din urmă, după ani de viață nomadă, evreii au trecut Iordanul, care a devenit miraculos de uscat pentru a le permite trecerea. Ei au cucerit atunci Ierihonul, Ai, și o mare parte din țara promisă. Speranța lui Israel fusese parțial împlinită, și promisiunea fusese clar reafirmată. Dar prima cucerire nu cuprinsese niciodată toată țara care le fusese promisă.

Ocuparea imediată condiționată de ascultare

Copiii lui Israel erau avertizați că, dacă nu respectă Legea care le fusese dată în deșert, vor fi din nou alungați în afara țării. Israel a supraviețuit degenerescenței morale din timpul Judecătorilor, ridicîndu-se în glorie sub Saul, David și Solomon. Regatul lui Israel în vremea lui Solomon stăpînea cea mai mare parte din țara pe care Dumnezeu o promisese lui Avraam, întinzîndu-se de la fluviul Egiptului, granița cu Egiptul, pînă la fluviul Eufrat departe spre est. Dar țara n-a fost niciodată deplin posedată de poporul evreu, și este limpede că nu aceasta era perioada în care să se pretindă că posedă țara și că o păstrează în „posesie neîncetată". Victoria momentană a lui Israel a fost curînd umbrită de dezastrul moral și politic.

Decăderea regatului a fost marcat de popularitatea religiilor păgîne și de decăderea morală. Regele Solomon se căsătorise cu femei din culturile păgîne înconjurătoare, care și-au crescut copiii în idolatrie, în loc să facă din ei închinători ai Dumnezeului adevărat al lui Israel. Regatul a început să se dezintegreze din interior. După moartea lui Solomon, regatul a fost împărțit în două: regatul lui Israel la nord, compus din zece seminții, și regatul lui Iuda la sud, cu cele două seminții ale lui Iuda și Beniamin.

A doua plecare: captivitățile

Profeții avertizaseră de judecata iminentă, și ea a venit la timpul cuvenit. Asirienii au măturat cele zece seminții, ducîndu-le în captivitate în anul 721 î. Cr. După un secol,

Nebucadneţar, generalul armatei babiloniene care urma să devină în scurtă vreme împăratul Babilonului prin moartea tatălui său, a cucerit Ierusalimul la sfîrşitul verii lui 605 î. Cr. Această invazie a avut ca rezultat captivitatea şi deportarea multor copii ai lui Israel în Babilon. Ierusalimul a fost în final pustiit în 586 î. Cr. şi lăsat în ruine. Încă o dată, poporul evreu se afla în afara ţării sale, iar Ierusalimul era devastat.

Promisiunea celei de a doua reîntoarceri

Profetul Ieremia, care trăia pe vremea căderii Israelului, a prezis că Israel va reveni în ţară. Deşi profetul prezisese captivitatea în Babilon, el a prezis şi: „Iată ce spune Domnul: Cînd se vor fi scurs şaptezeci de ani pentru Babilon, voi veni la voi şi-Mi voi împlini cu privire la voi promisiunea Mea bună de a vă aduce înapoi în acest loc" (Ieremia 29:10).

Rugăciunea lui Daniel: A doua reîntoarcere

După aproape şaptezeci de ani, profetul Daniel, pe atunci un om bătrîn de optzeci de ani, a citit profeţia lui Ieremia (vezi Daniel 9). Daniel şi-a pregătit imediat inima pentru un timp de rugăciune şi de mijlocire prelungită în favoarea poporului său. El a revendicat promisiunea lui Ieremia şi I-a cerut lui Dumnezeu să refacă străvechiul Său oraş lăsat în ruine de babilonieni şi să-l refacă ca oraş al lui Dumnezeu şi capitală a lui Israel. Daniel era un om al rugăciunii ieşit din comun, care avea obiceiul să se roage de trei ori pe zi, cu ferestrele deschise în direcţia Ierusalimului, implorîndu-L pe Dumnezeu să-Şi restabilească străvechiul Său popor şi străvechiul Său oraş (Daniel 6:11).

Templul reconstruit

Rugăciunile lui Daniel au fost ascultate, şi profeţia lui Ieremia s-a împlinit literal. Cartea lui Ezra relatează istoria a cincizeci de mii de persoane care au revenit în ţara promisă. După multă luptă, ele au reclădit în final templul în 516 î. Cr. Oraşul însuşi n-a fost reclădit decît după 445 î. Cr. Neemia a venit ca să inspecteze ruinele Ierusalimului, cu autorizaţia împăratului pentru reconstruirea oraşului. În vremea aceea, zidurile Ierusalimului au fost reconstruite. În următorii cincizeci de ani, Ierusalimul a fost refăcut ca centru al vieţii politice, religioase şi naţionale a lui Israel.

Templul în primul secol d. Cr.

Anii au trecut. În anul 20 î. Cr., guvernul roman favorabil lui Israel a început reconstruirea templului care fusese construit în 516 î. Cr. Templul avea aproape cinci sute de ani şi se afla într-o stare tristă de deteriorare. Acest proiect de reconstrucţie era în curs atunci cînd S-a născut Cristos şi nu era încă terminat cînd El a murit pe cruce. Doar în anul 64 d. Cr. a putut să fie terminat minunatul templu, făcut din pietre aduse din carierele aflate în apropierea Ierusalimului.

Distrugerea templului

Cu toate acestea, gloria templului n-a ţinut multă vreme. După şase ani, în anul 70 d. Cr., Ierusalimul se găsea din nou în chinurile războiului, înconjurat de soldaţii romani care au masacrat sute de mii de pelerini evrei care veniseră la sărbătoare. În final, oraşul a fost distrus, iar pietrele templului au fost scoase una după alta şi aruncate în valea de la sud-est de Ierusalim. Astăzi, unele din aceste pietre au fost descoperite de către arheologi.

A treia plecare

Odată cu masacrul Ierusalimului şi distrugerea templului, controlul lui Israel asupra ţării promise a fost zguduit încă o dată. În anii care au urmat, mai multe alte oraşe au fost distruse, şi israeliţii au fost scoşi în afara ţării şi împrăştiaţi pretutindeni în lume. Toate acestea fuseseră prezise de Moise care îl avertizase pe Israel cu cuvinte aspre în privinţa neascultării de Legea lor.

„Aşa cum I-a plăcut Domnului să vă facă prosperi şi să

vă crească la număr, aşa Îi va place să vă ruineze şi să vă distrugă. Veţi fi dezrădăcinaţi din ţara în care intraţi ca s-o luaţi în stăpînire. Atunci Domnul vă va împrăştia printre toate naţiunile, de la un capăt al pămîntului la celălalt. Atunci vă veţi închina altor dumnezei – dumnezei de lemn şi de piatră, pe care nici voi, nici părinţii voştri nu i-aţi cunoscut" (Deuteronom 28:63-64). Această profeţie străveche continuă să descrie persecutarea lui Israel, nesiguranţa vieţii lui, teama şi îngrijorarea printre naţiunile lumii.

Speranţă profetică pentru o reîntoarcere finală

Isus prezisese limpede faptul că templul măreţ din vremea Lui va fi distrus piatră cu piatră (Matei 24.2). Destinul Ierusalimului şi al poporului evreu urma să ia o cotitură decisivă spre rău în timpul vieţii generaţiei care Îi asculta mesajul. Se terminase oare cu Israelul? Promisiunile trebuiau oare să fie puse deoparte?

Apostolul Pavel, el însuşi israelit, s-a luptat chiar cu aceste întrebări. Concluzia lui a fost pur şi simplu un Nu! plin de energie: „L-a respins Dumnezeu pe poporul Său? Nicidecum!" (Romani 11:1)

Va exista oare o împlinire a legămîntului veşnic de posedare a ţării, o ţară cu limitele geografice clare, promisă ca posesiune permanentă? Autorul epistolei către evrei a trecut în revistă promisiunile făcute lui Avraam. Trebuia oare să le considere ca legate de ascultarea lui Israel, şi acum să fie puse deoparte din cauza necredinţei lui Israel? Nu, deloc! Rezultatul final era neschimbat, permanent. „Cînd Dumnezeu Şi-a făcut promisiunea către Avraam, deoarece n-a existat unul mai mare ca El pe care să jure, a jurat pe Sine Însuşi... Pentru că Dumnezeu a dorit să facă ca natura de neschimbat a planului Său să fie foarte limpede pentru moştenitorii promisiunii, El le-a confirmat cu un jurămînt. Dumnezeu a făcut astfel pentru ca, prin două lucruri care nu se pot schimba, în care este imposibil ca Dumnezeu să mintă, să avem o puternică încurajare noi, al căror singur refugiu a fost să apucăm speranţa care ne era propusă. Avem această speranţă ca o ancoră pentru suflet, tare şi sigură" (Evrei 6:13,17-19a).

Mărturia clară şi directă a Vechiului şi Noului Testament indică o reîntoarcere finală în ţara promisă. Această speranţă de restabilire a susţinut pe evrei timp de o mie nouă sute de ani de luptă. Creştinii care au înţeles mărturia clar profetică din Biblie i-au aşteptat împlinirea timp de sute de ani, chiar dacă împrejurările erau copleşitor împotriva lor.

Persecuţiile lui Israel aflat în împrăştiere

Secolele care au urmat au fost tragice pentru evrei. Chinuiţi de persecuţii de-o asprime incredibilă, numărul lor total a fost redus la un moment dat la circa un milion. Urîţi atît de creştini, cît şi de necreştini, ei au fost respinşi de la o ţară la alta, fără să găsească vreodată pacea sau prosperitatea, cu excepţia unor scurte perioade.

După toate aparenţele, viitorul lui Israel era fără speranţă. În secolul 8, arabii au pus stăpînire pe fostul teritoriu al lui Israel. În secolul 12, cruciaţii creştini s-au stabilit în Palestina în timpul unei scurte perioade, dar au fost în final învinşi de Saladin în 1187. Turcii otomani au pus la rîndul lor stăpînire pe ţară în 1517 şi şi-au păstrat controlul asupra Ţării Promise pînă cînd Turcia a fost înfrîntă în primul război mondial. Evenimentele au început să ia o întorsătură dramatică în 1917 cînd generalul Allenby a cucerit Ierusalimul şi a început ocupaţia engleză a Palestinei.

Începuturile celei de a treia întoarceri

Reîntoarcerea lui Israel în ţară a fost însoţită de numeroase probleme, deşi deja în 1871 cîţiva evrei se întorseseră în ţară, şi vreo douăzeci şi cinci de mii de evrei se stabiliseră acolo în 1881. Ideea că evreii pot să-şi posede iar vechea lor ţară n-a fost exprimată oficial decît atunci cînd ea a fost adoptată de primul congres sionist, reunit în 1897 de Theodore Herzl. Scopul de a cere Palestina ca patrie pentru evreii rătăcitori, deşi era aparent un vis idealist, a făcut să apară o licărire de speranţă în ochii evreilor din întreaga lume.

Declarația Balfour din 1917

Progresul era totuși teribil de lent. În 1914, numărul evreilor din țară nu atinsese decît optzeci de mii. În timpul primului război mondial, ca să-și atragă sprijinul evreilor, ministrul britanic al afacerilor externe, Arthur J. Balfour, a publicat Declarația lui Balfour în 2 noiembrie 1917. Această declarație aproba obiectivul lui Israel în acești termeni: „Guvernul Maiestății sale ia în considerare în mod favorabil înființarea unui teritoriu național pentru poporul evreu în Palestina..." Presiunea exercitată de lumea arabă, care nu voia să joace nici un rol în înființarea unei patrii pentru Israel, și dorința Angliei de a-și păstra prietenia cu națiunile arabe au împiedicat orice împlinire a acestei promisiuni. Se făcuseră prea puține progrese atunci cînd a izbucnit cel de-al doilea război mondial în 1939. Totuși, pe vremea aceea, patru sute de mii de evrei reușiseră să intre în țară în ciuda restricțiilor severe impuse imigrării evreiești și a legilor care nu permiteau evreilor să posede proprietate funciară.

Statul Israel înființat în 1948

Al doilea război mondial, cu teribila distrugere a milioane de evrei sub tirania nazistă, a creat o atitudine favorabilă și o simpatie mondială față de poporul evreu. Trebuia cu siguranță să existe un loc unde evreul rătăcitor să se poată simți la el acasă. În ciuda formării unei ligi arabe în 1945 ca să se opună expansiunii evreiești, Națiunile Unite au creat o patrie pentru evrei în Palestina după al doilea război mondial, cu aprobarea Statelor Unite și Rusiei. Se convenise ca Palestina să fie împărțită într-un stat evreu și unul arab, și aproape opt mii de kilometri pătrați au fost atribuiți statului nou-născut al lui Israel.

Războiul israelo-arab, 1948-1949

În 14 mai 1948, cînd a încetat dominația engleză, Israel a devenit un stat independent pentru prima dată de sute de ani.

Populația noii țării nu cuprindea decît 650.000 de evrei și mai multe sute de mii de arabi. Dar decizia era absolut inacceptabilă pentru lumea arabă. Israel a fost atacat din toate părțile de către Egipt, Iordania, Irak, Siria, Liban și Arabia Saudită. Apărarea lui Israel a fost eroică, și armatele adverse au fost dezorganizate. Deși mii de israeliți au căzut în luptă, în momentul armistițiului convenit la 7 ianuarie 1949, Israel își extinsese teritoriul posedat pînă atunci de opt mii de kilometri pătrați pînă la treizeci de mii de kilometri pătrați, inclusiv o mare parte din Neghev, marele deșert din sud. De la această dată pînă acum, istoria țării este constituită din lupte interminabile, din războaie periodice, dar și de întărire progresivă a națiunii.

S-au împlinit profețiile?

Din vremea cînd profeția a fost făcută lui Avraam și pînă la ora actuală, profețiile privind posesia totală a țării de către Israel și binecuvîntările ei n-au fost încă împlinite. Cursul istoriei, cu trei plecări succesive și trei întoarceri, a fost dramatic. Dar evenimentele cele mai dramatice urmează încă să vină. Este oare actuala întoarcere a lui Israel începutul celei din urmă și stringerea finală a lui Israel? Este acesta un alt eveniment în seria actuală care va conduce la sfîrșitul timpului națiunilor? Pe măsură ce națiunile neevreiești își urmăresc pe căi necinstite ultimele clipe de glorie și judecată, este important să ne dăm seama că, după ce se termină Timpul Națiunilor, Israel va experimenta în final tot ceea ce a fost promis și sperat din vremea lui Avraam încoace.

Drumul spre glorie nu este ușor

Ultima întoarcere a evreilor în Palestina nu va fi un drum ușor spre glorie. Negocierile pentru pacea din Orientul Mijlociu n-au produs o pace durabilă pînă acum. Pacifiștii din Israel își vor conduce în final țara spre o pace care le va compromite securitatea, în speranța unei prosperități economice. Este trist să se anunțe că o națiune care s-a apărat așa de curajos timp de aproape treizeci de ani va fi atrasă

prin înşelătorie într-o pace cu garanţii internaţionale care nu-i vor sluji la nimic în ora finală pe care Biblia o descrie ca „o vreme de necaz pentru Iacov" (Ieremia 30:7).

După reîntoarcerea lor iniţială, evreii vor trece printr-o perioadă de pace falsă, vor suferi o trădare internaţională, şi o baie de sînge de proporţii înspăimîntătoare. Fără intervenţia directă a lui Dumnezeu, Palestina şi poporul evreu ar fi complet distruse. Profeţiile detaliate ce dezvăluie soarta Ierusalimului şi a ţării sunt subiectul următoarelor două capitole.

Profeţia lui Ieremia descrie Vremea Necazului lui Iacov în cuvinte vii. Aceştia sunt cei trei ani şi jumătate finali care duc la ultima bătălie, cea de la Armaghedon. Necazul va începe atunci cînd falsa pace cu Israelul va fi ruptă de noul lider al Confederaţiei Mediteraneene.

Această perioadă a istoriei este adesea numită „necazul cel mare" (Apocalipsa 7:14; cf. Matei 24:21) şi este descrisă în detaliu în cartea Apocalipsei ca o perioadă precisă care va pune capăt timpului naţiunilor. Palestina, Ierusalimul şi templul reclădit în timpul păcii vor fi „date naţiunilor (neamurilor). Ele vor călca în picioare oraşul sfînt timp de 42 de luni" (Apocalipsa 11:2).

După promisiunea reîntoarcerii, Ieremia a avertizat: „Se aud strigăte de teamă – groază, nu pace. Întreabă şi vezi: Poate un bărbat să nască copii? Atunci de ce văd Eu pe fiecare bărbat tare cu mîinile pe burtă ca o femeie în durerile naşterii? De ce toate feţele sunt livide? Ce groaznică va fi ziua aceea! Nici una nu va fi ca ea. Va fi o vreme de necaz pentru Iacov, dar el va fi scăpat din ea.

În ziua aceea, zice Domnul atotputernic, voi frînge jugul de pe gîtul lor şi le voi rupe legăturile; străinii nu-i vor mai subjuga. În loc de aceasta, ei vor sluji pe Domnul, Dumnezeul lor, şi pe David, regele lor, pe care-l voi ridica pentru ei" (Ieremia 30:5-9).

O nouă domnie completează întoarcerea

Întoarcerea finală nu va fi terminată decît atunci cînd va reveni Cristos ca Judecător al naţiunilor şi ca Regele promis care va restabili tronul lui David. Profeţiile privind întoarcerea, a cărei realizare a început în mod spectaculos în epoca noastră, nu vor fi total împlinite decît atunci cînd toţi evreii vii (reduşi drastic la număr în timpul necazului celui mare) se vor instala în final în Palestina pentru o mie de ani de pace şi prosperitate. Mai mulţi profeţi din Vechiul Testament se fac ecoul unor viziuni asemănătoare privind această perioadă.

Ieremia a profeţit judecata care va cădea asupra naţiunilor neevreieşti şi apoi a transmis mesajul din partea Dumnezeului lui Israel în aceste cuvinte:

„Eu Însumi voi strînge rămăşiţa turmei Mele de oi din toate ţările în care le-am alungat şi le voi aduce înapoi la păşunea lor, unde vor fi roditoare şi vor creşte la număr. Voi pune păstori peste ele, care le vor duce la păscut, şi nu le va mai fi teamă, nu vor mai tremura, şi nici nu va lipsi vreuna din ele, zice Domnul.

Vin zilele, zice Domnul, cînd voi ridica lui David o Mlădiţă dreaptă, un Rege care va domni cu înţelepciune şi va face ceea ce este drept şi just în ţară. În zilele Lui, Iuda va fi salvat, şi Israel va trăi în siguranţă. Acesta este Numele cu care va fi numit El: Domnul Dreptatea noastră" (Ieremia 23:3-6).

Aceeaşi temă a unei întoarceri finale care nu-şi va vedea împlinirea decît după perioada de judecată este relatată de profetul Ezechiel.

Această profeţie arată limpede că lucrul acesta se va produce imediat după o perioadă de judecată şi că terminarea întoarcerii va aduce pe toţi evreii în ţară.

„Atunci vor şti că Eu sunt Domnul Dumnezeul lor, pentru că deşi i-am trimis în exil printre naţiuni, îi voi strînge în propria lor ţară, nelăsînd nici unul acolo" (Ezechiel 39:28).

Montarea scenei

Întoarcerea actuală a lui Israel în ţară pregăteşte scena pentru o serie importantă de evenimente ale sfîrşitului vremurilor. Profeţiile au prezis în mod limpede că Israel va fi

restabilit ca națiune înainte de sfîrșitul timpului națiunilor. Dar națiunile neevreiești sunt descrise ca avînd încă controlul destinului lui Israel în timpul ultimei ore de judecată și de suferință. Isus a prezis că „Ierusalimul va fi călcat în picioare de națiuni (neamuri) pînă cînd vremurile națiunilor s-au împlinit" (Luca 21:24).

Următoarele mișcări dramatice vor implica lupta pentru controlul Ierusalimului și restituirea unei părți din țară arabilor palestinieni. Lupta va deveni din ce în ce mai explozivă din cauza celor trei milioane de palestinieni deposedați. Unii dintre ei au fost forțați să trăiască ca niște refugiați și exilați în statele arabe învecinate. Grupuri de gherilă palestiniene, formate începînd cu taberele de refugiați, au urmat o strategie de teroare și au făcut dificil pentru arabii moderați negocierea soluțiilor de compromis.

Conducătorii arabi au reușit să obțină o alianță greu de păstrat cu palestinienii, alianță care a explodat adesea în mod violent. În octombrie 1974, conferința arabă la nivel înalt de la Rabat a oferit o soluție în vederea unității: Malul de Vest al Iordanului ocupat trebuia să devină un stat palestinian independent, sub conducerea Organizației pentru Eliberarea Palestinei (OEP). Trebuia să se formeze un guvern în exil începînd cu 1975, în vederea unei negocieri cu Israelul.

Începînd cu 1974, istoria Malului de Vest a fost una de hărțuială continuă și a fost un focar de controversă pînă spre 1990. Israel a continuat să planteze noi așezări, iar palestinienii au continuat să se împotrivească. Malul de Vest a fost la origine cucerit în războiul din 1967 și, din punctul lui Israel de vedere, este o posesiune legitimă a Israelului. Cu toate acestea, o mare parte din lume, inclusiv Statele Unite, face presiuni asupra Israelului de a transforma Malul de Vest într-un fel de guvern separat de Israel. Aceasta nu pare să fie o soluție realizabilă.

Scena este montată pentru o luptă deschisă avînd ca miză Palestina și orașul Ierusalim. Raidurile de gherilă și represaliile ar putea ușor să împingă Orientul Mijlociu într-un nou război, chiar dacă încercarea de pace a Israelului cu Egiptul a făcut un asemenea război imposibil pentru moment. Ambiția lui Saddam Hussein de a distruge Israelul a motivat invadarea de către el a Kuweitului în august 1990, deoarece a încercat să instaleze o bază de forță de unde să atace Israelul.

Cînd arabii moderați și aliații lor europeni își vor consolida bogățiile și puterea, o soluție forțată va părea singura rezolvare. Vor apărea noi lideri care vor promite o asemenea pace. Această mistificare de pace și prosperitate poate conduce la formarea celui mai depravat și corupt imperiu mondial din toate timpurile.

6.
Orașul profeților

Amintiri sacre

Pe măsură ce lumea aleargă spre ora ei finală de luptă, orașul important asupra căruia trebuie să se îndrepte privirile atente nu este New York, Moscova, Paris, Pekin sau Cairo. Orașul care trebuie ținut sub observație este Ierusalimul! Amintiri sacre îi bîntuie străvechile străzi și locuri sfinte. Pietrele și ruinele lăsate de invaziile din trecut pe care este clădit orașul modern Ierusalim sunt martorii de temut ai perspectivei unor războaie viitoare. Dar este o speranță: speranța unui viitor glorios pentru Israel. Gravat în amintirile evreiești din zilele de aur ale lui David și Solomon, mesajul profeților răsună încă în orașul sfînt. Mesajul lor privind durerile ce vor veni și împrăștierea în toată lumea a evreilor s-a împlinit în mod tragic în istorie; el este exprimat din nou în lacrimi vărsate și azi în fața Zidului Plîngerii. Isus Și-a adăugat și El prezicerile precise și detaliate asupra viitorului orașului și a plîns cu compasiune asupra a ceea ce vedea că urma să vină. Profețiile din Vechiul și Noul Testament dau cheia finală a ceea ce se va întîmpla curînd în desfășurarea dramatică viitoare a istoriei lumii.

Orașul predestinat

Venerat atît de creștini și evrei, cît și de arabi, Ierusalimul este deja centrul de interes religios al unei mari părți din lume. Isus și profeții au prezis că așa se va întîmpla la sfîrșitul vremurilor. În lumina acestor profeții, se înțelege că încercările de obținere a unei păci permanente în Orientul Mijlociu vor include revendicări și contrarevendicări privind Ierusalimul. Chestiuni politice, economice, rasiale și religioase se întrețes ca să facă din controlul asupra Ierusalimului chestiunea cea mai explozivă în căutarea păcii în Orientul Mijlociu. Adevărata problemă nu este nici peninsula Sinai, nici înălțimile Golan, deși ele au fost adesea centrul de interes.

Conflictul cu privire la Ierusalim va continua să fie un potențial butoiaș de pulbere, amenințare cu un război care ar putea să se răspîndească ca un foc sălbatic din Orientul Mijlociu în lumea întreagă. Numai o încheiere internațională a păcii, impusă poate forțat părților dușmane, va putea domina focurile opiniilor aflate în conflict. În controversă va fi din ce în ce mai mult un element religios, căci religiile din Orientul Mijlociu luptă ca să-și asigure un loc sfînt în Ierusalim. Din această voință provin cererile arabilor ca să aibă cel puțin o parte din locul sfînt unde se afla templul de altădată. Profeția vorbește despre o viitoare tentativă de reconstruire a fostului templu din Israel. Pentru a încerca să înțelegem situația din Orientul Mijlociu, atît istoria, cît și profeția trebuie luate în considerare în orice interpretare a direcției luate de evenimentele actuale. Ierusalim, orașul profeților, este cheia pentru înțelegerea marilor preziceri ale profetului Daniel în Vechiul Testament, și ale lui Isus în Noul Testament. Astăzi, Ierusalimul se îndreaptă spre destinul său profetic ca centru al evenimentelor dramatice de la sfîrșitul vremurilor.

Străvechea istorie a Ierusalimului

Întemeierea Ierusalimului este ascunsă în tainele trecutului. Menționat pentru prima dată în Geneza 14:18 ca orașul Salem, peste care domnea Melchisedec, începutul existenței lui este atestat de tăblițele din Tel el Amarna descoperite în Egipt. Orașul numit Salem, al cărui nume s-a combinat mai tîrziu cu „Ieru“, a avut o istorie de aproape 4.000 de ani. În cursul secolelor, numele de Ierusalim a fost acela al celui mai cunoscut oraș din lume.

Centrul vieții și speranței lui Israel

Situat pe dealurile din Iudeea, aproape la jumătatea drumului între marea Mediterană și rîul Iordan, Ierusalimul a fost teatrul a nenumărate evenimente pasionante în trecut. Apogeul orașului a început în secolul 10, cînd David, regele lui Israel, l-a făcut capitală. Domniile glorioase ale lui David și ale lui Solomon au adus orașului splendoare și bogății. Cea mai mare realizare a acestei importante perioade a fost construirea templului măreț al lui Solomon în Ierusalim. În acest oraș sfînt, în fluxul și refluxul trezirii și declinului religios, profeții lui Dumnezeu și-au adus mesajele de denunțări energice asociate cu preziceri strălucitoare ale unui viitor glorios.

În mai multe rînduri, valurile războiului au năvălit peste acest oraș străvechi. În mai multe rînduri, el a fost complet distrus, pentru ca apoi să se ridice din propria lui cenușă și să renască. Printre cuceritorii lui s-au aflat armate din toate marile națiuni din trecut. Străzile Ierusalimului au fost călcate în picioare de către egipteni, asirieni, babilonieni, perși, seleucizi, romani, cruciați creștini, sarazini, mameluci și otomani. Puține orașe din lume au avut mai multe amintiri dramatice și sfîșietoare.

Mesia care trebuie să vină la Ierusalim

În istoria lui Israel, evreii au așteptat timp de secole sosirea lui Mesia al lor. Strămoșul lor, Avraam, din care au ieșit Israel și arabii, primise promisiuni mari. Țara urma să aparțină copiilor lui Iacov, nepotul lui Avraam. Dar luarea în stăpînire a țării lor nu urma să se facă imediat. Ei trebuiau să plece într-o țară îndepărtată, timp de secole, și să revină pe urmă în ea; lucrul acesta s-a întîmplat atunci cînd Iacov și familia lui au venit să locuiască în Egipt, unde s-au înmulțit pînă ce au devenit o națiune mare de cîteva milioane.

Istoria ieșirii lor din Egipt și a posedării de către ei a o parte din țara lor ne este relatată în primele cărți ale Vechiului Testament. Dar profeții au prezis și că ei urmau să fie alungați iarăși din țară din cauza eșecului lor de a păzi Legea pe care le-o dăduse Dumnezeu. La timpul cuvenit, asirienii au dus în captivitate zece din cele douăsprezece seminții, și 125 de ani mai tîrziu, babilonienii au dus celelalte două seminții care mai rămăseseră, lăsînd Ierusalimul în ruine. Dar profeții au prezis reîntoarcerea lor, și ei au revenit la Ierusalim în secolul 6 î. Cr. Templul și orașul au fost reconstruite, și Ierusalimul a redevenit centrul vieții religioase și politice a lui Israel. După profețiile Vechiului Testament, evreii pioși au înțeles că Mesia al lor, Cel care urma să fie ales de Dumnezeu pentru ca să le fie Mîntuitor și Conducător, va veni la Ierusalim.

Cînd Țara Sfîntă a căzut în mîna armatelor romane disciplinate în 63 î. Cr., au început pentru poporul Israel secole de asuprire și persecuție. Jugul ocupației romane a fost o povară grea. Viața religioasă a poporului s-a întunecat. Șefii religioși erau împărțiți, dar ei suspinau încă după venirea lui Mesia, care, conform profețiilor, ar domni ca Rege pe tronul lui David ca să-Și izbăvească poporul de asuprire.

Potrivit relatărilor evangheliilor din Noul Testament, Isus S-a născut în orășelul Betleem, la sud de Ierusalim, exact cum zisese profetul Mica (Mica 5:2). Maria, mama lui Isus, și soțul ei, Iosif, au venit cu Copilul la templul din Ierusalim, după obiceiul evreiesc, ca să aducă jertfele cerute de Legea lui Moise.

Isus Și-a petrecut copilăria la Nazaret, și a revenit la templul din Ierusalim pentru sărbătorirea Paștelui la vîrsta de 12 ani. Cu această ocazie, El i-a făcut pe conducătorii religioși din vremea Lui să se minuneze de înțelegerea pe care o avea El în teologie.

După acest scurt episod, El S-a reîntors în Nazaret și a trăit în anonimat timp de circa 20 de ani, pînă la începutul lucrării Sale profetice publice.

Regele nedorit

Prezentat de profetul Ioan Botezătorul ca fiind Cel despre care vorbiseră profețiile, Isus a atras imediat atenția mulțimilor. Mai ales la Ierusalim, centrul vieții religioase a lui Israel,

marii preoţi şi conducătorii s-au arătat sceptici cu privire la pretenţiile lui Isus. Dar oamenii din popor Îl urmau cu miile, impresionaţi de învăţătura Sa şi uimiţi de miracolele Sale extraordinare. Era inevitabilă o confruntare între Isus şi conducătorii lui Israel. După trei ani de predicare itinerantă, conflictul dintre Isus şi conducătorii religioşi a izbucnit într-o confruntare deschisă şi violentă.

În acord cu profeţia din Vechiul Testament, Isus a trimis atunci pe discipolii Săi ca să caute un măgar pe care să-Şi facă intrarea în Ierusalim. Cu secole mai înainte, Zaharia profeţise: „Bucură-te nespus de mult, Fiică a Sionului! Strigă, Fiica Ierusalimului! Uite, Regele tău vine la tine, drept şi avînd mîntuirea, blînd şi călare pe un măgar, pe un mînz, pe mînzul unei măgăriţe" (Zaharia 9:9).

Exact cum prezisese Zaharia, Isus intrase triumfal în Ierusalim. Poporul care-L urmase, atît cei din jurul Ierusalimului, cît şi locuitorii oraşului, L-au salutat ca pe Mesia, Fiul lui David, care urma să domnească peste Israel. Evanghelia după Matei descrie evenimentul în termeni impresionanţi: „Mulţimile care mergeau înaintea Lui şi cele care Îl urmau strigau: Osana Fiului lui David! Binecuvîntat este Cel ce vine în Numele Domnului! Osana în cele preaînalte! Cînd Isus a intrat în Ierusalim, întregul oraş era pus în mişcare şi întreba: Cine este Acesta? Mulţimile au răspuns: Acesta este Isus, Profetul din Nazaretul Galileii" (Matei 21:9-11).

Primirea entuziastă a lui Isus ca Profetul şi Mesia lui Israel a şocat conducătorii religioşi. Ei au cerut lui Isus să le poruncească să tacă discipolilor Săi şi celor care Îl proclamau ca Rege. În această situaţie, răspunsul lui Isus a fost unul de mustrare a acestor conducători. El a zis: „Dacă ei vor tăcea, pietrele vor striga" (Luca 19:40).

Isus denunţă conducătorii religioşi ai poporului Său

Ostilitatea liderilor religioşi faţă de Isus era acum pe faţă. Aţîţaţi de popularitatea lui Isus în popor, ei au început să comploteze pentru a-L asasina. De partea Sa, Isus a denunţat public cărturarii şi fariseii ca nişte ipocriţi înfumuraţi. Într-o denunţare impetuoasă care ne este relatată în Matei 23, El i-a numit „ipocriţi" (făţarnici) de mai multe ori, şi i-a descris ca nişte „călăuze oarbe", „orbi", „morminte văruite, care pe dinafară arată frumos, dar pe dinăuntru sunt pline de oasele morţilor şi de orice fel de impuritate", şi ca pe ucigaşii profeţilor. El i-a denunţat: „Şerpi! Pui de vipere! Cum veţi scăpa voi să nu fiţi condamnaţi la iad?" (v.33). Ei erau nişte „nebuni orbi" (v.17) care distrugeau însăşi Legea pe care căutau s-o respecte.

El Şi-a încheiat denunţarea cu o deplîngere a oraşului Ierusalim: „Ierusalime, Ierusalime, tu care ucizi profeţii şi omori cu pietre pe cei trimişi la tine, de cîte ori am tînjit să-i strîng împreună pe copiii tăi, cum îşi strînge o găină puii sub aripi, dar n-aţi vrut. Iată, casa vă este lăsată pustie. Căci vă spun, nu Mă veţi mai vedea pînă cînd veţi zice: Binecuvîntat este Cel ce vine în Numele Domnului!" (Matei 23: 37-39)

Isus prezice distrugerea Ierusalimului

Discipolii au văzut drama intrării triumfale şi a ostilităţii pe faţă a conducătorilor evrei. Ei au văzut şi cît de profund iubea Isus poporul şi oraşul. Dar Isus era mai emoţionat ca toţi. Cunoscînd distrugerea care urma curînd să se abată asupra oraşului, Isus plîngea în timp ce zicea: „Dacă ai cunoaşte şi tu, în această zi, ceea ce-ţi aduce pacea – dar acum ea este ascunsă de ochii tăi. Vor veni peste tine zile cînd duşmanii tăi vor face ridicături de pămînt în jurul tău, te vor împresura şi te vor hărţui din toate părţile; ei te vor trînti la pămînt, pe tine şi pe copiii din mijlocul tău, şi nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că n-ai cunoscut timpul venirii lui Dumnezeu la tine" (Luca 19:42-44). Încă nu trecuseră patruzeci de ani, şi aceste cuvinte profetice se împlineau. După ani de dezordine internă şi de conflicte între evrei şi romani, armata romană a mărşăluit spre Ierusalim, l-a înconjurat şi l-a silit prin înfometare să se predea. Apoi romanii au jefuit sistematic oraşul şi i-au dat foc, omorînd sute de mii de oameni. Se estimează pînă la un milion numărul victimelor

din acea perioadă. Pe lîngă distrugerea orașului, romanii au luat toate pietrele mari ale frumosului templu, terminat de Irod doar cu șase ani mai înainte, și le-au aruncat în vale spre sud-estul Ierusalimului. Arheologii găsesc și astăzi noi dovezi ale acestei distrugeri. În această epocă (70 d. Cr.) a început o nouă perioadă de pribegie și persecuție pentru evreii fără patrie. Aceasta a durat pînă în secolul 20.

Întrebările puse de discipoli

Discipolii n-au înțeles deplin ceea ce se petrecea, nici ceea ce voia Isus să zică. Ei erau consternați de faptul că liderii evrei Îl respinseseră pe Isus. Cum se acorda lucrul acesta cu profețiile din Vechiul Testament, după care Isus trebuia să fie Regele și Salvatorul lor? Întreg episodul intrării triumfale în oraș și ostilitatea conducătorilor evrei îi lăsa pe discipoli plini de întrebări. După ce-au părăsit Ierusalimul, au traversat pîrîul Chedron și au urcat muntele Măslinilor, patru dintre discipoli, Petru, Iacov, Ioan și Andrei, au venit la Isus în taină ca să-I pună întrebări (Marcu 13:3). Ei au zis: „Spune-ne, cînd se vor întîmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul că toate acestea sunt pe cale să se împlinească?" (Marcu 13:4). Evanghelia după Matei arată că ei I-au pus și întrebări referitoare la sfîrșitul vremurilor, zicînd: „Cînd se va întîmpla aceasta, și care va fi semnul venirii Tale și al sfîrșitului epocii (veacului)?" (Matei 24:3). De fapt, ei puneau două întrebări importante: În primul rînd, cînd va fi distrus Ierusalimul, și în al doilea rînd, cînd va avea loc venirea împărăției și sfîrșitul lumii?

Discipolii încercau să-și reorganizeze modul de a vedea profeția și începeau să înțeleagă că nu toate profețiile privitoare la Isus se vor împlini la prima Sa venire. Se părea mai degrabă că Îl așteptau respingerea și suferința. Dacă Ierusalimul urma să fie distrus, cum urma să fie instaurată perioada glorioasă a Împărăției? Voia lucrul acesta să spună că asuprirea evreilor de către națiuni trebuia să continue? Cum se va sfîrși totul de-adevăratelea?

Isus răspunde la întrebările discipolilor

Dacă studiem răspunsurile lui Isus date discipolilor Săi, așa cum ne sunt ele relatate de Matei, Marcu și Luca, este evident că El vorbea despre două perioade precise ale istoriei viitoare a Ierusalimului. Un ansamblu de evenimente profetice urmau să se sfîrșească cu distrugerea Ierusalimului, care, o știm, a avut loc în anul 70 d. Cr. ca împlinire exactă a avertismentelor și prezicerilor conținute în Luca 21:5-24. A doua serie de profeții se referea la întreaga generație care urma după distrugerea Ierusalimului. Această generație urma să cunoască numeroase semne miraculoase care să culmineze cu a doua venire a lui Isus pe pămînt (Luca 21:25-28).

Din cauză că profețiile privind distrugerea Ierusalimului s-au împlinit deja, este foarte ușor pentru noi să înțelegem ceea ce a prezis Isus în sensul acesta. Din cauza respingerii conducătorilor evrei, Ierusalimul se îndrepta spre distrugere; armatele romane vor înconjura orașul, vor omorî locuitorii lui, vor arde și vor distruge templul, lăsînd tot orașul într-o pustietate totală. Acesta urma să fie începutul unei noi perioade de persecuție și de încercare pentru poporul Israel. Această perioadă va avea caracteristici importante, pe care Isus le-a descris amănunțit în Evanghelia lui Matei și a lui Marcu.

Isus descrie epoca actuală

În Matei 24:4-14, Isus a dat nouă caracteristici generale ale erei noastre. Ea includea : (1) mulți oameni care pretind că sunt Cristos, dar care sunt niște înșelători, (2) „războaie și zvonuri de războaie", (3) foamete, (4) „ciumi" (Matei 24:7), (5) cutremure de pămînt, (6) mulți martiri, (7) mulți profeți mincinoși, (8) o nelegiuire în creștere și o răcire a dragostei pentru Dumnezeu, și (9) Vestea Bună a împărăției va fi predicată tuturor națiunilor. Cele 19 secole scurse au demonstrat exactitatea analizei profetice din era actuală. Isus știa ce vorbea și nu făcea preziceri false.

Exact cum a prezis Cristos, era actuală a cunoscut multe confuzii și decepții religioase. Războaiele s-au succedat, și

fiecare generație a cunoscut obsesia neîncetată a războiului. Foamete și epidemii mari au măturat lumea, făcînd milioane de victime. Probabil că în secolul 20 au murit mai mulți oameni de foame decît în oricare altă perioadă anterioară. Persecuția religioasă a marcat acești ani, mai ales persecutarea evreilor. Familii s-au despărțit din cauza religiei lor, și oamenii de la putere au făcut nenumărate încercări de a elimina credințele religioase cu care nu erau de acord. Rezultatul a fost milioanele de martiri în cele nouăsprezece secole scurse.

Exactitatea prezicerilor lui Isus

În studiul detaliat al profețiilor privind era actuală, descoperim o coerență și exactitate impresionantă în împlinirea profețiilor. Cineva care ar vrea să profețească astăzi cursul următoarelor două milenii de istorie a lumii se va vedea în imposibilitatea absolută de a fi exact, dacă nu dispune de o revelație divină. Dar Isus a fost cu totul exact, așa cum a dovedit istoria. Cu toate acestea, nu toate profețiile lui Isus s-au împlinit încă. Sfîrșitul vremurilor se află încă în viitor. Dacă istoria a înregistrat împlinirea literală a prezicerilor lui Isus pînă în clipa de față, putem noi să prevedem aceeași exactitate și împlinire literală pentru prezicerile care privesc viitorul? Iată întrebarea cu care se confruntă orice persoană inteligentă care trăiește astăzi. Fără aceste preziceri inspirate, este o nebunie să faci speculații. Singura sursă de informații exacte este Biblia însăși. Care este viitorul lumii? Care este viitorul Ierusalimului? Isus Însuși a făcut preziceri amănunțite și i-a avertizat pe ascultătorii Săi să dea atenție Ierusalimului.

7. Priviți Ierusalimul

Să avem privirea îndreptată asupra Ierusalimului!

Cu o generație în urmă, unii erau de părere că Israelul era terminat ca națiune. Deși la modul individual evreii pot să fie reînsuflețiți spiritual, ei nu vor reveni niciodată, se spunea, în țara lor, nu vor ocupa niciodată din nou Ierusalimul, n-o să-și vadă niciodată împlinirea glorioaselor preziceri ale profeților. Aceste persoane credeau că, deoarece evreii Îl respinseseră pe Mesia, Dumnezeu îi respinsese la rîndul Său.

Astăzi, această respingere categorică a promisiunilor viitoare privind pe Israel ca națiune nu mai este de susținut. Faptele sunt că Israel a revenit în țară, a fost restabilit ca națiune, și și-a reocupat vechea capitală, Ierusalim. Dar care este viitorul Ierusalimului? Care este ordinea evenimentelor care vor conduce spre împlinirea tuturor profețiilor?

Mulți au semnalat faptul că, deși Israel a fost parțial restabilit ca națiune, prezicerile unei domnii glorioase de pace și de dreptate pe pămînt cu siguranță că n-au fost împlinite. Evreii nu L-au recunoscut pe Isus ca pe Mesia, și desigur că n-au obținut pacea, securitatea și prosperitatea economică. Deși unii sunt gata să nege legătura care există între evenimentele dramatice din istoria recentă a Israelului și Biblie, iar alții au dorit prea mult să proclame împlinirea profeției în situația actuală, care sunt pur și simplu faptele? Care este viitorul Ierusalimului și viitorul lui Israel?

Războiul din 1967

În lupta Israelului după întemeierea lui ca națiune în 1948, n-a existat poate un eveniment mai dramatic decît impresionantul război de șase zile din 1967. Pentru prima dată din anul 70 d. Cr., străvechiul oraş Ierusalim a căzut în mîinile evreilor. Teritoriul evreiesc s-a întins considerabil, incluzînd partea Iordaniei situată la vest de Iordan. Care era semnificația acestei impresionante avansări pentru statul Israel?

Mulți s-au întors spre profeția semnificativă a lui Isus din Luca 21:24, unde Isus descrie epoca actuală. El a zis: „Ierusalimul va fi călcat în picioare de națiuni (neamuri), pînă ce se vor fi împlinit vremurile națiunilor" (Luca 21:24). Odată cu intrarea lui Israel în posesia străvechii lui cetăți, să se fi împlinit acum vremurile națiunilor?

Evenimentele care au avut loc după 1967 demonstrează că posesia actuală a Ierusalimului de către Israel este temporară. Ora domniei glorioase încă n-a sosit. Fără sprijinul Statelor Unite, Israel ar fi fost curînd devorat de lumea arabă care-l înconjoară. Lucrul acesta s-a văzut mai ales în timpul războiului din 1973, cînd Israelul n-a supraviețuit decît din cauza reaprovizionării rapide cu armament de război de către Statele Unite. Mai multe alte texte biblice indică faptul că ora finală a triumfului lui Israel nu poate veni pînă ce Isus Cristos Însuși nu revine din cer în glorie ca să-Și izbăvească poporul și să-Și întemeieze domnia de dreptate și pace pe pămînt.

Dar ce ne învață Biblia despre viitorul Ierusalimului și al lui Israel? Ce raport există cu teribilele profeții care mai trebuie să se împlinească în privința luptei finale de la sfîrșitul vremurilor, care va implica întreaga lume? Mai multe răspunsuri la această întrebare se află în profețiile lui Daniel din Vechiul Testament. Istoria umană este destinată a avea un apogeu extraordinar care nu poate fi înțeles decît studiindu-i profețiile și înțelegîndu-le semnificația în privința evenimentelor din lumea de azi.

Schița profetică

Profetul Daniel era băiat la începutul adolescenței atunci cînd Nebucadnețar, generalul victorios al armatei babiloniene, a intrat în Ierusalim în vara lui 605 î. Cr. În cursul războiului, tatăl lui Nebucadnețar a murit, și acesta a devenit tînărul împărat al unui imperiu puternic. Unul dintre primele lui acte a fost să adune pe cîțiva tineri de calitate din Ierusalim și să-i ducă în capitala sa Babilon, în parte ca ostatici, și în parte ca să fie slujitorii lui în diferite posturi. Printre ei se găsea Daniel care, după mai mulți ani de formare la școala din Babilon, era gata să joace un rol important în administrarea imperiului lui Nebucadnețar.

Într-o zi, Nebucadnețar a avut un coșmar groaznic. Într-un vis, a văzut o statuie mare care stătea lîngă patul său și se înălța mult deasupra lui. Statuia avea capul de aur, părțile superioare ale corpului ei erau de argint, partea sa inferioară era de bronz, picioarele erau de fier, iar labele picioarelor jumătate fier, jumătate lut. Nebucadnețar era îngrozit de vis și era sigur că el avea o semnificație.

Înțelepții lui au fost chemați în grabă. Fie că Nebucadnețar a avut intenția de a-i pune la încercare ca să vadă dacă interpretarea lor era autentică, fie că a uitat visul, în orice caz el le-a cerut înțelepților lui să-i povestească visul și să-i dea interpretarea. Deoarece ei se dovedeau incapabili să-i dea satisfacție, mînia împăratului s-a aprins, și el a ordonat executarea lor. Din nenorocire, Daniel, care nu era prezent, a fost condamnat și el la moarte, căci era recunoscut ca fiind un înțelept.

Cînd Daniel și cei trei tovarăși ai săi au fost informați de aceste eveniment dramatic, Daniel a cerut un răgaz și a promis să interpreteze visul. Ca urmare, Dumnezeu i-a dezvăluit lui Daniel visul lui Nebucadnețar și semnificația lui.

Statuia cea mare reprezenta patru imperii mondiale, începînd cu Babilon, imperiul lui Nebucadnețar, reprezentat de capul de aur. El avea să fie urmat de un alt imperiu reprezentat de argint. Partea inferioară a corpului, din bronz, reprezenta un al treilea imperiu. Picioarele de fier și labele picioa-

relor din fier și lut (argilă) erau un al patrulea imperiu. În viziunea sa, Nebucadnețar văzuse o piatră lovind picioarele statuii și distrugînd-o în întregime. Apoi vîntul ducea cu sine resturile. Daniel a arătat că la sfîrșit va exista un al cincilea imperiu care va distruge tot ce era înainte și se va întinde pe tot pămîntul. Ca răsplată pentru interpretarea visului, Nebucadnețar i-a ridicat pe Daniel și pe cei trei prieteni ai săi în importante poziții politice.

Cam 40 de ani mai tîrziu, atunci cînd Nebucadnețar era deja mort, Daniel însuși a avut un vis care ne este povestit în Daniel 7. Aici, aceeași schiță profetică era reprezentată de patru fiare enorme. Babilonul era reprezentat de un leu; al doilea, imperiul medo-persan, de un urs mare; al treilea, cel al lui Alexandru cel Mare, de un leopard cu patru capete și patru aripi; și fiara a patra era descrisă ca cea mai puternică dintre toate, cu dinți de fier și cu o putere extraordinară. Daniel însuși a desemnat primele trei imperii și a descris în amănunt desfășurarea împlinirii profeției. Cu toate acestea, de interes deosebit este al patrulea imperiu și sfîrșitul lui, prezentate în Daniel 7:7-28.

Exact după prezicerea lui Daniel, Babilonul a fost urmat de imperiul medo-persan, și Medo-Persia a fost urmată de Alexandru cel Mare și imperiul grec. Istoria a înregistrat și înălțarea și decăderea imperiului roman. Aceste evenimente sunt notate în tabloul evenimentelor profetice, la sfîrșitul acestui capitol.

Două mari necunoscute sunt lăsate totuși fără răspuns în profeția lui Daniel. În primul rînd, profețiile precise privind sfîrșitul celui de al patrulea imperiu nu s-au împlinit niciodată în istorie. În al doilea rînd, Daniel a prezis un al cincilea imperiu care va veni după imperiul roman, o împărăție care va veni din cer. Nici aceasta nu s-a realizat vreodată pînă în prezent. Dacă prezicerile lui Daniel s-au împlinit cu atîta exactitate pînă acum, n-ar trebui oare să conchidem că aceste profeții se vor împlini la rîndul lor, poate în viitorul apropiat?

Lacuna din viziunea profetică a lui Daniel

Ca multe alte profeții din Vechiul Testament, profeția lui Daniel asupra evenimentelor viitoare lasă un mare interval între ceea ce s-a împlinit pînă în epoca lui Cristos și evenimentele care vor marca sfîrșitul vremurilor. Se pare că împlinirea profețiilor s-a oprit cu bună știință la prima venire a lui Cristos, și că profețiile neîmplinite se ocupă numai cu evenimente care precedă cu puțin a doua venire a lui Cristos. Deoarece profeții din Vechiul Testament nu s-au ocupat în amănunt cu evoluția epocii actuale, Cristos Însuși, în lucrarea Sa profetică, a acoperit această lacună în Matei 13, precum și în Matei 24:3-14. În aceste profeții, El explică că atunci cînd cea mai mare parte a acestei epoci se va fi scurs, marile evenimente despre care vorbesc profeții Vechiului Testament își vor avea împlinirea. Această lacună stînjenitoare în prezicerile Vechiului Testament e cea care a provocat întrebările discipolilor și răspunsurile lui Isus.

Descrierea epocii actuale dată de Isus în Matei 24:3-14 a fost deja rezumată în capitolul precedent. Dar ce a zis Isus despre sfîrșitul vremurilor? Cum se acordă aceasta cu descrierea apogeului istoriei care ne este dată în cartea Apocalipsei?

Confirmarea profeției lui Daniel de către apostolul Ioan

Cartea Apocalipsei, de la capitolul 4 la 18, dezvăluie în detaliu evenimentele distrugătoare care vor marca sfîrșitul vremurilor. În general, ea descrie o perioadă de tulburări fără precedent, culminînd cu un război mondial.

Totuși, mai important este faptul că apostolul Ioan, scriind la 600 de ani după Daniel, confirma și dădea detalii suplimentare asupra viziunii lui Daniel privind sfîrșitul vremurilor. În Apocalipsa 13, este prezentat același mare imperiu mondial, același conducător mondial, și același punct culminant – o împărăție care vine din cer în clipa celei de a doua veniri a lui Cristos (Apocalipsa 21). După exemplul lui Daniel și al numeroșilor profeți din Vechiul Testament, ca

Zaharia, apostolul Ioan descrie Ierusalimul ca „placa turnantă“ care va atrage toate națiunile spre țara sfîntă pentru ultimul conflict mondial. Isus totuși a fost Cel care a definit rolul central al Ierusalimului în amănunt.

Viitoarea profanare a Orașului Sfînt

Discipolii se apropiaseră de Isus ca să-I pună întrebări cu privire la sfîrșitul vremurilor și la inaugurarea împărăției Sale (Matei 24:3). După ce le-a descris semnele generale din toată perioada în Matei 24:1-14, Isus a dezvăluit că însuși orașul Ierusalim va fi locul unde se va arăta semnul precis care va vesti venirea Domnului. Isus a zis: „De aceea, cînd veți vedea stînd în locul sfînt urîciunea care produce pustiire, despre care a vorbit profetul Daniel – cititorul să înțeleagă – atunci toți cei care sunt în Iudeea să fugă la munți“ (Matei 24:15-16).

Care este această „urîciune care produce pustiirea“ despre care a zis Isus că fusese menționată de către profetul Daniel? Această temă a fost introdusă de Daniel în trei locuri diferite ale cărții sale. El a profețit: „Forțele lui armate se vor sui ca să profaneze templul, fortăreața, și vor desființa jertfa zilnică. Apoi vor înălța urîciunea care produce pustiire“ (Daniel 11:31). Numeroși comentatori descoperă realizarea acestei preziceri cam la 350 de ani după moartea lui Daniel printr-un guvernator al Siriei numit Antioh Epifanul, care a guvernat din 175 pînă în 164 î. Cr. El a fost un persecutor de temut al evreilor și a încercat să le desființeze religia. El a mers pînă la a profana templul prin aducerea ca jertfă pe altar a unei scroafe și instalînd statuia unui zeu grec în locul sfînt. El a omorît zeci de mii de evrei care s-au revoltat împotriva lui din cauza aceasta. Acest eveniment este numit „urîciunea pustiirii“, căci acțiunile lui au fost o urîciune, o mîrșăvie pentru un loc sfînt ca templul, și aceasta profana sau pustia templul. Cu ajutorul acestei împliniri a lui Daniel 11:31, este posibil să înțelegem alte două referințe ale lui Daniel cu privire la evenimente asemănătoare care vor avea loc în viitor.

În Daniel 9:27, viitorul conducător mondial este descris ca făcînd „să înceteze jertfa și ofranda“, și este prezis că „el va pune pe o aripă a templului o urîciune care produce pustiirea, pînă cînd sfîrșitul care îi este rînduit este turnat asupra lui“.

Daniel 12:11 mai prezice: „Din vremea în care este desființată jertfa zilnică și este instalată urîciunea care produce pustiire, vor fi 1.290 de zile“.

Un studiu atent al acestor pasaje indică faptul că, cu circa trei ani și jumătate înainte de a doua venire a lui Cristos, dictatorul din Mediterana va profana viitorul templu evreiesc și va face să înceteze închinarea la Dumnezeu cu jertfe aduse în acest templu. Evenimentele, prin urmare, vor fi un semn precis că sfîrșitul este aproape și că timpul de necaz pentru Israel și pentru lume va urma imediat. Deoarece acest eveniment va avea loc în Ierusalim, el arată limpede încă o dată că trebuie să dăm atenție Ierusalimului ca centru al evenimentelor profetice de la sfîrșitul vremurilor.

Această prezicere este de cea mai mare importanță, căci ea anunță o reconstruire a templului evreiesc la Ierusalim de către evrei ortodocși și reînnoirea străvechilor forme de închinare prescrise în Legea lui Moise. Prin actul său de profanare, dictatorul din Orientul Mijlociu care, se pare, tocmai își va asuma rolul de dictator mondial, va simboliza luarea în stăpînirea sa a lumii atît din punct de vedere religios, cît și politic.

Timpul care va urma va fi „o vreme de necaz pentru Iacov“ (Ieremia 30:7), o vreme de strîmtorare mondială și de persecuție a poporului Israel, și va sluji de avertisment pentru niște catastrofe iminente care se vor abate asupra întregii lumi.

Făcînd să înceteze închinarea evreilor, noul guvernator mondial se va arăta ca înlocuitor satanic al lui Isus Cristos, numit uneori Anticrist.

Pulsul profetic al Ierusalimului

Profețiile despre Ierusalim arată limpede că Orașul Sfînt va fi în centrul evenimentelor mondiale din vremea sfîrșitului. Majoritatea evenimentelor care se află la orizont au fost prezise de profeția lui Isus. Prezicînd aceste evenimente, Isus a confirmat exactitatea prezicerilor lui Daniel, atît privind Ierusalimul, cît și privind națiunile. Pe scena noastră mondială actuală care se schimbă rapid, cu Orientul Mijlociu care revine în prim plan, se arată impresionant de limpede că aceste evenimente nu pot fi prea departe.

Lumea actuală poate să se afle în ultimii ani ai timpului națiunilor. Deoarece puterea internațională trece în mîinile națiunilor europene și mediteraneene, vremurile sunt coapte pentru o nouă luptă economică și politică și pentru apariția unor noi alianțe și a unor noi lideri.

Între timp, conflictul între Israel și arabii palestinieni va atrage tot mai mult atenția asupra Ierusalimului. Pasiunile religioase vor domina situația, făcînd dificilă orice soluție de pace realistă. Rezultatul final poate să fie o soluție impusă de forță lumii iudeo-arabe, care va face, într-adevăr, din Ierusalim un oraș deschis și internațional.

Pe măsură ce se înmulțesc semnele că ne îndreptăm spre această perioadă, cursul evenimentelor mondiale actuale ne duce la concluzia după care venirea lui Cristos pentru Biserica Sa, promisă în Ioan 14, poate să aibă loc din zi în zi. Împlinirea planului lui Dumnezeu de a chema pe toți cei ce cred în Isus Cristos, evrei și neamuri, ca să formeze un Trup de credincioși în era actuală, va deschide ușa acestor evenimente mondiale finale, care includ apariția liderului mediteraneean, formarea unei federații de state în Orientul Mijlociu, și o pace forțată în privința conflictului israelo-arab.

În toate aceste situații, spre Ierusalim trebuie să privim, căci orașul destinului profetic se pregătește să-și joace ultimul rol. Ne putem aștepta tot mai mult ca situația mondială să se adapteze tiparului indicat de profeție. Plecînd de la numeroase indicii, s-ar părea că scena și actorii sunt gata pentru drama finală, în care Ierusalimul va fi cheia.

Evenimente profetice în istorie începînd cu captivitatea babiloniană

605 î. Cr.	Căderea Ierusalimului: începutul captivității babiloniene și vremea națiunilor (neamurilor) (Ieremia 25:9-11; Luca 21:24).
586 î. Cr.	Distrugerea Ierusalimului și a templului lui Solomon (Ieremia 52:12-13).
539 î. Cr.	Căderea Babilonului: începutul celui de al doilea imperiu, cel medo-persan (Daniel 2:39; 5:1-31; 7:5).
538 î. Cr.	A doua întoarcere a evreilor în Țara Sfîntă (Ezra 1:1–2:70).
515 î. Cr.	Reconstruirea templului în Ierusalim (Ezra 3:1-13; 4:21-24; 5:1–6:18).
445 î. Cr.	Reconstruirea zidurilor Ierusalimului (Neemia 1:1–6:16).
445-396 î. Cr.	Reconstruirea orașului Ierusalim (Daniel 9:25).
331 î. Cr.	Începutul celui de al treilea imperiu, cel grec (Daniel 2:39; 7:6; 8:1-22).
242 î. Cr.	Începutul celui de al patrulea imperiu, cel roman (Daniel 2:40; 7:7).
63 î. Cr.	Romanii cuceresc Ierusalimul.
20 î. Cr.	Romanii încep reconstruirea templului din Ierusalim.
6 î. Cr.	Nașterea lui Isus Cristos (Isaia 7:14; 9:6-7; Mica 5:2; Luca 2:4-11).
30-33 d. Cr.	Moartea și învierea lui Isus Cristos (Psalm 16:10; 22:1-21; Isaia 53:3-12; Matei 16:21; 17:22-23; 20:18-19; 27:33-50; 28:1-10).
64 d. Cr.	Terminarea templului din Ierusalim.

70 d. Cr.	Distrugerea Ierusalimului și a templului: împrăștierea evreilor în toată lumea (Deuteronom 28:63-68; Matei 24:1-2; Luca 21:20).
1897 d.Cr.	Începe mișcarea sionistă: Israel își caută o patrie în străvechea țară.
1945 d. Cr.	Ridicarea la putere a Rusiei și a comunismului.
1946 d. Cr.	Începutul guvernului mondial: formarea Națiunilor Unite.
1948 d. Cr.	Israel întemeiat ca națiune în țară: a treia întoarcere.
1948 d. Cr.	Începutul bisericii mondiale: formarea Consiliului Mondial al Bisericilor.
1956 d. Cr.	Israel își extinde teritoriul.
1967 d. Cr.	Israel recîștigă teritorii de la rîul Iordan la Canalul Suez, inclusiv Ierusalimul.
1973 d. Cr.	Israel își extinde teritoriul înspre Egipt și Siria și negociază retragerea din Suez.
1975 d. Cr.	Egiptul redeschide Canalul Suez.
1979 d. Cr.	Acordul de la Camp David: pacea cu Egiptul.
1982 d. Cr.	Israel atacă OEP în Liban.
1985 d. Cr.	Israel se retrage din Liban.
1990 d. Cr.	Saddam Hussein, pregătindu-se să atace Israelul, invadează Kuweitul.
	Întreaga lume reacționează la invadarea Kuweitului, recunoscînd importanța petrolului din Golful Persic și semnificația internațională a Orientului Mijlociu.

8. Fluxul religiei mondiale

Rolul religiei în vremea sfîrșitului

Pînă în generația noastră actuală, civilizația occidentală era deplin satisfăcută de progresul ei științific și de explicația ei rațională și evoluționistă cu privire la lume. Actualmente totuși, lucrurile s-au schimbat. Lumea calmă și rațională din trecut începe deja să se prăbușească. Astrologia, fenomenele psihice, vrăjitoria și ocultismul sunt pe cale să ne invadeze viața într-un grad inimaginabil într-o lume modernă. Aceeași lume nega înainte orice realitate și importanță a ceea ce știința nu putea să măsoare și să controleze. O nouă lume misterioasă de superstiție, de teamă și de activitate diabolică continuă să atragă mii de oameni.

O schimbare atît de remarcabilă în atitudinea mondială nu surprinde deloc specialiștii în profeție biblică. În profețiile privitoare la sfîrșitul vremurilor sunt multe indicații a faptului că va exista o tendință crescîndă spre mistificare și conflict religios, pe măsură ce se va apropia sfîrșitul vremurilor. Cristos Însuși a dat avertismente privind profeții mincinoși și șarlatanii religioși care vor ajunge să aibă un rol predominant într-o lume credulă care caută un răspuns religios la problemele mondiale.

Religia a jucat totdeauna un rol major în istoria lumii. Multe din războaiele trecutului, ca și evenimente istorice dramatice au avut ca origine un conflict religios. Profeția biblică arată faptul că religia va avea de asemenea un rol major în evenimentele dramatice care vor pune capăt epocii noastre.

Tensiunile religioase actuale din Orientul Mijlociu

Tensiunile din Orientul Mijlociu au ca origine secole de tradiție religioasă. Motivația lui Israel de a-și poseda străvechea lui țară se datorează atît convingerilor religioase, cît și aspirațiilor naționaliste și politice. Ura arabilor față de evrei este în parte rasială, dar și datorată în mod limpede unor chestiuni religioase privind posedarea orașului Ierusalim.

Conflictul se întinde chiar pe locul unde se afla vechiul templu evreiesc, și unde acum se înalță domul Stîncii ca simbol al credinței musulmane. Acest sanctuar musulman este un obstacol major pentru reconstruirea templului evreiesc pe locul vechiului templu. Posesiunea și accesul la acest loc, inclusiv străvechiul Zid al Plîngerii, erau considerate ca o împlinire sacră importantă a războiului din 1967. Lupta pentru negocierea unei soluții pentru Israel include importante considerații religioase care vor frustra negocierile directe între Israel și blocul arab.

Ierusalimul revendicat de Biserică

Deși Israel și arabii par principalii adversari în legătură cu posesia Ierusalimului, nu trebuie să uităm că Ierusalimul este considerat oraș sfînt de către milioane de creștini din lume. Puțini lideri occidentali pot să-și permită să ignore destinul Ierusalimului din cauza sentimentelor puternice ale membrilor bisericilor protestante, catolice și ortodoxe orientale. Credința creștină, religia musulmană și iudaismul își au toate locul de origine în Orientul Mijlociu. Aceste religii monoteiste sunt toate, prin moștenirea lor, în legătură cu Țara Sfîntă, orașul Ierusalim și promisiunile făcute de Dumnezeu lui Avraam. Orice soluție la criza din Orientul Mijlociu trebuie să-i satisfacă nu numai pe evrei și pe arabi, ci și milioanele de creștini din lume. Spiritul cruciaților este tot viu și astăzi, și creștinii nu rămîn la depărtare, privindu-i pe arabi și israelieni că decid viitorul Ierusalimului. Evident, un efort unit al marilor religii mondiale este singura soluție

practică la problemele din Orientul Mijlociu și din Ierusalim.

Este posibil un efort unit al lumii religioase?

Pînă în secolul 20, forțele opuse iudaismului, credința musulmană și biserica creștină păreau fundamental ireconciliabile, de neîmpăcat. Fiecare din aceste confesiuni se născuse în momente dificile și supraviețuise persecuției și opoziției. Istoria Bisericii creștine pare chiar să indice imposibilitatea unificării Orientului Mijlociu sau a lumii într-un efort religios comun.

Creștinismul s-a născut într-o perioadă de haos comun cu puține posibilități de organizare oficială. Cînd în cele din urmă biserica a obținut recunoașterea politică, ea a început rapid să se organizeze, să numească episcopi, și să țină concilii. Într-o perioadă de dezorganizare politică, biserica a fost capabilă să se organizeze și să fie o forță de stabilizare în întreg Orientul Mijlociu.

Totuși, în secolul 11, posibilitatea unei biserici unite a fost spulberată de o divizare între Orient și Occident, ceea ce a avut ca rezultat formarea bisericii ortodoxe în Orient și a bisericii romano-catolice în Occident.

Cîteva secole mai tîrziu, a apărut o nouă divizare ca o contestare față de biserica romano-catolică, și a luat ființă biserica protestantă. Biserica protestantă, la rîndul ei, s-a înmulțit și a dat naștere la sute de denominațiuni pretutindeni în lume. La sfîrșitul secolului 19, posibilitatea unei biserici creștine unificate părea la fel de imposibilă ca și o unire a confesiunilor creștină, musulmană și evreiască.

Începuturile Super-bisericii

Secolul 20 a fost martorul unei răsturnări uimitoare a istoriei bisericii într-o mișcare spre o biserică mondială în sînul creștinismului protestant. Reuniuni preliminare în 1925 și 1927 au avut ca rezultat formarea unui Consiliu ecumenic provizoriu în 1938. De aici s-a născut Consiliul Mondial al Bisericilor, organizat la Amsterdam în 1948. În această nouă afiliere, multe denominațiuni și milioane de creștini s-au

unit într-un efort de a forma o super-biserică. Aproape încă de la început, s-a exprimat speranța aducerii înapoi sub o singură organizație ecleziastică a tuturor ramurilor creștinătății: bisericile protestante, biserica romano-catolică și biserica ortodoxă orientală. În acest proces, totuși, stricta adeziune la doctrina biblică și teologia ortodoxă a fost sacrificată pentru unitatea organizațională. Specialiștii în profeție biblică au observat cu ușurință asemănarea între mișcarea spre o biserică mondială și profeția biblică privind religia de la sfîrșitul vremurilor.

Avertizarea profetică împotriva profeților mincinoși

Cu puțin timp înainte de a muri ca martir, apostolul Petru, liderul celor doisprezece discipoli, a scris: „Dar vor fi și profeți mincinoși în popor, așa cum vor fi și învățători mincinoși printre voi. Ei vor introduce cu șiretenie erezii distrugătoare, chiar negînd pe Domnul suveran care i-a răscumpărat – atrăgînd asupra lor o pierzare grabnică. Mulți îi vor urma în căile lor rușinoase și, din cauza lor, calea adevărului va fi vorbită de rău" (2.Petru 2:1-2).

Așa cum a explicat Petru, problema nu era o dispută minoră asupra vreunui punct subtil de teologie, ci implica principala doctrină care-L privea pe Isus Cristos: ceea ce era El și ceea ce a făcut El murind pe cruce. Petru continuă cu un avertisment, zicînd că acești profeți mincinoși ar fi niște ipocriți cu o aparență religioasă, pe cînd în realitate ei sunt imorali, corupți și depravați în moralitatea lor. În încheiere, îi descrie ca pe niște batjocoritori, care-și bat joc și fac haz de adevărul revenirii lui Isus (2.Petru 3:3-4).

În același mod, în epistola scrisă cu puțin timp înainte de martirajul său, apostolul Pavel îl avertiza pe Timotei: „Predică Cuvîntul; fii pregătit în orice ocazie, favorabilă sau nu, corectează, mustră și încurajează – cu multă răbdare și învățătură făcută cu grijă. Căci va veni timpul cînd oamenii nu vor suporta doctrina sănătoasă. În loc de aceasta, ca să se adapteze la propriile lor dorințe, își vor strînge în jurul lor un mare număr de învățători care să le spună ceea ce doresc să audă urechile lor" (2.Timotei 4:2-4). În mod asemănător, întreaga epistolă a lui Iuda este consacrată avertizării noastre împotriva învățătorilor mincinoși.

Disputele teologice nu sunt noi, și abaterile de la stricta aderare la adevărul biblic au survenit repetat de-a lungul secolelor. Totuși, în secolul 20, schimbarea teologiei a fost mai rapidă și mai pustiitoare pentru credința biblică decît vreodată înainte. Acordul general prin care, în timpul secolelor, biserica a recunoscut că Biblia este cu adevărat Cuvîntul lui Dumnezeu, a fost abandonat de către numeroși pretinși conducători în biserică. Pentru prima dată, teologii au proclamat că „Dumnezeu este mort", iar ateismul a fost prezentat ca o alternativă la credința biblică. În domeniul religios, scena este pregătită și pentru împlinirea acestor profeții, în timp ce lumea avansează spre ora ei finală.

Înflorirea ocultismului

Una din profețiile importante ale apostolului Pavel a fost dată lui Timotei: „Duhul spune limpede că în vremurile din urmă unii vor abandona credința și vor urma duhuri (spirite) înșelătoare și învățături ale demonilor" (1.Timotei 4:1). În această profeție, apostolul a prezis nu numai că oamenii vor abandona credința creștină în vremurile sfîrșitului, dar și că o caracteristică importantă va fi faptul că ei urmează niște ființe spirituale și niște doctrine ale demonilor, mesageri ai Satanei. Aceste spirite înșelătoare vor căuta să seducă lumea ca ea să accepte ceea ce este fals în locul adevărului.

În generația precedentă, ar fi părut de neconceput ca un număr important de persoane dintr-o societate modernă să poată crede în spirite și în demoni, cu excepția creștinilor care acceptau existența spiritelor pe baza mărturiei Scripturii. Ceea ce era de neconceput cu o generație în urmă, este acceptat astăzi pe scară largă, chiar din partea celor care n-au nici un interes pentru Biblie.

Ideea comunicării psihice este acum considerată ca plauzibilă din punct de vedere științific, și se fac experiențe

pentru explorarea percepţiei extrasenzoriale. Ghicitori şi mediumi au pretins dintotdeauna că deţin un anume fel de comunicare cu morţii, precum şi cu cei vii. Ei pretind că spiritele celor morţi pot să revină ca ghizi ca să le dea o cunoştinţă specială asupra trecutului, prezentului şi viitorului.

Ideea de spirite ca ajutoare şi ghizi a popularizat mişcarea spiritismului, bazată pe ideea că comunicarea cu spiritele poate să fie o experienţă pozitivă. Tot mai multe persoane au căutat această experienţă cu ajutorul diferitelor ritualuri şi şedinţe spiritiste. Au apărut şi au cîştigat importanţă noi lideri religioşi, care pretind că au o putere supranaturală ca mediumi.

Deşi cu acestea s-au ocupat mai ales nişte persoane străine de credinţa creştină, noţiunea de spiritism a pătruns şi în biserica însăşi. Ziare şi reviste prezintă profeţii pentru fiecare an, şi mediumii devin vedete. Filme ca Exorcistul, arătînd grafic puterea demonică, au atras milioane de spectatori.

Întreaga tendinţă de a face experienţe cu spiritele invizibile, adesea cu ajutorul drogurilor, este un exemplu înspăimîntător de înşelătorie satanică. Toate acestea constituie o dezvoltare tulburătoare după schema trasată în Cuvîntul profetic pentru sfîrşitul vremurilor. Credinţa şi morala creştină fiind lepădate de mulţi, noua tendinţă spre spiritism şi ocultism este un înlocuitor satanic evident pentru creştinismul biblic.

Ce se va întîmpla pe urmă?

Apostolul Pavel ne avertizează cu privire la venirea vremii sfîrşitului în 2.Tesaloniceni 2:1-12. Tesalonicenii fuseseră induşi în eroare de o învăţătură profetică mincinoasă. Pavel a clarificat situaţia descriind patru evenimente profetice viitoare într-o ordine precisă, care furnizează un calendar de evenimente pentru perioada sfîrşitului. Pentru observatorii informaţi, aceste evenimente marchează numărătoarea inversă pentru Armaghedon.

În primul rînd, ar fi creşterea necredinţei şi îndepărtarea de la credinţa biblică în cadrul bisericii. Pavel a scris: „În ce priveşte venirea Domnului nostru Isus Cristos şi strîngerea noastră laolaltă cu El, vă cer, fraţilor, să nu vă lăsaţi uşor clătinaţi sau alarmaţi de vreo profeţie, relatare sau scrisoare care ne-ar fi atribuită, care să spună că ziua Domnului a venit deja. Nimeni să nu vă înşele în vreun fel, căci acea zi nu va veni pînă nu apare răzvrătirea şi este dezvăluit omul fărădelegii, omul sortit pierzării" (2.Tesaloniceni 2:1-3). Prin *răzvrătire*, Pavel înţelege „îndepărtarea de la credinţă". Cuvîntul nostru *apostazie* vine de la cuvîntul grecesc din Noul Testament tradus răzvrătire*.

În al doilea rînd, Duhul sfînt care acum limitează răul în lume şi care locuieşte în Biserică va fi luat înapoi în clipa răpirii. Evident, răpirea tuturor creştinilor în lumea locuită de Duhul va pune în libertate un val seismic de răutate cum nu s-a mai văzut niciodată. Faptul acesta va permite luarea imediată în stăpînire a bisericii mondiale de către persoane lipsite complet de credinţă creştină şi va permite altor forţe ale răului să aibă mînă liberă asupra istoriei omeneşti.

În al treilea rînd, în acest moment al desfăşurării evenimentelor, va apărea omul ales de Satana pentru această clipă. Pavel a scris: „Şi acum ştiţi ce-l reţine ca să fie arătat la vremea cuvenită. Căci puterea secretă a fărădelegii este deja la lucru; dar cel care o reţine acum va continua să facă aşa pînă este luat din cale. Şi atunci va fi dezvăluit cel fărădelege, pe care Domnul Isus îl va distruge cu suflarea gurii Sale şi-l va zdrobi cu strălucirea venirii Sale. Venirea celui fărădelege va fi după lucrarea Satanei arătată în tot felul de miracole falsificate, semne şi minuni, şi în orice fel de rău care înşală pe cei ce pier" (2.Tesaloniceni 2:6-10). Apariţia acestui personaj rău, desemnat de Satana ca substitut al lui Isus Cristos, este semnalul de început a tot felul de activităţi satanice care vor înşela lumea întreagă şi în final îi va face pe oameni să se închine acestei persoane ca dumnezeului lor.

*În traducerea New International Version folosită în cartea de faţă. Cuvîntul grec *apo-stasia* înseamnă o despărţire de, o îndepărtare de la, o părăsire a căii drepte a lui Dumnezeu aşa cum este arătată în Sfînta Scriptură, şi nu o „lepădare de credinţă", adică o negare (tăgăduire) a credinţei (cuvîntul grec *arneomai*, a nega, existent în 1.Timotei 5:8 şi Apocalipsa 2:13) – n. tr.

În al patrulea rînd, perioada de rău introdusă de „cel fărădelege" va culmina cu a doua venire a lui Cristos, cînd lumea va fi judecată şi răul va fi nimicit. Acest eveniment coincide cu bătălia de la Armaghedon şi cu judecăţile care vor însoţi a doua venire a lui Cristos.

Apariţia Super-bisericii

Frica şi panica vor însoţi dispariţia adevăraţilor credincioşi de pe pămînt în clipa răpirii. Lucrul acesta va creşte dorinţa lumii după o organizaţie religioasă puternică care să impună ordinea în acest haos religios. Odată cu dispariţia a mii de persoane, cu dezastrele naturale, cu înflorirea rapidă a puterii diabolice şi cu profeţii mincinoşi care vor face semne şi minuni, lumea va suspina după ceva sigur. În disperare, masele de oameni se vor întoarce spre biserica mondială în căutare de ajutor.

Fără prezenţa izbăvitoare a adevăraţilor credincioşi, bisericile catolice, protestante şi ortodoxe se vor uni într-o puternică instituţie religioasă şi politică. Super-biserica va putea să comande supunerea şi adeziunea a sute de milioane pretutindeni în lume şi va avea puterea de a da la moarte pe toţi cei care vor rezista exigenţelor ei de adeziune. Noua biserică mondială se va alia cu puterile politice din Orientul Mijlociu. Acest efort combinat va pregăti drumul pentru un nou guvern cu o putere absolută asupra întregii lumi.

Această alianţă profană este simbolic descrisă în Apocalipsa 17, şi trasează portretul unei prostituate ticăloase aşezată pe o fiară de culoare stacojie. În timpul secolelor, exegeţii au recunoscut în prostituată simbolul religiei şi în fiara stacojie reprezentarea puterii politice a Confederaţiei Mediteraneene de la sfîrşitul vremurilor. Deşi alianţa lor va duce lumea la o stabilitate temporară, ea va crea şi un sistem religios blasfematoriu care va conduce lumea la noi profunzimi de imoralitate şi la o îndepărtare de adevărata credinţă în Dumnezeu.

Una din roadele combinării puterii lor va fi pacea impusă cu forţa lui Israel despre care vom vorbi mai tîrziu. Se va arăta o anume toleranţă religioasă care va permite trezirea iudaismului, dar ea nu va dura multă vreme; ea va dura doar atîta timp cît va fi respectat tratatul de pace. În alte părţi ale lumii, persecuţia şi martirajul vor fi după cît se pare consecinţa puterii crescînde a alianţei politice şi eclezi-astice combinate. Dar structura finală a religiei mondiale va apărea mai tîrziu.

Ateismul ca o cheie a ultimei religii mondiale

Unul din fenomenele secolului 20 a fost creşterea rapidă a comunismului care a înglobat mai mult de o treime din lume în ghearele lui. Deşi idealismul politic al comunismului nu pare să se întindă pînă la sfîrşitul timpului, consacrarea comunistă în faţa ateismului, materialismului şi puterii militare va pregăti calea pe care o va lua forma finală a religiei mondiale.

După ce a descris alianţa bisericii cu puterea politică din Orientul Mijlociu în timpul perioadei tratatului de pace cu Israel, apostolul Ioan ne-a făcut cunoscut că biserica prostituată va fi distrusă şi arsă de către cei zece împăraţi (regi) asociaţi dictatorului Mediteranei. Lucrul acesta se va întîmpla după cît se pare la începutul luptei sale pentru puterea mondială, aproximativ cu trei ani şi jumătate înainte de a doua venire a lui Cristos. Scriptura a zis limpede că forma finală a religiei va fi ateistă, materialistă şi centrată asupra omului. Pînă la un anumit punct, ea va fi asemănătoare modelului împăraţilor romani, care s-au autozeificat.

Deşi comunismul pare să apună în ce priveşte acceptarea şi puterea lui în lumea de astăzi, ateismul care a dat naştere, împreună cu alte influenţe, unui sistem mondial materialist, este o pregătire evidentă pentru forma finală a lumii religioase. Potrivit lui Daniel 11:36-38, ultimul dictator mondial nu va da nici o atenţie zeilor anteriori şi nu va onora decît „zeul fortăreţelor", făcînd aluzie la puterea militară şi materialistă personificată. Forma finală a religiei mondiale, acţionînd chiar prin puterea Satanei, va fi cultul dictatorului mondial, substitut al lui Isus Cristos ales de Satana. În lumea

actuală există deja o mişcare spre o biserică mondială, pregătind lumea pentru aceasta. Mişcarea comunistă pregăteşte lumea pentru forma finală a religiei ateiste. Lucrul acesta arată limpede că scena este deja gata pentru sfîrşitul vremurilor.

Niciodată înainte

Niciodată înainte în istorie n-au fost prezenţi toţi factorii pentru împlinirea profeţiei privind tendinţele şi evenimentele religioase de la sfîrşitul vremurilor. Numai generaţia noastră posedă totodată trezirea lui Israel, formarea unei biserici mondiale, puterea crescîndă a religiei musulmane, înflorirea ocultismului şi extinderea mondială a filozofiei ateiste a comunismului ca decor pentru împlinirea finală a profeţiei. În ceea ce priveşte religia mondială, calea spre Armaghedon este deja bine pregătită, şi cei care se îndreaptă spre pierzarea lor pot într-adevăr să fie membri ai generaţiei noastre actuale.

9. Europa în schimbare

Noua ordine mondială

Cîtă vreme SUA şi Rusia sunt factorul hotărîtor în puterea mondială, cum se poate ivi o nouă ordine şi un nou lider mondial? Cum poate un imperiu ca vechiul Imperiu Roman să fie constituit într-o Europă divizată de Cortina de Fier? Cum poate centrul puterii mondiale să se deplaseze spre zece naţiuni, după cum se indică în Daniel 7:7 şi 24, care nu includ Rusia sau Statele Unite?

Aceste întrebări au nedumerit pe specialiştii în profeţie biblică timp de decenii. Acum schema viitorului devine limpede. Îşi face apariţia noua ordine mondială. Tranzacţiile comerciale de bază ale noii ordini sunt destinate restabilirii păcii, garantării curgerii petrolului şi opririi dezbinării din Orientul Mijlociu.

Care sunt cele zece naţiuni care vor risca totul în tentativa de a dobîndi puterea mondială? Cine va promite pacea, o *Pax Romana*, pentru Orientul Mijlociu, dacă SUA şi Rusia nu vor, sau nu sunt capabile să impună o soluţie?

Privind retrospectiv, balanţa puterii americano-ruse care a impus cursul evenimentelor mondiale trebuie să se sfîrşească înainte de apariţia noului lider mondial. Cum va fi dezechilibrat acest raport de forţe de după al doilea război mondial? Iar în acest gol de putere, cum vor intra pe scenă naţiunile şi liderii care sunt descrişi în profeţiile din vechime? Ce serie remarcabilă de evenimente va avea ca rezultat înaintarea nestăvilită spre putere a noului lider mondial?

Dominaţia sovietică a Europei de Est

Scopul central al politicii externe sovietice din 1945 pînă în 1985 a fost întemeierea şi menţinerea dominaţiei ei asupra Europei de Est. Stalinismul a fost exportat în ţările blocului. Rolul de teroare şi cult al personalităţii a fost redus după 1953, dar sistemul controlului total al societăţii a rămas sprijinit de folosirea sau ameninţarea puterii militare sovietice.

Timp de decenii, o Europă divizată a fost acceptată ca o realitate internaţională. Mulţi, inclusiv sovieticii, au simţit că o Germanie permanent divizată va împiedica superioritatea ei economică şi militară.

Economia Europei de Est a fost impusă de planificarea centrală de stil sovietic. Proasta gospodărire economică şi problemele structurale au dus la evidente dificultăţi economice. În 1973, Europa de Est a fost protejată de şantajul cu petrol prin acorduri comerciale cu Uniunea Sovietică, unul din cei mai mari producători mondiali de ţiţei. Dar în scurtă vreme a devenit evident faptul că Uniunea Sovietică va pretinde o dobîndă foarte mare pentru petrolul furnizat.

Europa de Est a fost forţată să facă economii drastice de energie şi să treacă la utilizarea cărbunelui. Rezultatul a fost o poluare catastrofală şi o deteriorare ecologică tot mai mare. Dar n-a fost de-ajuns.

Cînd blocul est-european a intrat în anii 1980, acest deceniu urma să vadă decăderea tuturor „factorilor de producţie". Capitalul a fost limitat de datoria externă şi problemele de plătire a datoriei. Productivitatea muncii a scăzut, iar problemele de producţie au dus la reducerea exporturilor.

Energia era acum o preocupare majoră. Europa de Est era foarte dependentă de surse externe de energie. Uniunea Sovietică a cerut plată masivă în valută sau produse echivalente de larg consum ca plată pentru petrol şi gaz şi a redus livrările. Dar Europa de Est era deja împovărată de plătirea masivă a datoriei în valută, care a stors capitalul necesar pentru dezvoltarea industrială.

Şi din punct de vedere al electricităţii exista o dependenţă de Uniunea Sovietică. Problema energiei electrice trebuia să fie rezolvată de extinderea rapidă a energiei nucleare. Planificatorii centrali opinau că 50% din electricitatea Europei de Est urma să fie generată de puterea nucleară. Dar dezastrul centralei nucleare de la Cernobîl din aprilie 1986 a încetinit progresul spre o dependenţă mărită de energia nucleară. Atît în Uniunea Sovietică, cît şi în blocul est-european era necesară o schimbare structurală radicală. Dar cine ar fi putut prezice că această schimbare va surveni ca o vijelie?

Transmiterea puterii sovietice

În martie 1985, Mihail Gorbaciov a fost ales secretar general al Partidului Comunist din Uniunea Sovietică. El a moştenit o ideologie aflată pe moarte şi foarte multe probleme. Birocraţia prostească şi ineficientă, decăderea morală şi problemele economice ale ţării nu mai puteau fi ignorate.

Deşi prăbuşirea controlului rusesc asupra Europei de Est n-a fost dată publicităţii înainte de 1989, schimbarea a început atunci cînd biroul politic sovietic şi-a dat seama că Uniunea Sovietică nu putea supravieţui fără o cuprinzătoare schimbare economică şi politică. Dar cum se putea continua europenizarea Uniunii Sovietice fără o schimbare completă a sovietizării Europei de Est?

Apariţia *perestroikăi* a fost constrînsă de eşecul economic şi politic al socialismului sovietic. Dar fosta superputere n-a renunţat de bunăvoie la stăpînirea asupra Europei de Est. Strînsoarea puternică a dominaţiei sovietice asupra Europei a fost înlăturată în cele din urmă de un popor hotărît să nu mai tolereze asuprirea.

Dominaţia sovietică a luat sfîrşit în 1989-1990. Dar care alianţe noi şi puternice ar soluţiona problemele sociale, politice şi economice ale blocului estic?

Realităţi noi în Europa de Est

La începutul anilor 1990, Europa era în faza de tranziţie. Zidul Berlinului căzuse, împreună cu întregul birou politic şi guvern estgerman. În Cehoslovacia, Alexander Dubcek era

preşedintele ales recent al Adunării Federale remodelate. În Sofia începuseră demonstraţii de masă care au dus în cele din urmă la alegeri şi la sfîrşitul monopolului Partidului Comunist. Executarea lui Nicolae şi Elena Ceauşescu a stopat un război civil sîngeros în România. Mişcarea de independenţă din Polonia s-a dezvoltat impetuos.

Exodul în masă al estgermanilor spre Vest a dus la mişcări rapide spre unificare şi adoptare a mărcii vestgermane ca monedă a ambelor ţări. În primele alegeri din bloc, 49% din estgermani au votat în favoarea Alianţei pentru Germania – care promitea un sprijin rapid spre reunificare. Dar aceasta a adus cu sine multe probleme. Înrăutăţirea standardului de trai în Ungaria şi Polonia a dovedit că tranziţia spre o economie de piaţă poate duce la inflaţie, şomaj şi îngheţări ale salariilor. Oare hotărîrea pentru pieţe libere şi pentru guverne democratice va fi destul de puternică ca să se evite vechile impedimente comerciale pentru promisiunile unor noi alianţe puternice sau unui despotism într-o altă formă?

Cum va fi rezolvată teribila dependenţă a Europei de Est de energia importată? În 1990, Germania de Est avea nevoie de 150.000.000 de barili de petrol, 90% fiind furnizaţi de Uniunea Sovietică. Cehoslovacia avea nevoie de 120.000.000 de barili, furnizaţi în întregime de Uniunea Sovietică. Polonia avea nevoie de 110.000.000 de barili, furnizaţi în primul rînd de Uniunea Sovietică, iar Ungaria avea nevoie de alţi 62.000.000 de barili. U.R.S.S. exporta peste un miliard de barili de petrol pe an înainte de criza din Orientul Mijlociu din 1990. Cea mai mare parte din acest petrol lua drumul Germaniei de Est (13%), Cehoslovaciei (12%), Poloniei (10%), Bulgariei (10%), Italiei (9%) şi Ungariei (6%).

Cine are cea mai mare nevoie de petrol?

Cînd a început în 1990 criza din Orientul Mijlociu, Statele Unite importau mai mult petrol decît oricare altă ţară din lume. Consumul anual de petrol importat ajunsese la peste 2,4 miliarde de barili. Jumătate din petrolul necesar funcţionării utilajelor industriale era importat, iar Arabia Saudită furniza mai mult decît oricare alt exportator.

Japonia era şi ea foarte dependentă, avînd nevoie de circa 1,2 miliarde de barili anual. Prosperitatea industrială a Japoniei se baza pe petrolul importat, peste 30% din acel petrol venind din Orientul Mijlociu. Cu toate acestea, Japonia şi-a putut permite să plătească pentru acest petrol chiar dacă erau bani puţini, şi Japonia şi-a putut dezvolta mai departe debitul de energie.

Europa occidentală, luată ca întreg, avea nevoie de ceva mai mult petrol importat decît înseşi Statele Unite. Europa de Est avea nevoie de cel puţin alţi 442.000.000 de barili. Aceasta înseamnă că o Europă unificată va avea nevoie de peste 2,8 miliarde de barili de petrol importat. În 1990, Germania de Vest şi-a mărit mult debitul de energie faţă de anii 1970, dar unificarea a atras după sine probleme majore ale consumului mărit de petrol, ale debitului de energie şi ale ecologiei. Va fi necesară o cantitate tot mai mare de petrol ca să garanteze prosperitatea Europei la intrarea în secolul 21. Europa are o producţie mică de petrol, şi puţine opţiuni energetice viabile pentru următorul deceniu.

Dacă se opresc utilajele

Ce se va întîmpla dacă terorismul, războiul clasic, chimic sau bacteriologic ori nuclear ameninţă sau parţial chiar afectează capacitatea de producţie din Golful Persic? În 1990, se credea că Irak, Egipt, Siria, Israel şi Iran posedau toate stocuri de arme chimice. Cursa producerii de armament nuclear a început prin anii 1980, dar bombardarea de către Israel a reactorului nuclear Osirak din Irak în 1981 a întîrziat dezvoltarea Irakului în domeniul armamentului nuclear.

Nepunînd la socoteală pierderea uriaşă de vieţi omeneşti şi de echipament care va însoţi orice izbucnire de război, care ar fi costul real dacă utilajele industriale şi transportul din lumea occidentală ar ajunge să se oprească? Poate fi restabilită ordinea economică mondială dacă se permite ca să se întîmple lucrul acesta?

Cine va avea cel mai mult în joc? Cine va avea puterea să plătească costul de a interveni cu orice preț?

Aceasta nu va fi Rusia, cu producția ei petrolieră și cu problemele ei interne grave. În cele din urmă chiar și SUA ar fi capabilă să se retragă – capabilă să depindă de propria ei producție și de furnizarea de petrol din Nigeria, Mexic, Canada și Venezuela.

Națiunile cele mai îngrozite de o oprire a utilajelor vor fi națiunile care se luptă pentru o nouă ordine mondială, o nouă prosperitate similară cu cea a străvechiului Imperiu Roman. Ele nu au nici o capacitate să supraviețuiască fără petrol. Ele trebuie să formeze alianțe noi, să dobîndească putere militară, și să încerce să dicteze pacea în Orientul Mijlociu.

Dar această încercare de a garanta pacea va fi un pretext pentru cea mai masivă consolidare a puterii în Europa și Africa de la Imperiul Roman încoace. Jucătorii în acest nou și periculos joc sunt aproape gata. Iar jocul este delimitat exact așa cum a prezis Biblia.

Scena pentru confederația celor zece națiuni

Schimbările din Europa și terminarea Războiului Rece pregătesc calea pentru o nouă cooperare europeană. O confederație de națiuni europene descrisă odată ca imposibilă este acum un rezultat firesc al schimbărilor din Europa și este prezisă chiar și de presa profană. Nevoia existenței unui grup de națiuni altele decît SUA ori Rusia ca să păstreze ordinea în Orientul Mijlociu și să ia măsuri pentru o curgere continuă a petrolului este absolut necesară pentru apărarea economiei mondiale. Odată cu schimbarea situației în Europa și în Orientul Mijlociu, scena este montată tocmai pentru ceea ce prezice Biblia – un grup de zece națiuni, un dictator, și un guvern mondial final centrat în Orientul Mijlociu. Împlinirea profeției biblice este acum un rezultat plauzibil al crizei mondiale actuale.

Perspective

Toate aceste fapte duc la o provocare spirituală. Dacă Răpirea Bisericii este iminentă înaintea apariției liderului din Orientul Mijlociu, este nu numai posibil, ci și probabil ca Răpirea să aibă loc curînd. Niciodată înainte în istorie n-au fost atîtea motive pentru recunoașterea situației mondiale ca fiind scenariul final pentru împlinirea profeției.

Dar perspectiva pentru fiecare persoană în parte nu este ordinea evenimentelor viitoare. Mai degrabă, este întrebarea dacă el sau ea e gata să-L întîlnească pe Cristos. Profeția finală este că fiecare individ se va întîlni cu Cristos ca Judecător. Mîntuirea în Cristos este cel mai important lucru în viață, și evenimentele mondiale actuale amintesc în mod pregnant că viitorul va împlini literal fiecare profeție din Biblie.

Acum este timpul să răspundem cu credință și ascultare înainte de a fi prea tîrziu.

10.
Viitoarea pace în Orientul Mijlociu

Revendicarea mondială pentru pace

Criza din 1990, accelerată de invadarea Kuweitului de către Irak, şi rapida desfăşurare de trupe aparţinînd Statelor Unite şi altor ţări în regiune au făcut ca în Orientul Mijlociu să înceapă o perioadă nouă şi schimbătoare. Embargoul NATO asupra Irakului a dus la o neparticipare periculoasă. Saddam Hussein a chemat întreaga lume musulmană să i se alăture într-un „război sfînt" împotriva trupelor aflate pe pămînt arab. Palestinienii şi alte grupări lipsite de drepturi s-au grăbit să treacă de partea Irakului.

Cît timp ar putea lumea să tolereze această situaţie explozivă cu luări de ostatici, atacuri teroriste şi ameninţarea zilnică cu război?

Singura soluţie reală este un tratat de pace care potoleşte disputele, dezarmează adversarii şi furnizează garanţii absolute. Pe scurt, un tratat de pace susţinut prin forţă. Un lider puternic va captiva atenţia lumii printr-o asemenea ofertă atunci cînd lumea se află pe marginea haosului.

Pacea şi numărătoarea inversă finală

Un tratat de pace în Orientul Mijlociu e unul din cele mai importante evenimente prezise pentru vremea sfîrşitului. Semnarea acestui tratat va porni numărătoarea inversă care va duce la Armaghedon şi apoi va introduce noul lider destinat să fie dictator mondial – Anticristul cu reputaţie proastă.

Potrivit lui Daniel 9:27, ultimii şapte ani care precedă a doua venire a lui Cristos vor începe exact cu acest acord de pace. Acelaşi pasaj descrie o alianţă ce trebuie încheiată între naţiunea Israel şi prinţul care se va ridica la putere (Daniel 9:26), şi care este pus în legătură cu Imperiul Roman şi cu poporul care a distrus Ierusalimul în anul 70 d. Cr. Cu toate că nu sunt date amănuntele acestei alianţe, ea va constitui o încercare de potolire a controversei arabo-israeliene care a centrat atenţia mondială asupra Orientului Mijlociu. Ea poate lua forma unui acord de pace forţat în care Israel să returneze teritoriul cucerit în război în schimbul unor puternice garanţii internaţionale pentru securitatea şi prosperitatea Israelului.

Reînvierea Imperiului Roman

Scriptura descrie o situaţie mondială asemănătoare situaţiei noastre actuale, precedînd acest acord de pace. Va exista mai întîi o aliniere a zece naţiuni în Mediterana. În Daniel 7:7 şi 24, aceasta este simbolizată de cele zece coarne ale unei fiare care reprezintă ultimul imperiu mondial, imperiul roman în forma sa finală şi corectată. Mulţi comentatori ai profeţiilor biblice au simţit că Piaţa Comună europeană va fi o împlinire a acestei preziceri de aliniere a unor naţiuni. Este greu de prezis dacă Piaţa Comună este forma preliminară a acestui grup de zece ţări sau dacă este precursoarea unei alte confederaţii de ţări. Ultima confederaţie de zece naţiuni va constitui Imperiul Roman reînviat, care va avea puterea economică şi politică necesară pentru controlul asupra Mediteranei. Ultimul lider ce urmează să vină trebuie să aibă în final posibilitatea de a lua direct controlul a trei din aceste zece ţări.

Rolul Europei schimbate

Schimbările rapide din Europa, care au dus la terminarea Războiului Rece, constituie o pregătire pentru Statele Unite ale Europei, care a fost deseori prezisă chiar în presa profană. Cu diferenţele militare oarecum echilibrate, poate să

fie mult mai uşor pentru un număr de naţiuni din Europa să se coalizeze într-o unire politică. Deşi prezisa Confederaţie de zece naţiuni va include probabil cîteva naţiuni din Asia orientală şi Africa de nord, majoritatea naţiunilor vor proveni probabil din Europa, inclusiv Italia, care a fost ţara capitalei Imperiului Roman, şi ţări importante ca Spania, Franţa, Grecia, şi altele. Climatul schimbat în Europa este un alt aspect al schimbării rapide de scenă care se ajustează precis în profeţiile din vremea sfîrşitului.

Tendinţele intrigii internaţionale din Europa şi Orientul Mijlociu indică necesitatea unei alianţe de naţiuni care să aducă pace şi prosperitate economică în această regiune. Schimbările necesare pentru a face situaţia conformă anticipării profetice a lui Daniel ar putea surveni rapid în scena mondială actuală.

Israel gata să negocieze

Anumite condiţii sunt totuşi absolut necesare înainte ca să se poată realiza acordul final de pace. Mai întîi, Israel trebuie să fi revenit în ţară înainte ca acest tratat de pace să fie posibil. Întoarcerea lui Israel în ţară în 1948 şi recunoaşterea lui ca stat politic constituie un prim pas important. Conflictul militar şi agitaţia neîncetată de atunci au pregătit scena pentru acest tratat de pace. Orice fel de soluţie de pace forţată ar părea de asemenea de neconceput fără o mare presiune mondială pentru ca Israel să accepte un compromis de pace.

Criza mondială de energie, însoţită de noua independenţă şi de noua bogăţie a statelor arabe, a creat o mişcare irezistibilă spre o alianţă finală de pace. Teama de un dezastru economic internaţional ar face ca ţările arabe moderate, Israel şi ţările industrializate din Occident să caute un acord final cu orice preţ. Aceste realităţi sunt actualmente prezente în lumea noastră.

Apariţia unui nou lider mondial

Un al doilea ansamblu de realităţi prezise de Scriptură privesc un lider care va apărea în Orientul Mijlociu. Apariţia lui poate foarte bine să vină ca un eveniment ce precede imediat semnarea unui acord de pace. Orientul Mijlociu aşteaptă acum un asemenea lider mondial, cineva care nu numai să captiveze Orientul Mijlociu şi să-i cîştige colaborarea pentru planurile şi programele lui, ci şi care, la urma urmei, să guverneze lumea. Centrul atenţiei va fi în curînd lupta pentru postul cheie de conducere care va apărea în Europa şi în ţările arabe. Viitorul lider aşteaptă momentul favorabil ca să acţioneze. Înainte de apariţia acestui lider mondial, se va împlini promisiunea lui Cristos de a veni să-Şi ia Biserica Sa. Evenimentele internaţionale în Orientul Mijlociu fac astfel din Răpirea Bisericii o chestiune de aşteptare imediată.

Ce formă va lua viitorul acord de pace? Avînd în vedere numeroasele surprize din Orientul Mijlociu, este hazardant să se profeţească forma precisă a unui asemenea acord de pace. De asemenea, este dificil să se prezică ce evenimente catastrofale vor face necesară această pace forţată. Va fi o nouă izbucnire a unui război total cu arme chimice sau cu folosirea unor arme nucleare tactice?

Oricare ar fi evenimentele care îl accelerează sau forma acordului de pace, el trebuie în final să dea lui Israel securitate contra atacurilor şi să-l elibereze de starea lui de alertă militară neîncetată. Este foarte posibil ca noua şi puternica confederaţie de zece ţări să poată garanta o forţă internaţională de menţinere a păcii, şi în acelaşi timp nişte graniţe sigure. O dezarmare generală a regiunii poate de asemenea să facă parte din acord.

Chestiunea cheie în negocieri va fi însuşi oraşul Ierusalim, pe care Israel pune mai mare preţ decît pe oricare altă posesiune. Fără îndoială, va exista o tentativă puternică de a face din Ierusalim un oraş internaţional, cu acces liber nu numai pentru evrei, ci şi pentru creştini şi musulmani. Locul templului poate fi internaţionalizat, şi cuceririle teritoriale ale lui Israel vor fi mult reduse.

Ținînd seama de puterea arabă și de izolarea Statelor Unite ca singură forță ce poate susține supraviețuirea națională a lui Israel, se pare că nici un acord care nu se ocupă de Ierusalim nu va satisface lumea arabă.

Cît de curînd va veni un asemenea acord de pace? Nimeni nu poate ghici. Dar el trebuie să vină; aici Scriptura este limpede. Va fi un legămînt între noul lider mondial și Israel (Daniel 9:27) care îi va permite lui Israel să continue și să-și reia ceremoniile religioase, inclusiv construirea unui templu evreiesc și reactivarea jertfelor. Toate acestea au fost prevăzute în profețiile din Daniel 9:27 și 12:11, și implicit în profeția lui Cristos Însuși privind oprirea jertfelor prin ruperea legămîntului (Matei 24:15).

Făcut ca să fie rupt

Zvonurile provenite de la conferințele arabe au indicat faptul că orice formă de acord de pace n-ar fi decît o poziție strategică temporară în pregătirea pentru un posibil război mai tîrziu împotriva lui Israel. Această tactică a fost necesară pentru liniștirea facțiunilor palestiniene radicale care se opun oricărui acord permanent. Din nefericire, pacea finală va fi foarte asemănătoare: va fi o pace făcută ca să fie ruptă. Acordul de pace profețit de Scriptură va fi o lovitură a noului lider al Confederației Mediteraneene în vederea obținerii recunoașterii mondiale. Pacea nu va fi respectată decît trei ani și jumătate și va fi un jalon major în ascensiunea lui spre puterea mondială. Acordul de pace va fi destinat să fie rupt, ceea ce va aduce urmări devastatoare pentru lume și o persecuție teribilă pentru Israel. Această rupere a alianței va marca ceea ce Cristos numește „necazul cel mare" (Matei 24:21), o vreme considerată de Ieremia ca „vremea necazului lui Iacov" (Ieremia 30:7).

În așteptarea Prințului Păcii

Persecuția finală a evreilor în timpul Vremii Necazului lui Iacov va trezi înțelegerea lui Israel în fața a ceea ce s-a petrecut. Toate speranțele și iluziile trecutului se vor nărui.

Această împlinire vădită a profeției va duce la realizarea uimitoare a faptului că prima venire a lui Mesia a trecut și că este aproape cea de a doua venire a Lui. În groaza ultimilor trei ani și jumătate ai necazului celui mare, acești noi credincioși se vor prinde de speranța celei de a doua veniri a lui Cristos. Isus a prezis că nu va veni înainte ca Israel să poată zice: „Binecuvîntat să fie Cel ce vine în Numele Domnului!" (Matei 23:39)

Deci nu va putea exista pace adevărată pînă cînd nu revine Prințul Păcii, Domnul Isus Cristos, în putere și glorie ca să domnească pe pămînt.

11. Amenințarea continuă a unei intervenții rusești

Teama de o invadare rusească

Unul din factorii majori în conflictul din Orientul Mijlociu a fost amenințarea unei intervenții rusești. La fel cum puterea și armele militare ale Statelor Unite au asigurat supraviețuirea Israelului pînă în momentul de față, puterea și forța militară rusească au fost umbrele care au planat deasupra situației din Orientul Mijlociu. Această amenințare a fost cea care l-a împiedicat pe Israel să-și exploateze succesul în 1956. Această teamă a fost cea care a provocat încetarea focului în 1973 și l-a împiedicat pe Israel să profite de poziția sa strategică. Armistițiul a venit într-un moment în care Armata a treia egipteană era aproape înconjurată. Izolarea Armatei a treia ar fi permis armatei și forței aeriene a Israelului de a pătrunde mai adînc în Egipt și în final în Siria. Factorul de frînare în aceste două războaie a fost teama ca succesul militar copleșitor al Israelului să nu provoace o invazie rusească, aducînd o confruntare directă între Rusia și Statele Unite și posibilitatea unui război nuclear.

Teama de o invazie rusească n-a fost niciodată total nefondată. Rusia este profund angajată în susținerea țărilor arabe și n-ar aștepta pasiv dacă una din țările majore ar fi gata să cadă. Prezența puternicei flote rusești, ca și vecinătatea Rusiei în regiune ar fi făcut posibilă o intervenție militară directă. Profeția, de fapt, a prezis un moment în care această intervenție va avea efectiv loc. Ezechiel o descrie ast-

fel: „De aceea, fiul omului, profețește și spune lui Gog: Iată ce spune Domnul Dumnezeu: În ziua aceea, cînd poporul Meu Israel va locui în siguranță, tu vei ști lucrul acesta și vei veni din locul tău în nordul îndepărtat, tu și multe națiuni împreună cu tine, toți călărind pe cai, o mare adunare, o armată puternică. Vei înainta împotriva poporului Meu Israel ca un nor care acoperă țara. În zilele viitoare, o Gog, te voi aduce împotriva țării Mele, astfel ca națiunile să Mă cunoască, atunci cînd Mă arăt sfînt prin tine în fața ochilor lor" (Ezechiel 38:14-16).

Declinul puterii Rusiei

Odată cu fărîmițarea comunismului în Europa de Est, situația financiară și politică disperată a Rusiei a atras atenția întregii lumi. Rusia de astăzi, deși posedă încă o armată imensă și multe arme nucleare, nu mai prezintă o amenințare pentru pacea lumii ca înainte. Pentru prima dată după al doilea război mondial, Rusia nu are resursele sau voința de a conduce un război mondial. Totuși, Rusia continuă să aibă o putere militară impresionantă în imediata vecinătate a Orientului Mijlociu.

În trecut, Rusia a folosit diferite tipuri de ajutor financiar și militar ca să-și întărească influența în Orientul Mijlociu, dar rolul ei a fost neînsemnat. Alungată din Egipt din punct de vedere tehnic în 1972, Rusia a fost din nou total implicată în 1973 și 1974, ca rezultat al sprijinului său militar în favoarea Siriei și Egiptului. Rusia a fost de asemenea sursa unei mari cantități de echipament militar cumpărat de națiunile din Orientul Mijlociu.

Pe măsură ce independența arabă a crescut odată cu bogăția extrem de mare provenită din petrol, țările arabe au fost în stare să-și cumpere arme sofisticate din aproape toate țările lumii. Atît Irakul, cît și Iranul, în timpul îndelungatei lor lupte de opt ani, au cumpărat foarte mult echipament militar și au făcut împrumuturi de miliarde de dolari ca să finanțeze războiul. Faptul că acesta s-a terminat la egalitate, fără ca vreuna din ele să cîștige ceva, ci doar să piardă un

milion de oameni în lupte, este un indiciu al limitărilor națiunilor arabe în conducerea unui conflict mondial. Lucrul acesta a influențat evident rezultatul încercării Irakului de a cuceri Kuweitul și împotrivirea lumii față de aceasta.

Jocul diplomatic rusesc

Rusia fiind dependentă de forța ei navală pentru menținerea prezenței ei militare și comerciale în toată lumea, fusese necesară manipularea cu succes a țărilor arabe pentru a-și continua libertatea de mișcare în spațiul mediteraneean și, prin canalul Suez, în oceanul Pacific. Dacă Rusia trebuie să continue a fi o putere mondială, flotele ei baltice trebuie să-și aibă libertatea de mișcare spre vest în Atlantic și spre est, prin Suez, spre Asia de Sud.

Deoarece țările din Orientul Mijlociu sunt vecinii Rusiei, un anume control al regiunii este esențial pentru securitatea națională rusă. Strategia Rusiei de implicare diplomatică și financiară în regiune a început să slăbească și să dea greș. Dacă supraviețuirea economică sau securitatea națională a Rusiei sunt amenințate, Rusia nu prea va mai avea altă alegere decît o intervenție militară directă pentru controlarea politicii din Orientul Mijlociu.

Excluderea viitoare a Rusiei din afacerile Orientului Mijlociu

Din punctul de vedere al Cuvîntului profetic, este limpede că Rusia nu are legături mai strînse și mai vitale cu lumea arabă decît are lumea arabă cu Statele Unite. Într-o anumită măsură, ambele superputeri au fost doar tolerate și sunt încă văzute ca „infidele“. Profeția a prezis că atacul Rusiei asupra Israelului (Ezechiel 38–39), care va fi o parte din evenimentele sfîrșitului, va avea ca rezultat un dezastru pentru Rusia și va pune capăt influenței ei majore asupra Orientului Mijlociu.

Criza mondială de energie a introdus un element important în alinierea țărilor din Orientul Mijlociu. Atît Rusia, cît și Statele Unite au o producție petrolieră și resurse energetice proprii, dar națiunile europene trebuie să depindă în întregime de petrolul arab. Se pare că este rezonabil să presupunem că lucrul acesta va împinge în cele din urmă țările europene să caute un rol mai activ în Orientul Mijlociu.

Cînd criza cu Irakul a survenit în 1990, Europa și Statele Unite și-au unit eforturile de a controla paguba implicată, indicînd o recunoaștere din partea tuturor țărilor a absolutei necesități de a se opune unei agresiuni în regiune și de a menține ancora de salvare a petrolului din Golful Persic.

Petrolul din Golful Persic este absolut esențial bunăstării militare și politice a lumii în general, și stabilității economice a Europei și Japoniei în special.

Profeția nu dă nici o indicație privind vreun rol activ pentru Statele Unite ori pentru Rusia în acordul final de pace care va avea loc în regiune.

În vremurile sfîrșitului, Rusia va fi exclusă de la participarea în afacerile Orientului Mijlociu, și în cele din urmă va recurge la un război în tentativa de a obține controlul asupra regiunii. Această invazie, descrisă în Ezechiel 38 și 39, este cea care va rupe legămîntul de pace al Confederației Mediteraneene, va schimba brusc echilibrul puterii mondiale în favoarea liderului mediteraneean și îi va permite să se proclame dictator mondial.

Rusia va invada Israelul

Profetul Ezechiel a descris vremea în care Rusia va face o încercare militară ca să preia puterea în Orientul Mijlociu. Capitolele 38 și 39 din profetul Ezechiel prezintă multe probleme de interpretare, dar ele descriu limpede o armată puternică care invadează Israelul dinspre nord. Numele date liderului, țărilor și orașelor, ca și descrierea clară a unor armate care ies din „locul tău în nordul îndepărtat“ (Ezechiel 38:15) nu pot să se refere decît la ce cunoaștem astăzi ca fiind Rusia.

Războiul este ciudat, deoarece nu se menționează nimic despre o armată dușmană. Țara este descrisă ca „scăpată din război“ (Ezechiel 38:8), bucurîndu-se de un timp de pace și

prosperitate în Israel, ai cărui locuitori „vor trăi cu toții în siguranță" (Ezechiel 38:8).

Pentru Ezechiel, profeția era o descriere a „sfîrșitului vremurilor" (Ezechiel 38:16), cînd Israel va fi adunat și se va bucura de ceea ce va crede el că este o pace permanentă. O parte din motivația invadării rusești va fi faptul că Israel este o pradă ușoară. Aceasta va fi lovitura Rusiei împotriva Confederației Mediteraneene care va fi garantat securitatea lui Israel.

Armata invadatoare este descrisă ca o „mulțime mare, o armată puternică" (Ezechiel 38:15). Biblia descrie folosirea unor arme primitive: cai și călăreți îmbrăcați în armura completă. Unii cred că acestea erau cele mai bune cuvinte de care dispunea profetul pentru a descrie armele tehnologiei moderne care depinde în mare măsură de tancuri și blindate, dar o viitoare dezarmare combinată cu criza de energie și cu vecinătatea Rusiei în raport cu Israel ar putea face ca un asalt de cavalerie să fie deosebit de util pentru un atac surpriză. Rusia este una din cele cîteva țări care continuă să mențină o mare cavalerie. În această invadare, armatei rusești i se vor alătura alte cîteva țărișoare izolate de asemenea de prosperitatea și creșterea industrială a țărilor din Confederația Mediteraneeană.

Căderea Rusiei

Oricare ar fi soluția la aceste probleme de interpretare, războiul decisiv și rezultatul bătăliei sunt limpezi ca și cristalul. Armata invadatoare, condusă de Rusia, va năvăli împotriva Israelului într-o vreme de pace și de prosperitate. Invadatorii vor fi distruși printr-o serie de catastrofe rezumate în Ezechiel 38:18-23. Ei vor fi distruși de un mare cutremur de pămînt, care va fi combinat cu o ploaie torențială de grindină, de foc și de sulf. Oricare ar fi semnificația acestor elemente, această armată va fi nimicită, și va fi nevoie de șapte luni doar pentru a îngropa morții.

Dumnezeu va interveni direct în istorie ca să-l salveze pe Israel. Mulți din Israel și pretutindeni în lume vor vedea aceasta ca o intervenție a lui Dumnezeu. Pentru unii, lucrul acesta va marca începutul unei credințe adevărate în Dumnezeu, avînd ca rezultat persecuția și martirajul. Pentru restul lumii va fi începutul unui torent de evenimente catastrofale care vor distruge echilibrul puterii în lume și va permite liderului mediteraneean să se proclame dictator mondial fără opoziție imediată. Este foarte posibil ca liderul mediteraneean, Anticristul, nu numai să pună mîna pe puterea rămasă vacantă în urma acestui eveniment, dar să și pretindă că el va fi distrus de fapt armata invadatoare.

Este apropiată invazia rusească?

Una din chestiunile importante în interpretarea lui Ezechiel 38 și 39 este cea a momentului în care trebuie situată invadarea în succesiunea de evenimente care duc spre Armaghedon. Specialiștii nu sunt toți de aceeași părere: unii o plasează ca un eveniment care poate surveni oricînd, în timp ce alții fac din ea o parte din însăși bătălia de la Armaghedon. Unii comentatori o plasează la începutul împărăției de o mie de ani, ca un act de răzvrătire împotriva lui Cristos, iar alții o pun în legătură cu răzvrătirea de la sfîrșitul împărăției de o mie de ani, răzvrătire relatată în Apocalipsa 20:7-9.

Potrivit lui Ezechiel, invadarea va veni în zilele din urmă cînd Israel se bucură de un timp de pace și de prosperitate. Israel este descris ca neînarmat – ca o țară cu orașe nefortificate, adormită de un sentiment de securitate. Cu siguranță că nu acesta a fost cazul cu Israel de la întemeierea lui în 1948. De atunci, mica națiune a fost într-o continuă stare de alertă.

Cînd va veni pacea? Perioada prezisă de pace va veni atunci cînd liderul mediteraneean va semna un legămînt de pace și va pune capăt conflictului actual din Orientul Mijlociu. Apariția acestui lider și viitorul lui constituie subiectul capitolului următor. Argumentele cele mai convingătoare privind ora invaziei rusești o situează în timpul acestei alianțe care va fi negociată între conducătorul Mediteranei și națiunea Israel.

Toate celelalte interpretări ale lui Ezechiel 38 şi 39 întîmpină probleme serioase. Este puţin probabil ca invazia să aibă loc imediat după a doua venire a lui Cristos, cînd armatele lumii vor fi distruse în bătălia de la Armaghedon. Invazia prezisă în Ezechiel 38 şi 39 nu pare să se încadreze la sfîrşitul împărăţiei de o mie de ani, chiar dacă Apocalipsa 20:8 menţionează şi pe Gog şi Magog. Lumea întreagă, şi nu numai Rusia, va fi angajată în această ultimă revoltă împotriva lui Dumnezeu la sfîrşitul împărăţiei de o mie de ani a lui Cristos pe pămînt. Imediat după această revoltă, cerul şi pămîntul actual vor fi distruse, şi va începe starea eternă. Dimpotrivă, în Ezechiel 38 şi 39 viaţa continuă. Pasajul include amănunte despre îngroparea morţilor timp de şapte luni, şi despre perioada anilor care se vor scurge înainte ca regiunea să se fi restabilit complet de rănile dezastrului.

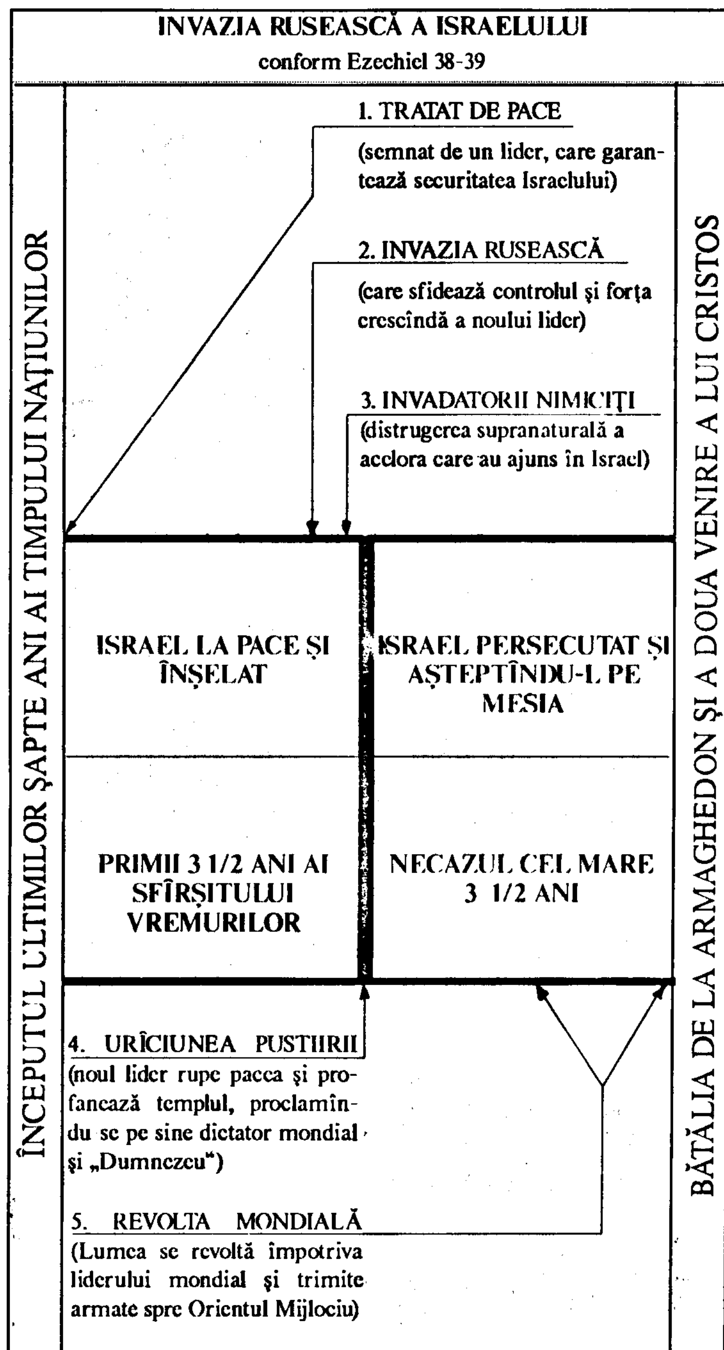
Amănuntele pe care Ezechiel le-a dat despre invazia şi evenimentele care o vor urma nu sunt în acord nici cu perioada de sfîrşit a necazului celui mare, chiar înainte de bătălia de la Armaghedon. Ultima parte a necazului va fi o perioadă de dezastre fără precedent, de persecuţii pentru evrei şi credincioşi, şi de tulburări înspăimîntătoare în lume. Aceasta nu va fi o perioadă de odihnă pentru Israel, cînd va fi la adăpost în oraşe nefortificate, cu belşug de aur, de argint, de turme şi de bunuri. Luînd în considerare aceşti factori, se pare limpede că bătălia va veni atunci cînd Israel va fi adormit într-o securitate falsă prin acordul de pace semnat de liderul Confederaţiei Mediteraneene. Acest tratat de pace va fi semnat de liderul ce reprezintă puterea militară şi economică unită a celor zece naţiuni care constituie în final Confederaţia Mediteraneeană. Cu aceste garanţii internaţionale, Israel îşi va întoarce energiile spre creşterea prosperităţii mai degrabă decît spre apărare, dar va vedea pacea zdruncinîndu-se în mai puţin de patru ani.

Pierderea Rusiei – Cîştigul Anticristului

Aşa cum vom vedea în următorul capitol, atacul rus împotriva lui Israel nu va fi un simplu atac contra lui Israel numai, ci şi o sfidare a păcii şi protecţiei promise de noul conducător al Mediteranei. Apariţia puternicei şi noii alinieri de ţări mediteraneene va fi limitat în acest moment în mod serios rolul Rusiei în lume. Atacul Rusiei va fi o tentativă disperată de a-şi regăsi poziţia de putere mondială şi influenţa asupra Orientului Mijlociu.

Invadarea Israelului se va realiza sub forma unei confruntări directe între Rusia şi noul conducător mediteraneean. Statele Unite fiind izolate, echilibrul puterii mondiale se va fi transformat într-un echilibru între liderul mediteraneean şi aliaţii săi pe de o parte, şi Rusia şi aliaţii ei pe de altă parte. Din cauza aceasta, distrugerea armatei ruse devine extrem de importantă. Echilibrul puterii va cădea atunci dintr-odată în favoarea liderului mediteraneean. Această situaţie mondială radical transformată va face din el liderul cel mai puternic din lume, ceea ce va conduce spre evenimente importante care vor zgudui lumea; aceste evenimente vor veni curînd după aceea.

Ameninţarea intervenţiei ruse în Orientul Mijlociu este reală. În viitorul imediat, diplomaţia ei financiară în Orientul Mijlociu nu-i va fi suficientă ca să-i dea un rol major pentru decidrea viitorului în regiune. Tentativa ei finală pentru obţinerea puterii va fi un dezastru militar. La sfîrşit, Rusia va secera o judecată teribilă de la Dumnezeu pentru ateismul, blasfemia şi ostilitatea ei faţă de Israel. Ca multe naţiuni înaintea ei, Rusia va simţi blestemul lui Dumnezeu promis peste toţi acei care îl blestemă pe poporul Său ales.

12.
Viitorul dictator mondial

Visul cuceritorilor

În istoria lumii, mulţi oameni mari au visat să aibă într-o zi lumea la picioarele lor. În Orientul Mijlociu au apărut şi au apus multe naţiuni. Egiptul a fost o naţiune puternică în Orientul Mijlociu, cu cincisprezece secole înainte de Cristos. Apoi a venit Asiria, Ninive fiind capitala. Nebucadneţar, marele împărat al Babilonului, şi-a făcut un mare imperiu care cuprindea cea mai mare parte din Asia vestică.

Cam cu trei sute de ani înaintea lui Cristos, Alexandru cel Mare şi armatele lui au ajuns cuceritori pînă în India, şi timp de o scurtă perioadă el a guvernat toată Asia de vest, Africa de nord şi sud-estul Europei. În vremea lui Cristos, împăraţii romani supuseseră Europa de sud, Africa de nord şi Asia de vest ca să formeze cel mai mare imperiu cunoscut în istorie. Mult mai aproape de noi, Napoleon visa să cucerească lumea, dar visele lui s-au năruit la Waterloo. În secolul 20, Hitler visa să aibă într-o zi lumea la picioarele sale.

Dar nici unul din aceşti bărbaţi n-a cucerit cu adevărat întreaga lume. Cuceritorii militari din lumea antică au reuşit cel mult să cucerească părţi din Europa, din Africa de nord, din Asia Mică, dar nici un conducător mondial n-a controlat vreodată cele trei continente majore legate de Orientul Mijlociu, şi încă mai puţin ţările emisferei occidentale – America de Nord, Centrală şi de Sud. Pînă în generaţia noastră, lumea n-a fost niciodată aşa de pregătită pentru o guvernare universală.

O lume care pare mai mică

Progresele tehnologiei moderne în domeniul comunicațiilor, al transporturilor și al armamentului de război au micșorat brusc lumea noastră. O rachetă nucleară poate atinge oricare parte a lumii în mai puțin de treizeci de minute. Televiziunea și radioul dau informații instantanee. Această lume, în care oamenii trăiau altădată izolați într-o anumită măsură, a devenit acum unitară din punct de vedere geografic. Orice eveniment major, fie el un embargou petrolier, nașterea unei arme nucleare, sau o amenințare de foamete, provoacă valuri în oceanul de oameni și se face simțit pe plaje îndepărtate. Oamenii și națiunile nu mai pot trăi în izolare.

În timpul și după primul război mondial, pentru prima dată, s-au luat măsuri în vederea formării unui organism internațional al cărui rol ar fi să împiedice războaie ulterioare. Liga Națiunilor care a rezultat de aici a fost totuși un eșec. Cu un Congres deja deziluzionat de rezultatele practice ale primului război mondial, Statele Unite nu erau gata pentru un rol asemănător în afacerile mondiale. Ideea unui guvern mondial părea inutilă unei țări separate de Europa și de Asia prin oceane. Dar pămîntul părea să devină tot mai mic, și izolarea Americii nu mai putea dura multă vreme. În 1941, Statele Unite au fost împinse într-un nou război mondial. Atacul de la Pearl Harbour a marcat sfîrșitul încercării Americii de a-și ignora responsabilitățile într-o lume care se micșora tot mai mult.

Inventarea bombei

La sfîrșitul celui de al doilea război mondial, s-a adăugat o nouă dimensiune înspăimîntătoare, subliniind astfel necesitatea unui guvern mondial. Deși războiul însuși a fost devastator și s-a propagat în lume într-un mod fără precedent, s-a încheiat cu holocaustul atomic de la Hiroșima și Nagasaki. Odată cu apariția bombei atomice, nici o națiune, nici un popor nu se mai putea simți în securitate. Capacitățile distrugătoare ale războiului atinseseră un nivel care nu fusese niciodată considerat posibil.

Distrugerea nucleară amenința nu numai forțele militare, ci și orașe întregi și populația civilă. De acum, un război de cîteva zile sau de cîteva săptămîni putea să distrugă întreaga lume. Era timpul ca să se creeze o nouă organizație mondială.

Un guvern mondial – ultima speranță a omului

Pentru a evita un conflict major implicînd utilizarea armelor atomice, în 1946 s-au născut Națiunile Unite. Cu toate că la început organizația nu cuprindea decît o parte din țările lumii, curînd majoritatea țărilor făceau parte din Națiunile Unite. Cu admiterea Chinei Roșii, toate marile națiuni și majoritatea celor mici au devenit membre ale acestei structuri internaționale. Dar Națiunilor Unite îi lipsea puterea de a împiedica războiul. În timpul istoriei ei, slăbiciunea ei a fost demonstrată în mai multe rînduri. Eșecul ei de a rezolva conflictul din Asia de sud-est și incapacitatea ei continuă de a împiedica disputele în Orientul Mijlociu au demonstrat că Națiunile Unite nu constituie un răspuns final.

Totuși, o anumită formă de guvern universal pare singura speranță pentru o lume care se poate așa de ușor autodistruge. Problemele cu care se confruntă lumea – război nuclear, suprapopulație, foamete, poluare, instabilitate economică – sunt probleme internaționale. Chiar niște țări mici pot acum să zguduie rețeaua importantă a interdependenței internaționale, cum a demonstrat-o criza de energie din 1973. Lumea face față unor noi probleme economice. Distribuirea internațională a resurselor și controlul circulației monetare trebuie să fie în mod necesar reglate de vreun tip de agenție mondială. Națiunile Unite, Piața Comună și Banca Mondială nu sunt decît începutul unei căutări de soluții la problemele crescînde ale lumii.

Mulți lideri și intelectuali din lume cred că un guvern mondial puternic și eficient este singura speranță pentru supraviețuirea omului pe această planetă. Dat fiind că, în vremea noastră, aceste atitudini se exprimă tot mai mult, este important să ne întrebăm ce spune Biblia cu privire la acest subiect. În realitate, profețiile au prezis o asemenea stare de

lucruri pentru lume acum cînd se apropie sfîrşitul vremurilor.

Profeţia lui Daniel despre imperiile mondiale

Este posibil ca profeţii să nu-şi fi dat niciodată seama de raţiunile moderne pentru crearea unui guvern mondial, dar ei au prezis că istoria se va sfîrşi cu un guvern central care ar cuprinde întreaga lume. Biblia nu a prezis numai ridicarea şi decăderea marilor imperii din lumea trecută, ci a şi prezis cu exactitate profetică evenimentele care vor conduce la guvernul mondial înainte de a doua venire a lui Cristos.

Profetul Daniel, de exemplu, a descris seria de dezvoltări care vor conduce pe tot pămîntul spre un guvern mondial final, atingîndu-şi apogeul atunci cînd va reveni Cristos ca să judece naţiunile şi să-Şi întemeieze împărăţia pe pămînt (Daniel 7). Daniel a prezis cu exactitate dezvoltarea imperiilor mondiale precedente. Primul imperiu descris de Daniel a fost cel al Babilonului, care a cucerit Ierusalimul atunci cînd Daniel era încă copil. Ca profet în timpul exilului în Babilon, Daniel a prezis căderea imperiului Babilonului şi ridicarea medo-perşilor, cu care a fost contemporan în timpul vieţii lui. Dar, mai important, Daniel a dezvăluit o listă profetică a tuturor imperiilor mondiale care vor urca şi vor cădea înainte de a doua venire a lui Cristos. Profeţia lui Daniel oferă un rezumat complet al istoriei imperiilor mondiale, scrisă înainte ca aceste imperii să se fi născut. Acest rezumat este atît de important pentru a înţelege viitorul naţiunilor, încît Însuşi Isus Şi-a pus prezicerile în raport cu evenimentele prezise în profeţia lui Daniel.

Descrierea lui Daniel cu privire la imperiile mondiale cuprindea imperiul Babilonului, imperiul medo-persan, imperiul grec şi imperiul roman. Daniel a prezis de asemenea un stadiu final al imperiului roman care trebuie încă să vină. Acest ultim imperiu mondial şi dictatorul lui e cel care va împinge lumea spre Armaghedon. În acest ultim război mondial, istoria imperiilor întemeiate prin cucerire se va sfîrşi pentru totdeauna prin a doua venire a lui Cristos. Imperiile şi guvernele create de oameni vor fi înlocuite de o domnie directă a lui Dumnezeu pe pămînt, un ultim mileniu de pace, de dreptate şi de prosperitate înainte ca istoria să se sfîrşească într-un cer nou şi un pămînt nou.

Ridicarea şi declinul imperiului roman

Daniel a menţionat imperiul Babilonului, cel medo-persan, şi cel al lui Alexandru cel Mare. După declinul şi căderea statelor din oraşele greceşti, următorul imperiu care urma să apară era cel al Romei, care a venit la putere în secolele care au precedat venirea lui Cristos. Acest imperiu al patrulea n-a fost menţionat de Daniel, dar a fost descris ca o fiară „foarte puternică. Ea avea dinţi mari de fier; ea zdrobea şi-şi devora victimele şi călca în picioare ceea ce rămînea“ (Daniel 7:7). Armatele romane au zdrobit orice împotrivire şi au extins controlul de fier al cezarilor peste partea de sud a Europei, peste vestul Asiei şi nordul Africii. Dar Daniel a observat de asemenea că, în ultima fază a imperiului, fierul va fi amestecat cu lutul, ceea ce implică faptul că imperiul al patrulea va fi vulnerabil faţă de o distrugere bruscă (Daniel 2:41-45).

Viitoarea reînviere a celei de a patra împărăţii

Potrivit profeţiei lui Daniel, acest al patrulea imperiu al cezarilor, deşi aparent distrus, nu este cu adevărat mort. Trebuie să apară o formă finală a ultimului imperiu atunci cînd conducătorii celor zece ţări, aparţinînd imperiului roman iniţial, vor forma o nouă confederaţie de ţări ale Mediteranei (Daniel 7:7).

Viziunea lui Daniel a acestui stadiu al imperiului roman cuprindea o fiară care reprezenta simbolic imperiul roman, cu cele zece coarne care reprezintă zeci regi (împăraţi) ce mai trebuie să apară pe scena istoriei mondiale. Interpretarea profeţiei a fost dată direct lui Daniel, aşa cum relatează Daniel în 7:23-24: „A patra fiară este o a patra împărăţie care va apărea pe pămînt... Cele zece coarne sunt zece împăraţi care vor ieşi din această împărăţie..."

Prima fază a ridicării Romei la putere și divizarea și căderea imperiului sunt acum istorie trecută. Dar faza finală a imperiului al patrulea n-a sosit încă. Lucrul acesta i-a făcut pe exegeții biblici să aștepte formarea unei noi concentrări de puteri în Mediterana. Al patrulea imperiu mondial va fi reînsuflețit ca preludiu final al Armaghedonului și al celei de a doua veniri a lui Cristos.

Primele mișcări de trezire a imperiului al patrulea se află actualmente în titlurile mari de pe prima pagină a ziarelor, căci drama puterii și bogăției internaționale se concentrează din nou asupra Orientului Mijlociu. Ne putem aștepta ca zece națiuni puternice să apară ca să alcătuiască o alianță de forțe politice și economice. Acesta va fi începutul viitoarei treziri a noului dictator mondial.

Prima intervenție a viitorului dictator

Un nou dictator mondial se va arăta mai întîi în rolul de pacificator al Orientului Mijlociu. Acest eveniment va avea loc în timpul primului stadiu al trezirii imperiului roman, al patrulea mare imperiu descris de Daniel. În mod simbolic, noul lider mondial este descris ca „un alt corn mic" care va apărea în Confederația Mediteraneeană a celor zece țări (Daniel 7:8). Daniel și-a descris viziunea pe care a avut-o despre urcarea la putere a noului guvernator mondial în felul acesta: „În timp ce mă gîndeam la coarne, iată că înaintea mea era alt corn, unul mic, care a ieșit dintre ele; și trei din primele coarne au fost smulse dinaintea lui. Acest corn avea niște ochi de om și o gură care vorbea cu lăudăroșenie" (Daniel 7:8).

Grupul de zece națiuni care consolidează puterea și bogăția Orientului Mijlociu va fi curînd sub controlul acestui nou lider. Exegeții au tras concluzia că acest lider care va apărea va cuceri mai întîi trei din cele zece țări, ca pe urmă să ia controlul asupra întregului grup de zece națiuni. Ceilalți șapte lideri vor ceda conducerea Confederației Mediteraneene acestui nou bărbat puternic din Orientul Mijlociu.

Daniel l-a identificat pe acest om cu cel care va deveni în cele din urmă ultimul dictator mondial, Anticristul descris în Apocalipsa. El este zugrăvit ca fiind diferit de ceilalți zece lideri: el vorbește împotriva lui Dumnezeu, persecută pe cei credincioși în Dumnezeu, și-și mărește puterea pînă ajunge să controleze lumea întreagă timp de patruzeci și două de luni.

Interpretarea dată lui Daniel observa că „după ei se va ridica un alt împărat, diferit de cei dintîi; el va subjuga trei împărați. El va vorbi împotriva Celui Preaînalt și va asupri pe sfinții Lui și va încerca să schimbe vremurile și legea. Sfinții vor fi dați în mîinile lui timp de o vreme, vremi și jumătatea unei vremi" (Daniel 7:24-25).

Această perioadă de timp a conducerii lui absolute poate fi calculată ca fiind un an, plus doi ani, plus o jumătate de an: trei ani și jumătate (vezi Daniel 12:11; Apocalipsa 13:5).

Să înțelegem cele șaptezeci de săptămîni din profeția lui Daniel

Profeția lui Daniel furnizează cheia întregii drame din zilele noastre. Noul lider mediteraneean va provoca o serie de evenimente care vor zgudui lumea, descrise amănunțit de Daniel și de scriitorul cărții Apocalipsa. Isus l-a identificat pe acest bărbat ca ultimul cuceritor militar care va invada Ierusalimul și va profana templul, „urîciunea care produce pustiire, cea despre care a vorbit profetul Daniel" (Matei 24:15). Aluzia lui Isus la acest eveniment a adăugat o nouă piesă importantă puzzle-ului profetic.

În Daniel 9:24-27, profetul a relatat despre o revelație de șaptezeci de „șapte", adică de 490 de ani, în care vor avea loc evenimente mari în legătură cu Ierusalimul și cu poporul evreu. Primele două perioade importante cuprind 483 de ani, adică 69 de săptămîni. Cuvîntul tradus prin „săptămînă" înseamnă în realitate „șapte" și se referă la ani, nu la zile. Această perioadă a fost tradusă de Daniel astfel: „Să știi și să înțelegi aceasta: De la promulgarea decretului de refacere și reconstruire a Ierusalimului pînă vine Unsul, Prințul, vor fi șapte de ‚șapte', și șaizeci și doi de ‚șapte'. El va fi reconstruit cu străzi și cu șanț, dar în vremuri de necaz. După cei șaize-

ci şi doi de ‚şapte‘, Unsul va fi suprimat şi nu va avea nimic. Poporul prinţului care va veni va distruge oraşul şi sanctuarul. Sfîrşitul lui va veni ca o inundaţie: Războiul va continua pînă la sfîrşit, şi devastările au fost decretate“ (Daniel 9:25-26).

Prima perioadă din cele 70 de săptămîni ale lui Daniel a început cu decretul de refacere şi reconstruire a Ierusalimului, decretul fiind dat lui Neemia în 445 î. Cr. Primele şapte săptămîni, sau 49 de ani, au marcat timpul necesar pentru reconstruirea Ierusalimului. A doua perioadă de 62 de săptămîni (434 ani) indica timpul care se va scurge pînă la suprimarea lui Mesia. Adunarea acestor două perioade arată exactitatea profeţiei lui Daniel: cei 483 de ani s-au sfîrşit chiar înainte de respingerea lui Isus de către naţiunea lui Israel şi de crucificarea Sa. Cele mai recente date indică anul 33 d. Cr.

Dar o săptămînă de şapte ani încă nu s-a împlinit. „Poporul unui prinţ care va veni“ (Daniel 9:26), referindu-se la armata romană din vremea aceea, a venit şi a distrus oraşul şi templul, după cum s-a prezis, în anul 70. Dar viitorul prinţ, conducătorul Imperiului Roman reînviat, îşi va împlini destinul profetic în timpul ultimilor şapte ani care vor veni. Noul lider mediteraneean va fi „prinţul care va veni“ (Daniel 9:26, King James Version), sau „Unsul... Conducătorul“ (Daniel 9:26). El va prelua controlul Confederaţiei Mediteraneene a celor zece naţiuni. Odată această putere consolidată, el va face următoarea intervenţie decisivă. El va negocia un tratat de pace, care va garanta securitatea Israelului şi va aduce pacea în Orientul Mijlociu. Potrivit lui Daniel, această intervenţie importantă va începe ultimii şapte ani ai celor 490 de ani prezişi. Vor fi, de fapt, ultimii şapte ani ai istoriei lumii înainte de Armaghedon şi de a doua venire a lui Cristos.

„El va confirma un legămînt cu mulţi timp de un ‚şapte‘. În mijlocul celor ‚şapte‘ va pune capăt jertfei şi ofrandei. Şi pe o aripă a templului va pune o urîciune care produce pustiire, pînă ce sfîrşitul care este decretat va veni peste el“ (Daniel 9:27).

Liderul mediteraneean îşi va schimba tactica de pace cu o tactică a puterii absolute. După ce a făcut pace cu Israel, în timpul primilor trei ani şi jumătate va guverna ca dictator al Confederaţiei Mediteraneene a celor zece ţări, ţinîndu-şi legămîntul cu Israel. La mijlocul perioadei de şapte ani va rupe acest legămînt. După cum am subliniat deja în capitolul anterior, lucrul acesta va coincide probabil cu tentativa Rusiei de invadare a lui Israel şi misterioasa anihilare a Rusiei. Deoarece echilibrul mondial al puterii va fi în mod vădit în favoarea lui, iar lumea va fi stupefiată văzînd înfrîngerea Rusiei, Anticristul îşi va arăta adevărata faţă. El se va declara pe sine dictator mondial şi va zdrobi orice împotrivire.

Patruzeci şi două de luni de groază

Profeţii au descris în Biblie ultimii ani care precedă a doua venire a lui Cristos ca fiind o perioadă de tulburări mari. Este perioada în care dictatorul mondial „va devora întregul pămînt, călcîndu-l în picioare şi zdrobindu-l“ (Daniel 7:23). Acesta este timpul pe care Isus l-a descris ca „un necaz mare, negalat de la începutul lumii pînă acum – şi nu va fi niciodată egalat. Dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar supravieţui, dar de dragul celor aleşi zilele acelea vor fi scurtate“ (Matei 24:21-22).

Este aceeaşi perioadă şi acelaşi conducător descris în Apocalipsa 13. Apocalipsa 13:5 ne zice că lui i se va da putere şi autoritate să domnească timp de patruzeci şi două de luni. Apocalipsa 13:7 dezvăluie: „I s-a dat putere să facă război împotriva sfinţilor şi să-i învingă. Şi i s-a dat autoritate peste orice seminţie, popor, limbă şi naţiune“.

Omul ales de Satana va fi la putere timp de patruzeci şi două de luni ca dictator mondial. În timpul acestei dictaturi, Dumnezeu va aduce judecăţile Sale teribile asupra unei lumi rele care L-a respins pe Cristos.

Calendarul profetic a fost anunţat de secole. Zarurile sunt aruncate. Orientul Mijlociu va reveni în centrul scenei internaţionale. Conducătorii celor zece naţiuni îşi vor consolida puterea pierdută prin căderea Romei. Viitorul lider mediteraneean va aştepta momentul oportun ca să răstoarne trei din aceste naţiuni şi să pună mîna pe controlul Confederaţiei celor zece naţiuni.

Timp de trei ani şi jumătate se va da drept prinţ al păcii, salvatorul lumii. În următorii trei ani şi jumătate va folosi minuni şi puteri satanice ca să se declare dumnezeu şi să zdrobească fără milă orice împotrivire. Spre sfîrşitul acestei perioade, naţiunile lumii vor ridica armele împotriva lui. Prinse într-un război mondial de mare anvergură, armatele se vor îndrepta spre Armaghedon ca să înceapă bătălia sinucigaşă, aşa cum este descrisă în următorul capitol.

Instrumentele de dominare mondială existente astăzi

Este foarte semnificativ faptul că în secolul nostru 20 nu numai că există nevoia unui guvern mondial, dar şi instrumentele pentru înfiinţarea unui astfel de guvern sunt în mîinile noastre. Pentru ca un guvern mondial să poată exista, sunt necesare mijloace de informare rapidă. Astăzi, mijloacele de comunicare în masă, mai ales televiziunea prin satelit, vor fi un instrument formidabil în mîinile unui dictator mondial care va avea nevoie de comunicare instantanee cu întreg pămîntul. Un guvern universal cere de asemenea transporturi rapide. Astăzi, oameni şi arme pot fi transportate în oricare regiune a lumii în relativ puţine ore, ceea ce ar fi fost imposibil în generaţiile trecute. Transportul aerian de armament de către Statele Unite în 1990 în Orientul Mijlociu ilustrează potenţialul transportului modern.

Armamentul cu proiectile nucleare ar putea fi de asemenea o unealtă formidabilă în mîinile unui dictator mondial. Proiectilele pot fi aruncate în oricare parte a lumii în mai puţin de treizeci de minute. Un lider care dispune de proiectile nucleare ar putea ameninţa oricare parte a lumii, silind-o să se supună prin şantajul unei ameninţări cu distrugerea. Pînă acum nici un lider din istoria lumii n-a dispus de arme aşa de puternice ca să-şi întărească regimul.

În domeniul economiei, Scriptura prezice că dictatorul mondial va avea controlul absolut al economiei, şi nimeni nu va cumpăra sau vinde fără permisiunea lui (Apocalipsa 13:17). Astăzi, odată cu apariţia computerelor moderne, pentru prima dată în istorie, lucrul acesta ar fi posibil. Un guvern mondial poate să ţină contabilitatea financiară a tuturor afacerilor şi societăţilor comerciale din lume, controlînd cumpărările şi vînzările, şi înregistrînd o cantitate infinită de informaţii despre fiecare individ.

Noua tehnologie a computerelor a fost folosită deja pentru ceea ce se numeşte transferul electronic de fonduri. Lucrul acesta permite unei persoane să cumpere şi să vîndă fără să folosească cărţi de credit, cecuri sau bani lichizi. Într-o economie controlată de guvern, transferul electronic de fonduri va permite un control complet şi total al oricăror tranzacţii. Fiecare persoană va avea un cont într-un computer central şi i se va desemna un anumit număr. Ca să-l plătească, patronul lui îi va credita salariul în contul lui printr-un transfer electronic de fonduri. Dacă o persoană ar vrea să cumpere ceva, magazinul ar înregistra pur şi simplu numărul persoanei pe computer şi i-ar scădea apoi instantaneu cumpărăturile prin folosirea unui mic terminal de computer. Dacă un lider mondial s-ar decide să folosească un asemenea sistem în locul banilor, nimeni n-ar putea cumpăra sau vinde fără să prezinte un număr aprobat.

O dictatură mondială este posibilă astăzi

În lumea noastră modernă, toate formele de guvernare reprezentativă şi democratică vor continua să fie infestate de probleme zdrobitoare, care vor tinde să submineze eforturile spre un guvern mondial puternic şi ferm. Pe măsură ce cresc atît problemele interne, cît şi cele externe, lumea va căuta un nou lider care să acţioneze energic pentru a pune capăt agitaţiei provocate de criza din Orientul Mijlociu. Astăzi există atît nevoia unui control mondial de către un singur om puternic, cît şi instrumentele necesare pentru aceasta. Stocul crescînd de arme nucleare disponibile, forţa de propagandă a mijloacelor de informare în masă şi forţa de şantaj a acordurilor economice internaţionale fac acum cu putinţă preluarea de către un dictator mondial a controlului lumii într-un mod care ar fi fost imposibil în generaţiile precedente.

Într-un chip uimitor, ingredientele necesare unui guvern mondial sunt prezente pentru prima dată în istoria civilizației noastre. Este posibil ca vremea unui astfel de guvern prezis de Scriptură să nu fie prea departe; profețiile au fost scrise cu multă vreme înainte de a fi posibil să se întrevadă împlinirea lor exactă și completă.

13. Ziua catastrofei mondiale

Dezastrul nuclear iminent

Multe semne indică astăzi o catastrofă iminentă la scară mondială. Într-o generație, omenirea s-a schimbat de la o aparentă autosuficiență la un simțămînt de neputință în fața problemelor crescînde ale lumii. Mai presus de toate aceste probleme sunt arsenalele nucleare posedate de puterile occidentale și de Rusia. Alte națiuni, precum China Roșie, India, Israel și Africa de Sud, posedă acum propriile lor arme nucleare, iar națiuni mai mici ca Irak, Pakistan, Argentina, Brazilia, Coreea de Sud și Taiwan își măresc eforturile de a produce și ele arme nucleare.

Armele nucleare deja existente și gata de utilizare ar declanșa o uriașă forță distructivă într-un atac și contraatac intenționat sau accidental. Cele două tabere ar pierde într-o asemenea confruntare sute de milioane de oameni în cîteva zile, și consecințele care ar urma s-ar repercuta asupra lumii, afectînd toate țările globului. Războiul nuclear singur, fără vreo altă formă de catastrofă, ar putea porni un val de distrugere care ar depăși înțelegerea omenească. Distrugerea masivă și mai înainte de neînțeles la această scară este limpede prezisă pentru sfîrșitul vremurilor în cartea Apocalipsa și poate fi rezultatul unui război nuclear.

Au fost acumulate cantități uriașe de arme nucleare, probabil în vederea unei constrîngeri internaționale și a unui atac militar. Chiar într-o perioadă de destindere a relațiilor între Rusia și Statele Unite, ele au potențialul de a se distruge una pe alta de mai multe ori. Nici o națiune n-ar putea folosi

arme nucleare fără a-şi provoca propria ei distrugere. Dar acum şi alte naţiuni au o capacitate nucleară limitată, şi nu pare posibilă nici o soluţie în chestiunea proliferării de arme nucleare. Cum situaţia devine tot mai complexă, ameninţarea unei utilizări intenţionate sau accidentale a armelor nucleare devine tot mai plauzibilă. Mai devreme sau mai tîrziu, o descoperire ştiinţifică ar putea da unei naţiuni sau alteia un avantaj mai mare, sau armele actuale ar putea cădea în mîinile unor fanatici iresponsabili. Sub presiunea unor crize ca cea din Orientul Mijlociu, o confruntare ar putea să declanşeze un schimb nuclear sinucigaş. Puterea distrugătoare a armelor nucleare poate fi lăsată asupra unei lumi care nu s-a confruntat încă niciodată deplin cu caracterul inevitabil al unui asemenea dezastru.

Poluarea crescîndă

Armamentul nuclear nu este decît una din marile noastre probleme nerezolvate. Poluarea care se întinde pe tot globul este pe cale să facă din Terra o planetă nelocuibilă. Aerul şi apa sunt contaminate într-un asemenea ritm, că în curînd oceanele noastre nu vor mai putea întreţine viaţa marină, iar poluarea aerului din jurul lumii va afecta serios sănătatea şi bunăstarea a miliarde de persoane. Statele Unite au făcut eforturi eroice de a domina problema poluării, şi ea este una din puţinele naţiuni din lume care ia în serios poluarea.

Criza de energie a impus deja un compromis ecologic, şi industria mondială a utilizat mai mult cărbune şi petrol de calitate inferioară, ceea ce dăunează mediului înconjurător. Lucrul acesta este deja o problemă uriaşă în Europa de Est. Este numai o chestiune de timp pînă ce poluarea industrială crescîndă în lumea întreagă va atinge punctul în care viaţa omenească va fi serios afectată. Poluarea crescîndă în lume adaugă o nouă dimensiune înspăimîntătoare descrierii profetului: soarele care se întunecă, luna care apare roşie, şi mari părţi din ocean care devin roşii ca sîngele, avînd ca rezultat distrugerea vieţii marine.

Suprapopulaţia şi foametea

O altă problemă gravă este cea a suprapopulaţiei. În Statele Unite, creşterea populaţiei a avut tendinţa să încetinească în ultimii ani, dar în alte părţi ale lumii continuă explozia demografică. Populaţia mondială continuă să crească cu un procent vertiginos de peste 100.000.000 de oameni pe an. Specialiştii au avertizat că, dacă nu se iau măsuri drastice în privinţa controlului naşterilor, numai nevoile alimentare singure ar putea provoca o catastrofă mondială pe la anul 2.000. Nu este decît o chestiune de timp pentru ca numărul de oameni din lume să depăşească capacitatea de producţie şi de distribuire alimentară mondială, ceea ce ar avea ca rezultat moartea prin foamete a milioane de oameni.

Criza alimentară mondială s-a accelerat mult în anii 1970. În anii 1980, criza alimentară a continuat în diferite părţi ale lumii, milioane de oameni murind de foame. Problemele energetice ale Lumii a treia au contribuit şi ele la această situaţie. Preţul ridicat al petrolului a redus mult furnizarea de îngrăşăminte fabricate pe bază de petrol şi le-a făcut prea scumpe pentru majoritatea ţărilor subdezvoltate. Perioade de secetă, furtuni, inundaţii şi schimbări climatice au făcut ravagii în recoltele din toată lumea.

Deşi producţia alimentară a Statelor Unite a început să crească spre sfîrşitul anilor 1970, problemele politice din multe ţări au continuat să agraveze problema foametei mondiale. Unele naţiuni, ca Uniunea Sovietică, au fost silite să cumpere mari cantităţi de alimente. În 1990, revoluţia economică, structurală şi politică a creat probleme de distribuire în Uniunea Sovietică, chiar dacă recoltele ar fi fost în mod normal suficiente pentru hrănirea populaţiei. Tensiunile dintre naţiuni, între cele care au hrană şi cele care nu au, şi toată escorta de boli şi nenorociri care bîntuie în ţările subdezvoltate vor reprezenta nişte probleme insurmontabile pentru generaţia viitoare.

Amenințarea anarhiei

Pe lîngă aceste probleme, pentru care omul nu are soluție, statisticile arată creșterea anarhiei și imoralității. Nici națiunile, nici indivizii nu mai acționează cu dreptate sau moralitate. Respectarea legii care a apărat civilizația occidentală este serios pusă actualmente sub semnul întrebării. Chiar niște legi drepte sunt deseori aplicate pe nedrept de către tribunale. Încrederea în capacitatea omului de a se guverna singur prin lege a fost subminată de mișcările radicale din anii 1960, de procesul Watergate din anii 1970, și de problema tot mai gravă a drogurilor, crimei și violenței în anii 1980. Problemele economice din anii 1990 pot accelera problemele depravării din orașe, sărăciei, crimei, foametei, lipsei de adăpost și dezordinii sociale generale.

Zilele din urmă sunt comparate în Scriptură cu timpul lui Noe, cînd fiecare om făcea ceea ce era drept în ochii lui. Amenințarea anarhiei furnizează cadrul necesar pentru apariția unui om puternic la scară mondială care va promite că va aduce pacea și ordinea într-o lume tot mai tulburată. În aproape fiecare domeniu al vieții umane, toate semnele indică o agravare a problemelor mai degrabă decît o ameliorare, fără nici o soluție imediată în vedere.

Venirea timpului de necaz pentru Iacov

În acest context, învățăturile Scripturii privind o perioadă de mare necaz, o perioadă de catastrofe fără precedent pentru întreaga lume, devin tot mai ușor de înțeles. Multe din aceste profeții au fost date lui Israel și privesc venirea „vremii de necaz pentru Iacov“, dar alte profeții dezvăluie faptul că nu va fi numai „pentru Iacov“ o vreme de necaz. Catastrofele din această perioadă vor lovi întreg pămîntul și vor afecta destinul fiecărei națiuni.

În Scriptură, această vreme de necaz este în legătură cu sfîrșitul vremurilor, cînd Israel va fi strîns din nou în vechea lui țară. Lucrul acesta este de cea mai mare importanță, dat fiind faptul că astăzi Israel a revenit deja în țara lui. Scena este pe cale de a fi pregătită pentru o asemenea vreme de necaz. Profetul Ieremia scrie: „Vin zile, zice Domnul, cînd voi aduce pe poporul Meu Israel și Iuda înapoi din captivitate și-i voi restabili în țara pe care am dat-o părinților lor s-o aibă, zice Domnul“ (Ieremia 30:3).

Imediat după această prezicere a reîntoarcerii lui Israel este descrierea timpului lui de necaz. Israel este zugrăvit ca o femeie aflată în chinurile nașterii. Zilele lui de necaz sunt descrise limpede în Ieremia 30:7: „Ce îngrozitoare va fi ziua aceea! Nici una nu va fi ca ea. Va fi o vreme de necaz pentru Iacov, dar el va fi salvat din ea“. Pe baza acestei promisiuni, desfășurarea evenimentelor în ceea ce-l privește pe Israel în vremea sfîrșitului va fi strîngerea lui iarăși în țară, apoi vremea lui de necaz, și în final vremea lui de izbăvire atunci cînd revine Cristos în putere ca să domnească.

Viziunea lui Daniel despre vremea de necaz

Profetul Daniel a indicat aceeași ordine de bază a evenimentelor în descrierea acestei perioade. Părți importante din profeția lui Daniel au fost deja explicate în capitolele precedente, și Daniel 11:40-45, care conține o descriere importantă a evenimentelor sfîrșitului acestei perioade, va fi explicat în capitolul următor. Descrierea finală a profetului este dată în Daniel 12:1: „În acea vreme se va ridica Micael (Mihail), marele prinț care-l apără pe poporul tău. Va fi o vreme de chin cum nu s-a mai întîmplat de la începutul națiunilor pînă atunci. Dar în vremea aceea poporul tău – oricine al cărui nume este găsit scris în carte – va fi izbăvit“. Versetele care urmează indică faptul că lucrul acesta se va petrece chiar înainte de a doua venire a lui Cristos.

Vremea de mare necaz pentru lume

Această perioadă de mare necaz în lume va fi chiar cea dinaintea celei de a doua veniri a lui Cristos pe pămînt. În Daniel 12:11, ni se spune că ea va dura 1.290 de zile, aproximativ trei ani și jumătate. Aceasta este în acord cu alte profeții ale lui Daniel, ca Daniel 9:27, unde este descrisă ca jumătate dintr-o perioadă de șapte ani. Apocalipsa 12:6 vorbeș-

te despre o perioadă de 1260 de zile sau 42 de luni (cf. Apocalipsa 11:2; 13:5). Oricît ar fi de scurți, cei trei ani și jumătate din necazul cel mare cuprind cele mai teribile vremuri de catastrofă și de distrugere pe care le-a cunoscut lumea vreodată. Multe alte pasaje din Vechiul Testament dau descrieri suplimentare, de exemplu Daniel 7:7-8 și explicația lui în Daniel 7:19-27. Vremea de mare necaz va fi urmată, potrivit Scripturii, de o perioadă de refacere (vezi Ioel 2:1-11,28-32; Țefania 1:14-18; Zaharia 13:8–14:2). Vechiul Testament în ansamblul lui aduce o mărturie limpede acestei perioade culminante de necaz care este fără precedent în întreaga istorie a lumii. Problemele cu care se confruntă lumea noastră modernă sunt numai începutul și pregătesc scena pentru această vreme de mare necaz care urmează să vină.

Profeția lui Cristos despre necazul cel mare

Noul Testament continuă aceeași temă. Vorbirea de pe muntele Măslinilor, care era răspunsul lui Cristos la întrebarea discipolilor Săi privind sfîrșitul vremurilor, descrie aceeași perioadă (Matei 24–25). Domnul Isus n-a crutat cuvintele ca să descrie grozăvia acestei perioade. Potrivit lui Matei 24:15, ea va începe cu „„urîciunea care produce pustiire' despre care vorbește profetul Daniel", adică despre profanarea templului pe care Israel îl va construi în zilele din urmă, și cu oprirea jertfelor și a ceremoniilor evreiești care vor fi fost reînnoite. Aceasta va marca începutul unei perioade teribile.

Cristos a sfătuit pe cei aflați în Iudeea în vremea aceea să fugă la munți (Matei 24:16). El i-a sfătuit să nu se reîntoarcă la casele lor ca să-și ia ceva cu ei, ci să fugă cu cea mai mare viteză. Va fi o vreme de mare încercare și necaz pentru cei cu copii mici. El i-a învățat să se roage ca fuga lor să nu fie iarna, cînd vremea friguroasă ar face și mai dificilă această fugă, nici într-o zi de sabat, cînd evreii nu sunt obișnuiți să călătorească, și ar fi mai ușor de reperat.

Rasa umană aproape distrusă

Cristos conchidea în Matei 24:21-22: „Căci atunci va fi un chin mare, neegalat de la începutul lumii pînă acum – și niciodată nu va mai fi egalat iarăși. Dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar supraviețui, dar, de dragul celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate". Aici este folosită aceeași terminologie ca în Daniel 12:1, unde această perioadă este numită „o vreme de chin cum nu s-a mai întîmplat de la începutul națiunilor pînă atunci". Ca Ieremia și Daniel, Isus o numește o perioadă fără precedent; n-a existat nimic asemănător în istoria lumii, și nici nu va mai fi vreodată.

Cristos a descris zilele de necaz ca fiind așa de dure, că dacă n-ar fi fost „scurtate" (adică „tăiate" sau „încheiate") prin a doua Sa venire, nimeni n-ar supraviețui terorii acestei perioade, și toți ar pieri. „De dragul celor aleși" va veni Cristos ca să pună capăt acestei perioade după trei ani și jumătate și să izbăvească, să scape pe cei care și-au pus încrederea în El. Prin „cei aleși", El poate că S-a referit fie la Israel ca poporul ales, fie la evreii și la națiunile (neamurile) care vor veni la Cristos ca să fie mîntuite în această perioadă groaznică. Ei sunt cei aleși, aleși pentru izbăvire la sfîrșitul perioadei, și ei vor fi cu siguranță izbăviți.

Supraviețuirea miraculoasă a poporului lui Dumnezeu

Potrivit lui Romani 11:26: „Și astfel tot Israelul va fi mîntuit, după cum este scris: Izbăvitorul va veni din Sion; El va întoarce nelegiuirea de la Iacov". Israel ca națiune va fi izbăvit, scăpat de persecutorii lui și, deși sunt supuși unei judecăți aspre cum se zice în Ezechiel 20:34-38, cei care vor fi socotiți vrednici vor intra în binecuvîntarea împărăției de o mie de ani. Acei supraviețuitori care se vor fi întors la Dumnezeu în perioada necazului vor deveni părinții și bunicii noilor generații care vor popula pămîntul în timpul domniei lui Cristos pe pămînt. O judecată similară pentru neamuri este descrisă în Matei 25:31-46, unde oile sunt lăsate să intre în împărăție, iar caprele, care îi reprezintă pe cei nemîntuiți, sunt date la moarte. În timpul perioadei de necaz, în ciuda teribilelor dezastre și a persecuției, Dumnezeu va avea grijă în mod miraculos de supraviețuirea poporului Său.

Detalii date de cartea Apocalipsei

Descrierea cea mai detaliată a acestui timp al necazului celui mare se află în cartea Apocalipsei, începînd cu capitolul 6 şi continuînd în cea mai mare parte a cărţii. În capitolul 19 este dată o relatare fără paralelă a catastrofelor teribile şi a distrugerii vieţii umane care vor avea loc la sfîrşitul necazului celui mare. Potrivit revelaţiei profeţiei, succesiunea generală a evenimentelor a fost dată în descrierea deschiderii celor şapte peceţi. Aşa cum relatează Apocalipsa 4 şi 5, Ioan, în viziunea pe care a avut-o cu cerul, a văzut un sul, pecetluit cu şapte peceţi. Cînd sulul a fost desfăşurat, a fost deschisă prima pecete, apoi a doua, şi tot aşa pînă la a şaptea. Ele introduceau evenimentele şi situaţiile care descriu această perioadă în ansamblul ei.

Şapte peceţi de groază

Prima pecete prezenta un guvern mondial teribil şi satanic care va domni în timpul perioadei necazului celui mare. Lucrul acesta este descris mai în detaliu în Apocalipsa 13. A doua pecete descria un război, căci cel mai mare război din istorie va avea loc spre sfîrşitul acestei perioade. A treia descria o foamete, rezultat al războiului şi al catastrofelor care vor surprinde pămîntul. A patra pecete descria moartea, căci un sfert din populaţia mondială va fi omorîtă de război, de foamete sau de animalele sălbatice. A cincia pecete arăta persecuţia intensă din această perioadă, căci mulţi din cei ce şi-au pus încrederea în Cristos îşi vor pecetlui mărturia cu propriul lor sînge. A şasea pecete descria viitorul coşmar ecologic. Stelele vor cădea din cer, şi vor exista perturbări ale anotimpurilor şi ale ciclurilor naturii. Soarele se va întuneca, şi luna se va face ca sîngele sub efectul distrugerii. Cutremure mari vor zgudui pămîntul. Apocalipsa 6 rezumă întreaga perioadă ca timpul în care „mînia Mielului“ va fi vărsată pe pămînt – o vreme de judecată divină (Apocalipsa 6:16).

Şapte trompete ale dezastrului

Totuşi, cele şapte peceţi nu erau decît introducerea, descrierea generală a acestei perioade. Cînd apostolul Ioan a văzut deschiderea celei de a şaptea peceţi, au apărut şapte trompete reprezentînd catastrofe specifice, din care multe vor distruge părţi mari ale pămîntului. Tulburări mari vor afecta natura şi vor schimba clima. O treime din pămînt va fi arsă de foc – Dumnezeu va acţiona fie direct, fie prin intermediul altor mijloace, precum un dezastru nuclear sau o dereglare a rotirii pămîntului în jurul soarelui. O treime din mare va deveni ca sîngele, şi o treime din viaţa marină va fi distrusă. Pe măsură ce trompetele continuă să sune, o catastrofă după alta va lovi pămîntul. Posedarea demonică va fi ceva obişnuit, aşa cum este descrisă în Apocalipsa 9, şi suferinţa celor chinuiţi de demoni va fi ca şi suferinţa cuiva care a fost muşcat de un scorpion.

A şasea trompetă semnala înaintarea unei armate mari din Orient, al cărei număr era de 200 de milioane (Apocalipsa 9:16). Aceasta va fi o mişcare masivă de trupe de-a curmezişul Asiei, condusă probabil de China Roşie. China a alcătuit deja o armată şi o rezervă civilă capabilă să mobilizeze 200 de milioane de bărbaţi şi femei. Pe măsură ce o asemenea armată va înainta spre Orientul Mijlociu, ea va distruge totul în trecere. La fel de înspăimîntătoare ca numărul va fi şi teroarea puterii ei de a omorî oameni. Partea ei va fi să „omoare a treia parte din omenire“ (Apocalipsa 9:15). După cît se pare, acesta va fi un masacru în plus faţă de cel menţionat în Apocalipsa 6:8. Cartea Apocalipsei arată limpede că ansamblul catastrofelor din această perioadă va distruge jumătate din populaţia lumii.

Ultimele şapte cupe ale mîniei

Cu sunetul trompetei a şaptea a fost dezvăluită o nouă serie de catastrofe, aşa cum relatează Apocalipsa 16. Acestea erau vasele sau cupele mîniei lui Dumnezeu. Simbolul este acela al unei cupe pline conţinînd judecata lui Dumnezeu care va fi vărsată pe pămînt. Pe măsură ce sunt vărsate aceste

cupe succesive, catastrofe mari vor chinui pămîntul. Trupurile oamenilor vor fi acoperite cu ulcere și chinuite de dureri cumplite; în mare va înceta orice viață; rîurile și izvoarele de apă vor fi ca de sînge; o căldură supranaturală va arde pămîntul, căci cerurile vor fi tulburate în cursul lor normal. Soarele se va întuneca, ceea ce va duce la o întunecare crescîndă, schimbări climaterice și distrugerea vieții vegetale.

Dezastrele vărsate de cupele cu mînie sunt limpede prezentate ca fiind rezultatul direct al judecății lui Dumnezeu. Aceste judecăți pot fi considerate ca niște acțiuni supranaturale ale lui Dumnezeu, dar unele ar putea fi considerate și ca urmările unui război nuclear permis de Dumnezeu. Un război nuclear ar provoca pierderi teribile de vieți omenești, perturbări ale orbitei terestre și ruperea ciclurilor naturale. Efectele cumulative ale războiului nuclear ar provoca oamenilor suferințe din cauza arsurilor dureroase produse de radiații, ca și otrăvirea radioactivă a apei și hranei. Chiar un schimb nuclear limitat ar putea provoca o serie de cutremure și o activitate geologică care ar prelungi lanțul de distrugere în lume.

O activitate demonică neobișnuită va urma după vărsarea celei de a șasea cupe, care va usca Eufratul și va continua să pregătească calea pentru marea armată din Orient care se va îndrepta spre Armaghedon. Judecata finală reprezentată de a șaptea cupă a mîniei lui Dumnezeu va avea loc în timpul celui de al treilea război mondial, cînd armatele de pe pămînt se vor îndrepta spre Orientul Mijlociu pentru ultima bătălie disperată, Armaghedon. Întregul pămînt va fi literalmente zguduit, marile lui orașe vor fi distruse, și topografia lui va fi schimbată. Vor dispare insule; munții vor fi nivelați.

Aceasta va fi ora finală a judecății divine asupra unei lumi care n-a vrut ca să domnească Cristos asupra ei. Acest război și această serie de plăgi vor lăsa urme aproape incredibile de distrugere a vieților și a bogățiilor omenești. Va fi exact cum a prezis Cristos – o vreme de necaz așa de mare, că dacă n-ar fi scurtată prin venirea Sa pe pămînt, nici un om n-ar supraviețui. Dar această vreme de necaz nu va fi decît fundalul ultimelor legături ale lui Dumnezeu cu oamenii.

Lucrul acesta va pregăti scena pentru bătălia de la Armaghedon și pentru judecățile care se vor produce atunci cînd va reveni Isus Cristos.

14.
Armaghedon: lupta de moarte a lumii

Proclamarea unui nou guvern mondial

În mod ironic, liderul mediteraneean își va începe guvernarea mondială printr-o proclamație. Profitînd de puterea pe care și-o va fi consolidat în Orientul Mijlociu, el va promite o nouă epocă de pace și prosperitate pentru toți cei care îi vor recunoaște autoritatea. Mesajul său va fi transmis de televiziune și radio în întreaga lume într-o singură zi. Acest lider strălucit din Orientul Mijlociu va părea că este răspunsul pentru o lume tulburată, un lider care va întări pacea, va rezolva problemele mondiale și va aduce abundența pe pămînt.

Controlul absolut asupra lumii, din punct de vedere politic, economic și religios, va da acestui bărbat o putere așa cum n-a mai avut altcineva în istoria lumii. Strălucirea lui ca lider va fi supranaturală, căci el va fi dominat și condus de Satana în persoană. Dar în timpul celor trei ani și jumătate de guvernare, el va zdrobi fără milă orice împotrivire. Adevăratul său caracter este indicat de titlul care îi este dat în Scriptură. El este descris ca fiind „Fiara“ (Apocalipsa 13:1-4), iar Satana este descris în adevăratul său caracter ca fiind „Balaurul“ (Apocalipsa 12:9; 13:4). Această perioadă a istoriei lumii va fi culminarea visului Satanei de a fi ca Dumnezeu, de a controla lumea, de a fi obiectul închinării și adorării, și de a-și asigura supunerea absolută a tuturor oamenilor.

Iureșul spre judecată

Blasfemia (hula) noului dictator mondial, disprețul său cu privire la Dumnezeu, ura pe care o are față de poporul lui Dumnezeu, și omorîrea a nenumărați credincioși în Cristos vor provoca teribilele judecăți divine descrise în Apocalipsa 6 la 18. O catastrofă va fi urmată de alta, pe măsură ce se va desfășura necazul cel mare.

Lumea va fi tot mai nemulțumită de guvernarea acestui dictator mondial care promisese să-i aducă pacea și abundența, dar nu va fi adus lumii decît o catastrofă după alta. Miracolele și minunile pe care le va face și cererile lui de a fi adorat ca Dumnezeu vor duce numai la o nevoie de mai multă asuprire și persecutare a dizidenților. În ciuda puterii extraordinare pe care o va avea în mîini, dictatorul mondial nu va fi în stare să controleze situația. Numeroși oameni vor începe să se răzvrătească împotriva lui. În final, ei se vor regăsi în Orientul Mijlociu ca să se lupte cu el pentru puterea internațională.

Izbucnirea celui de al treilea război mondial

Profetul Daniel a dat un tablou descriptiv al acestei situații. După ce l-a prezentat pe conducătorul mondial în Daniel 11:36-39 ca pe un dictator absolut care va pretinde că este Dumnezeu, profetul a explicat faptul că armatele lumii se vor ridica împotriva lui. Potrivit lui Daniel 11:40: „În vremea sfîrșitului regele din sud se va lupta cu el, și regele din nord se va năpusti împotriva lui cu care și călăreți și cu multe nave. El va invada multe țări și le va mătura ca un șuvoi“.

Revoltă dinspre sud și nord

Profeția lui Daniel a descris de asemenea o mare armată care vine din Africa, cuprinzînd nu numai Egiptul, dar și alte țări de pe acel continent. Această armată, probabil în număr de mai multe milioane, va ataca Orientul Mijlociu pornind din sud. În același timp, Rusia și alte armate din nord vor mobiliza o altă forță militară ca să coboare spre Țara Sfîntă

şi să-l provoace pe dictatorul mondial. Deşi Rusia va fi suferit un atac dur în urmă cu trei ani în succesiunea profetică a evenimentelor, se pare că va fi fost capabilă să-şi refacă pierderile ca să trimită o altă armată pe terenul de luptă. Primele lupte din cel de al treilea război mondial vor fi confuze, armatele înaintînd sau dînd înapoi în funcţie de eşec sau reuşită. Aparent, dictatorul mondial va fi capabil să distrugă unele din primele încercări de revoltă şi să cîştige cîteva victorii iniţiale, mai ales în sud, şi va putea să respingă invazia din Egipt şi Africa.

China Roşie intră în joc

Dar deşi dictatorul mondial pare să cîştige controlul asupra situaţiei, se va anunţa înaintarea armatei care vine din est (Daniel 11:44). Ca să lupte împotriva avansării acestei mari mulţimi de 200 de milioane de oameni (Apocalipsa 9:16), el se va vedea silit să folosească o parte importantă din puterea sa militară ca să se apere. Atunci vor veni alte depeşe despre o altă armată care înaintează dinspre nord. În acest moment se va declanşa cel mai mare război din istorie, implicînd sute de milioane de oameni, cu ţara lui Israel ca principal cîmp de bătaie. Dar acesta va fi mai mult ca un simplu război mondial, căci va juca un rol important în pregătirea lumii pentru o serie de evenimente profetice.

Planul bătăliei lui Satana

Potrivit lui Apocalipsa 16:13-14, armatele lumii se vor aduna sub influenţa satanică. Într-un sens, lucrul acesta pare a fi o contradicţie ciudată. Dictatorul mondial, care a fost instalat în funcţie şi ajutat în controlul întregii lumi de puterea Satanei, va fi de data aceasta atacat de nişte armate care vor fi fost împinse să se arunce în luptă de către nişte demoni trimişi de Satana.

În Apocalipsa 16:13-14, Ioan a scris: „Atunci am văzut trei spirite rele care semănau cu nişte broaşte; ele au ieşit din gura balaurului, din gura fiarei şi din gura profetului mincinos. Ele sunt spirite de demoni care fac semne miraculoase şi care ies la regii din întreaga lume, ca să-i adune pentru bătălia din marea zi a lui Dumnezeu, Cel Atotputernic". Este limpede că spiritele necurate, simbolizate prin broaşte, reprezintă nişte demoni care sunt mesagerii Satanei. Ei ies din gura Balaurului, a Fiarei şi a Profetului Mincinos – trinitatea demonică care controlează lumea.

Trinitatea satanică

Programul Satanei este totdeauna unul de substituire. Aşa cum creştinii în credinţa lor au un Dumnezeu trinitar (Tatăl, Fiul şi Duhul/Spiritul Sfînt), forţele răului se vor prezenta şi ele ca o trinitate cu Balaurul, sau Satana, corespunzător lui Dumnezeu Tatăl, Fiara care corespunde lui Cristos ca Rege al regilor şi Domn al domnilor, şi Profetul Mincinos corespunzător Duhului Sfînt. Aşa cum misiunea Duhului Sfînt este să-i facă pe toţi oamenii să se închine lui Cristos şi Tatălui, tot aşa Profetul Mincinos îi va face să se închine Fiarei şi Balaurului. Ieşiţi din această trinitate a răului, demonii se vor arăta la vedere, sprijinindu-şi lucrarea cu miracole. Aceste miracole satanice vor înşela pe regii pămîntului ca să se alăture revoltei generale în perspectiva obţinerii puterii mondiale.

Lupta din marea zi a lui Dumnezeu

Potrivit Scripturii, naţiunile se vor aduna efectiv „pentru lupta din marea zi a lui Dumnezeu cel atotputernic" (Apocalipsa 16:14). De ce va organiza Satana un război mondial care-i va tulbura domnia? Strategia disperată a Satanei va fi mult mai importantă decît controlul său asupra lumii prin intermediul dictatorului mondial. Crezînd că s-au adunat ca să se lupte în vederea obţinerii puterii mondiale, armatele lumii vor fi de fapt adunate de Satana în aşteptarea celei de a doua veniri a lui Cristos. Întreaga forţă armată a lumii se va strînge în Orientul Mijlociu, gata să lupte împotriva puterii lui Cristos atunci cînd va reveni din cer. Aşa cum o dovedesc evenimentele care urmează, acest gest va fi absolut zadarnic şi fără speranţă. Armatele lumii nu sunt deloc echipate ca să

se lupte cu armatele cerului. Cu toate acestea, Satana va strînge națiunile pentru această oră finală și, de fapt, națiunile vor decide să se alăture Satanei și să se opună celei de a doua veniri a lui Cristos. Satana nu va putea face mai mult. Aceste evenimente vor da națiunilor alegerea pentru a-i permite Satanei tentativa disperată de a se opune celei de a doua veniri a lui Cristos.

Armaghedon

Armatele lumii se vor înfrunta, adunate „în locul numit pe evreiește Armaghedon" (Apocalipsa 16:16). Armaghedon este expresia ebraică formată din cuvîntul „har", care înseamnă munte, și „Meghido", care se referă la o localitate în nordul Palestinei. Muntele lui Meghido este un mic munte situat aproape de marea Mediterană, dominînd valea care se întinde spre est. Această vale lată, de vreo 23 pe 35 km, va fi după cît se pare punctul focal al strategiei armatelor pentru bătălia finală din al treilea război mondial. Deși prea mic pentru a cuprinde milioanele de oameni angajați în luptă, el va fi punctul geografic central din ultimul război mondial, catastrofă despre care se vorbește în mod popular sub numele de bătălia de la Armaghedon. De fapt, armatele vor fi desfășurate pe o întindere de mai multe sute de kilometri în toate direcțiile: nord, sud și est.

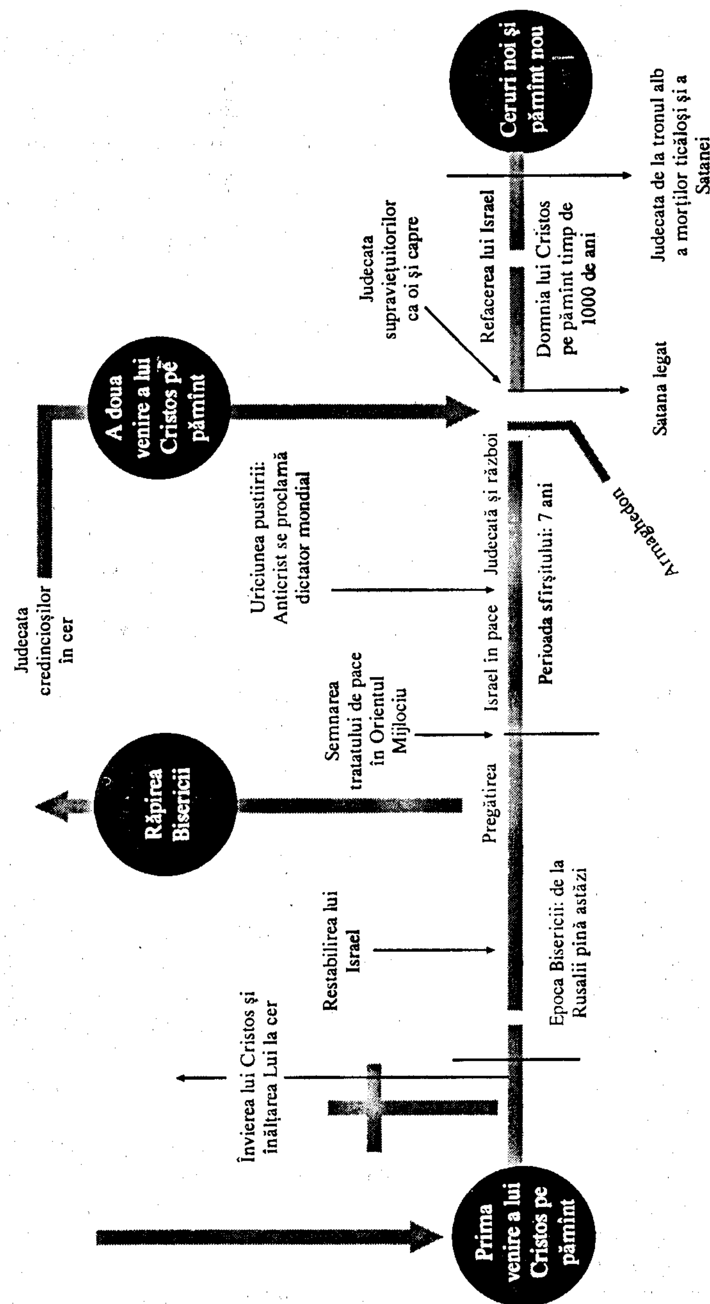
Pe măsură ce armatele mondiale vor avansa spre bătălia finală de la Armaghedon, războiul mondial va fi produs deja milioane de pierderi. Scriptura nu dă decît o modestă descriere a marilor mișcări și lupte angajate. Pe măsură ce armatele se vor îndrepta spre valea Armaghedon, lumea va fi zguduită de ultima judecată divină, descrisă ca a șaptea cupă a mîniei.

Apostolul Ioan a explicat scena în aceste cuvinte: „Atunci ei au adunat regii împreună în locul numit în evreiește Armaghedon. Îngerul al șaptelea și-a turnat cupa în aer, și din templu a ieșit o voce puternică dinspre tron, zicînd: S-a împlinit! Atunci au fost fulgere, voci, tunete și un mare cutremur de pămînt, cum n-a mai fost niciodată așa de mare de cînd sunt oamenii pe pămînt. Orașul cel mare s-a despicat în trei, și orașele națiunilor s-au prăbușit. Dumnezeu Și-a amintit de Babilonul cel mare și i-a dat cupa plină cu vinul furiei mîniei Lui. Toate insulele au fugit, și munții n-au mai putut fi găsiți. Din cer a căzut peste oameni o grindină mare cam de greutatea unui talant. Și ei L-au blestemat pe Dumnezeu din cauza plăgii grindinei, pentru că plaga era așa de mare" (Apocalipsa 16:16-21).

Să-L blestemi pe Dumnezeu și să mori

Armatele lumii vor fi folosite ca niște pioni ai Satanei pentru această oră finală a istoriei. Revolta împotriva dictatorului mondial va strînge națiunile în Orientul Mijlociu. Crescendo-ul războaielor și al distrugerii va ajunge la punctul în care întreaga lume va fi pe marginea ruinei. În loc să se umilească, conducătorii lumii vor fi gata să-L blesteme pe Dumnezeu și să moară. Ultima înfruntare între Dumnezeu și oameni va fi pe punctul de a se produce.

Profeții au scos în evidență faptul că toate aceste evenimente vor constitui pregătirea pentru apogeul istoriei, a doua venire a lui Cristos, înființarea împărăției Sale pe pămînt și judecata oamenilor ticăloși care nu vor vrea ca să domnească Cristos peste ei.

15.
A doua venire a lui Cristos pe pămînt

De la iesle la putere și glorie

La prima Sa venire pe pămînt, Isus Cristos S-a născut într-un grajd, aproape fără să fie remarcat de lume. Vestit de Ioan Botezătorul, El a venit ca Slujitorul și Mîntuitorul descris de profeții Vechiului Testament (vezi Isaia 42:1-4; 53:1-12). El a trăit într-o perioadă de pace relativă, atunci cînd Imperiul Roman controla Palestina. El a fost judecat la Ierusalim, și găsit vinovat. La cererea conducătorilor evrei, El a fost pironit pe o cruce de către soldații romani. Mesia suferind, venit ca Slujitor, a fost respins de Israel. După învierea Sa și apariția Sa la mai multe persoane, El S-a înălțat la cer de pe muntele Măslinilor, aproape de Ierusalim.

A doua venire a lui Isus Cristos pe pămînt nu va fi deloc comparabilă cu pașnica scenă din iesle. Această revenire va fi evenimentul cel mai impresionant și mai tulburător din toată istoria universului. Venirea Sa în putere și măreție va atrage atenția întregii lumi. Imperiul Roman reînviat în confederația celor zece națiuni se va fi extins la un imperiu mondial odată cu proclamația dată de dictatorul mondial cu patruzeci și două de luni mai devreme. Cam după trei ani, imperiul mondial va fi sfîșiat de răzvrătire, avînd ca rezultat un teribil război mondial, descris în Daniel 11:4-45 și Apocalipsa 16:14-16. Milioane de oameni vor fi fost deja uciși în luptele și dezastrele anterioare. Armate mari din nord, sud și est vor fi ajuns în Orientul Mijlociu, cu contingente majore adunate în valea Arma-

ghedon. Ierusalim, care era capitala şi centrul de guvernare al dictatorului, va fi atacat, şi se vor da lupte pe străzile lui (Zaharia 14:2). Atunci lumea întreagă va fi paralizată de groază de ultima zguduire a pămîntului (ultima cupă a mîniei, Apocalipsa 16:17-21) şi apariţia strălucitoare a Fiului Omului coborînd din cer cu toţi sfinţii Săi.

Ca un fulger de la est la vest

În Noul Testament, doctrina Venirii a Doua este una din revelaţiile majore ale adevărului profetic. Se estimează că un verset din douăzeci şi cinci în Noul Testament se referă fie la răpirea Bisericii, fie la cea de a doua venire a lui Cristos ca să-Şi întemeieze împărăţia. Cristos Însuşi Şi-a descris venirea într-un mod plastic ca un eveniment glorios, comparabil cu fulgerul care iese de la est şi străluceşte pînă la vest (Matei 24:27). El Şi-a descris venirea ca fiind punctul culminant al necazului celui mare.

„Îndată după necazul din zilele acelea, soarele se va întuneca, şi luna nu-şi va mai da lumina ei; stelele vor cădea din cer, şi corpurile cereşti vor fi clătinate. În vremea aceea se va arăta pe cer semnul Fiului Omului, şi toate seminţiile pămîntului se vor jeli. Ei Îl vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului, cu putere şi glorie mare“ (Matei 24:29-30). În Evanghelii se găsesc multe alte referiri la acest eveniment (Matei 19:28; 23:39; Marcu 13:24-37; Luca 12:35-48; 17:22-37; 18:8; 21:25-28).

Chiar atunci cînd Cristos a părăsit pămîntul, îngerii au reafirmat doctrina celei de a Doua Veniri, adresîndu-se discipolilor: „Bărbaţi din Galileea, au zis ei, de ce staţi aici uitîndu-vă la cer? Acest Isus, care a fost luat de la voi în cer, va veni înapoi în acelaşi fel în care L-aţi văzut ducîndu-Se la cer“ (Fapte 1:11). Sunt multe alte referiri la acest eveniment în restul Noului Testament (vezi Fapte 15:16-18; Romani 11:25-27; 1.Corinteni 11:26; 2.Tesaloniceni 1:6-10; 2.Petru 3:3, 4; Iuda 14,15).

Întreaga lume cuprinsă de teamă

Descrierea cea mai detaliată a celei de a doua veniri se află chiar în cartea Apocalipsei, pe care am citat-o pentru a semnala faptul că Cristos Se va arăta unei lumi cuprinse de teamă la cea de a doua Sa venire. Apocalipsa 1:7 afirmă: „Iată, El vine cu norii, şi orice ochi Îl va vedea, chiar cei ce L-au străpuns; şi toate popoarele pămîntului se vor jeli din cauza Lui. Aşa să fie, amin!“

Totuşi, cea mai plastică imagine dintre toate se află în Apocalipsa 19:11-21. Ca punct culminant al necazului celui mare şi al bătăliei de la Armaghedon, cerul se va deschide cu gloria lui Dumnezeu, împlinind profeţia lui Cristos potrivit căreia venirea Sa va fi ca fulgerul care iese de la est şi luminează pînă la vest. Aşa cum arată alte texte, cerurile se vor întuneca sub efectul primelor judecăţi ale lui Dumnezeu, dar în acel moment o lumină strălucitoare, misterioasă, se va propaga prin cer, alarmînd întregul pămînt.

Călăreţul de pe calul alb

Cu ocazia unei pauze în conflictul armatelor, cerurile se vor deschide, şi Cristos Îşi va începe procesiunea măreaţă din cer spre pămînt. Cuvintele acestei profeţii sunt dintre cele mai impresionante găsite în toată literatura mondială.

„Am văzut cerul stînd deschis, şi înaintea mea era un cal alb, al cărui călăreţ este numit Fidel şi Adevărat. El judecă şi Se luptă cu dreptate. Ochii Lui sunt ca flacăra focului, şi pe cap are multe coroane. Poartă un nume scris pe care nu-l ştie nimeni, decît numai El. Este îmbrăcat cu o haină înmuiată în sînge, şi numele Lui este Cuvîntul lui Dumnezeu. Îl urmau armatele cerului, călărind pe cai albi şi îmbrăcaţi în in subţire, alb şi curat. Din gura Lui iese o sabie ascuţită cu care să lovească naţiunile. ‚El le va conduce cu un sceptru de fier‘. El calcă în picioare teascul furiei mîniei lui Dumnezeu cel atotputernic. Pe haina şi pe coapsa Lui are scris acest nume: „REGE AL REGILOR ŞI DOMN AL DOMNILOR“ (Apocalipsa 19:11-16).

Acesta va fi cu siguranţă un spectacol extraordinar: mili-

oane de oameni şi de îngeri reflectînd gloria lui Dumnezeu şi conduşi de Cristos călărind pe un cal alb, simbolul cuceritorului.

Sfîrşitul celui de al treilea război mondial

La început, lumea se va da înapoi cu groază în faţa acestui spectacol, şi apoi cele două armate ale lumii îşi vor uita deosebirile şi vor încerca să se unească ca să se lupte cu armatele din cer. Această revoltă, inspirată şi organizată de Satana (Apocalipsa 16:13-14), va fi un efort zadarnic şi sinucigaş de împotrivire faţă de Dumnezeu. Apocalipsa 19:15 descrie judecata care urmează.

Sabia ascuţită care iese din gura lui Cristos pare să fie o revelaţie simbolică a poruncii care va fi dată. Toţi duşmanii vor fi distruşi. Versetele care urmează declară că păsările cerului vor fi invitate să se ospăteze cu carnea regilor, a oamenilor puternici şi cu cea a cailor omorîţi în această mare judecată dezastruoasă. Fiara, adică dictatorul mondial, şi aliatul său, Profetul Mincinos, vor fi prinşi de vii. Potrivit lui Apocalipsa 19:20, aceştia doi vor fi aruncaţi direct în lacul de foc.

Profetul Zaharia face dezvăluiri suplimentare referitoare la evenimentele legate de bătălia de la Armaghedon. Chiar în ziua celei de a doua veniri a lui Cristos vor fi lupte pe străzile Ierusalimului (Zaharia 14:2). Profetul a descris astfel extraordinara ridicare a straturilor geologice care va avea loc atunci cînd Cristos Îşi va pune în final picioarele pe muntele Măslinilor.

„Voi aduna toate naţiunile la Ierusalim ca să se lupte împotriva lui; oraşul va fi luat, casele vor fi prădate şi devastate, şi femeile violate. Jumătate din oraş va merge în exil, dar restul oamenilor nu va fi luat din oraş. Atunci Domnul va ieşi şi va lupta împotriva acestor naţiuni, aşa cum Se luptă în ziua bătăliei. În ziua aceea, picioarele Lui vor sta pe muntele Măslinilor, la est de Ierusalim, şi muntele Măslinilor va fi despicat în două de la est la vest, formînd o vale mare; jumătate din munte se va deplasa spre nord, şi jumătate se va deplasa spre sud“ (Zaharia 14:2-4).

A doua venire a lui Cristos va provoca o oprire bruscă a ultimului război mondial, a valului de distrugere care aproape că va fi distrus pămîntul. Venirea Sa va pune de asemenea capăt vremurilor naţiunilor, perioadă în care naţiunile neevreilor au determinat destinul Ierusalimului şi au asuprit poporul lui Israel.

O înţelegere completă a caracteristicilor şi cadrului celei de a doua veniri a lui Cristos este de o importanţă crucială pentru cel care studiază profeţiile. Descrierile date de Scriptură permit stabilirea unui contrast viu între a doua venire a lui Cristos pe pămînt şi răpirea Bisericii care se va fi întîmplat mai înainte.

O reîntoarcere în persoană

A doua venire a lui Cristos va fi o revenire în persoană. Acelaşi Isus Cristos care S-a născut din fecioară, care a murit pe cruce, care a înviat iarăşi şi care S-a înălţat la cer Se va întoarce înapoi în trup ca să-Şi exercite puterea şi suveranitatea asupra lumii. Este foarte limpede că va fi o întoarcere trupească, şi nu numai prezenţa spirituală a lui Cristos. Zaharia 14:4 se referă la faptul că „în ziua aceea picioarele Sale vor sta pe muntele Măslinilor, la est de Ierusalim“. La fel cum picioarele lui Cristos au părăsit muntele Măslinilor la înălţarea Sa, aşa se vor întoarce ele pe acest munte, dar de data aceasta într-o demonstrare a forţei Sale atotputernice.

O revenire vizibilă şi glorioasă

Revenirea lui Cristos va fi o revenire vizibilă şi glorioasă. Potrivit Scripturii, toţi Îl vor vedea (Matei 24:30; Apocalipsa 1:7). A doua venire a lui Cristos nu va avea loc într-o clipă, ca răpirea Bisericii. Revenirea lui Cristos va fi o procesiune spectaculoasă şi măreaţă a cerului pe pămînt, care se va face timp de mai multe ore. În acest timp, deplasarea procesiunii şi mişcarea de rotaţie continuă a pămîntului vor permite întregii lumi să asiste la eveniment. Destinaţia finală a procesiunii va fi Israel, conducînd spre distrugerea armatelor adunate pentru bătălia de la Armaghedon şi coborîrea finală a lui Cristos pe muntele Sionului.

O revenire cu armata cerească

Potrivit Scripturii, un mare corp de armate cerești, descrise ca „armatele cerului", Îl vor însoți pe Cristos la a doua Sa venire (Iuda 14; Apocalipsa 19:14). Credincioșii care vor fi fost răpiți la începutul perioadei necazului celui mare, și care vor fi în cer cu Domnul, așa cum este promis în Ioan 14:1-4, vor reveni pe pămînt, căci vor face parte din numeroasa Sa escortă. Și îngerii I se vor alătura lui Cristos în această mare procesiune a cerului pe pămînt (Matei 25:31).

O revenire care zguduie pămîntul

După ce armatele lumii se vor fi adunat pentru bătălia de la Armaghedon, va fi vărsată ultima cupă de mînie, descrisă în Apocalipsa 16:17-21. În vremea aceea, imediat înainte de a doua venire a lui Cristos, vor exista fulgere, tunete, voci, și un mare cutremur de pămînt. Orașele se vor prăbuși literalmente, insulele se vor scufunda și munții vor dispărea. O grindină uriașă, fiecare cîntărind cam patruzeci și cinci de kilograme, va cădea din cer. Apoi, după procesiunea venită din cer și distrugerea armatelor dușmane, picioarele lui Cristos vor atinge muntele Măslinilor, în afara Ierusalimului. În acea clipă, muntele se va despica în două, și în locul actualului munte al Măslinilor se va întinde o vale pînă în Valea Iordanului. Aceasta nu este decît una din teribilele schimbări care vor avea loc în topografia Țării Sfinte ca niște preliminarii la domnia lui Cristos. A doua venire a lui Cristos va schimba drastic geografia pămîntului.

O revenire ca să judece națiunile

Arătînd suveranitatea măreață a lui Dumnezeu în istoria omenească, Psalmul 2 dădea această descriere a situației lumii la a doua venire a lui Cristos: „Regii pămîntului se ridică și prinții se adună împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său. ‚Să le rupem lanțurile' zic ei, ‚și să aruncăm de la noi cătușele!'" (Psalmul 2:2-3). Răzvrătirea națiunilor Îl va face pe Domnul să rîdă. „Cel ce stă pe tron în cer rîde; Domnul Își bate joc de ei. Apoi îi mustră în mînia Lui și-i îngrozește în furia Lui" (Psalm 2:4-5). De-a lungul Vechiului Testament, profeții au semnalat o vreme în care Dumnezeu Își va face judecata dreaptă pe pămînt. Scopul Său final este dezvăluit în Psalmul 2:6: „L-am instalat pe Regele Meu pe Sion, muntele Meu cel sfînt".

La a doua Sa venire, Cristos va cere posesiunea națiunilor ca moștenire a Sa. Judecata Sa va fi absolută, căci, după prezicerea psalmistului: „Tu îi vei conduce cu un sceptru de fier; îi vei zdrobi în bucăți ca niște oale de lut" (Psalm 2:9). În lumina acestei judecăți prezise și a revenirii lui Cristos, cei care au auzit au fost învățați să-L slujească pe Domnul și să I se închine (Psalm 2:10-12). Dumnezeu a promis să-L trimită pe Fiul Său la vremea cuvenită ca să domnească peste pămînt și să-Și înceapă domnia Sa absolută de pace și dreptate. Și așa se va face că acei conducători și armatele lor care se vor împotrivi revenirii lui Cristos vor fi uciși într-un masacru în masă. Răzvrătiții omorîți în bătălia de la Armaghedon vor rămîne în groapa lor comună pînă la învierea finală și la judecata de la sfîrșitul domniei de o mie de ani a lui Cristos (Apocalipsa 19:17-21).

O revenire pentru a domni din Sion

Obiectivul revenirii lui Cristos pe muntele Măslinilor va fi pentru a stabili Ierusalimul ca și capitală a noii Sale împărății mondiale. Legea va veni iarăși din Sion (Isaia 2:3). Revenirea lui Cristos va salva Ierusalimul și națiunea lui Israel de la distrugere completă. Această intervenție directă a lui Dumnezeu în salvarea Israelului și în readucerea lui din toate țările a fost prezisă acum tot atîta vreme ca și promisiunea aflată în Deuteronom 30:3: „Atunci Domnul Dumnezeul tău îți va reface bogățiile și va avea milă de tine, și te va strînge iarăși din toate națiunile unde te-a împrăștiat".

Numeroase pasaje din Vechiul Testament au dezvoltat aceeași temă a unei domnii finale de justiție, de dreptate și de pace, care va fi întemeiată la Ierusalim. În Psalmul 24, porțile Ierusalimului sunt invitate să se deschidă ca să-L pri-

mească pe Regele care vine. Psalmul 72, în formă de rugăciune, descrie domnia Regelui ce urmează să vină și binecuvîntarea păcii care urma după aceea. În această ultimă împărăție, toții regii se vor apleca înaintea Lui, și națiunile Îi vor sluji (Psalm 72:11). Psalmul 96 declară că venirea Sa va fi cu scopul de a judeca. „Ei vor cînta înaintea Domnului, pentru că vine, El vine să judece pămîntul" (Psalm 96:13). Psalmul 110 prezice că la venirea lui Cristos dușmanii Săi vor fi făcuți așternut al picioarelor Sale, și El va domni în mijlocul dușmanilor Săi. Va fi o vreme cînd Cristos „va judeca națiunile, îngrămădind morții și zdrobind conducătorii întregului pămînt" (Psalm 110:6).

Multe referințe în Profeții Mari și Mici pot fi adăugate mărturiei aduse de Psalmi acestui subiect. Potrivit lui Isaia 9:6, Copilul care trebuie să Se nască va fi atotputernicul Dumnezeu și Prințul Păcii. Cînd vine El, „nu va exista un sfîrșit al extinderii guvernării și păcii. El va domni pe tronul lui David și peste împărăția lui, pe care o va întemeia și o va întări cu justiție și dreptate din vremea aceea și pentru totdeauna. Zelul Domnului Atotputernic va face lucrul acesta" (Isaia 9:7). Întregul capitol 11 din Isaia descrie venirea lui Cristos, judecata Sa și domnia Sa dreaptă pe pămînt. Multe alte pasaje dau o descriere strălucitoare a împărăției glorioase a lui Cristos pe pămînt.

A doua venire însăși este descrisă în Daniel 7:13-14: „Mă uitam în viziunea mea de noapte, și iată, înaintea mea era cineva ca un Fiu al omului, venind cu norii cerului. El S-a apropiat de Cel Îmbătrînit de Zile și a fost dus în prezența Lui. I s-a dat autoritate, glorie și putere suverană; toate popoarele, națiunile și oameni de orice limbă I s-au închinat. Stăpînirea Lui este o stăpînire eternă care nu va trece, și împărăția Lui este una care nu va fi niciodată distrusă".

Într-un mod asemănător, Daniel 2:44 prezice că la venirea lui Cristos va fi întemeiată pe pămînt împărăția Sa. „În vremea acelor regi, Dumnezeul cerului va ridica o împărăție care nu va fi niciodată distrusă, nici nu va fi lăsată altui popor. Ea va zdrobi toate celelalte împărății și le va nimici, dar ea însăși va dura pentru totdeauna".

Evreii în viață adunați și judecați

Distrugerea armatelor care se împotrivesc revenirii lui Cristos va fi judecata lui Dumnezeu asupra națiunilor. După masacrul final al bătăliei de la Armaghedon, supraviețuitorii din lume vor fi judecați unul cîte unul. Toți evreii în viață, națiunea supraviețuitoare a lui Israel, vor fi strînși din ascunzătorile lor din Palestina și din lume (Ezechiel 39:28). Fiecare va trebui să stea înaintea lui Dumnezeu ca Judecător, și nici unul nu va putea să scape judecății Sale. Răzvrătiții care nu L-au acceptat pe Cristos ca Mesia al lor înaintea celei de a doua veniri vor fi dați la moarte (Ezechiel 20:38). Restul, evreii credincioși care vor fi supraviețuit perioadei de persecuție și necaz, vor avea permisiunea de a intra în Țara Promisă ca primi cetățeni ai noii împărății a lui Cristos pe pămînt. Ora persecuției se va fi terminat pentru totdeauna, și ei vor primi toate binecuvîntările care au fost promise copiilor lui Israel din vremea lui Avraam (vezi Ieremia 31:31-34; Romani 11:26-27).

Ceilalți supraviețuitori înfruntă judecata

Judecata neevreilor care vor supraviețui perioadei de necaz este descrisă în Matei 25:31-46. Potrivit acestui text, Cristos va strînge toată populația neamurilor de pe pămînt în fața tronului Său de curînd ridicat în Ierusalim. În această judecată, indivizii vor intra într-una din cele două categorii: oile sau caprele. Cristos ca Rege va invita oile să intre în împărăția Sa; aceștia sunt cei ce vor fi ajutat pe evrei în timpul persecutării lor intense. Ei îi vor fi vizitat în închisoare, vor fi îmbrăcat pe cei goi, îi vor fi hrănit cînd vor fi fost înfometați și îi vor fi ascuns de călăii lor.

Cea mai mare manifestare a adevăratei credințe în Dumnezeu în această perioadă de antisemitism intens va fi acțiunea întreprinsă pentru a-i ajuta pe evreii suferinzi. Deși aceste fapte în sine nu vor fi baza mîntuirii, chiar pentru această perioadă, bunăvoința față de evrei va fi o dovadă evidentă a credinței adevărate în Cristos și a înțelegerii Scripturii. Prin urmare, credincioșii vor fi cunoscuți prin faptele lor în timpul acestor vremuri grele, dar, ca și credincioșii din toate epocile,

nu vor fi mîntuiți decît prin credința în Dumnezeu, prin moartea lui Isus Cristos și răscumpărarea dobîndită prin El.

Prin contrast, necredincioșii vor fi demascați prin manifestarea cruzimii lor egoiste față de evrei în timpul necazului celui mare. Acești indivizi, desemnați prin termenul „capre“, vor fi aruncați în focul etern – ceea ce înseamnă că vor fi pedepsiți prin darea lor la moarte. Exact în același fel ca și evreii necredincioși, așa vor fi judecate și neamurile necredincioase.

Restul populației de pe pămînt, încă în trupurile lor muritoare, vor intra în împărăția de o mie de ani a lui Cristos pe pămînt. Această împărăție va începe cu eliminarea celor necredincioși. Pe măsură ce copiii vor crește și noi bebeluși se vor naște în timpul acestei viitoare împărății de o mie de ani, fiecare din ei va avea ocazia să aleagă între credință sau răzvrătire. Dar la începutul acestei perioade, cei răzvrătiți vor fi fost complet eliminați, și lumea va intra într-o nouă eră de pace pentru a reconstrui pămîntul și a-l popula iarăși.

De la dezastru la utopie

O lume utopică va urma după eșecul colosal al tentativei omului de a controla istoria umană. Trei judecăți vor fi curățat lumea de toți cei care nu vor fi crezut în Isus Cristos. Armatele lumii vor fi fost distruse pe cîmpurile de bătaie din Orientul Mijlociu. Evreii necredincioși vor fi fost judecați și dați la moarte. În judecata oilor și caprelor, necredincioșii neevrei vor fi fost eliminați de pe pămînt. Toată populația adultă rămasă pe pămînt va fi făcut experiența regenerării prin credința în Cristos.

Credincioșii din trecut vor avea de asemenea parte de noua domnie de dreptate a lui Cristos. Persoanele care-și vor fi pus credința în Cristos în timpul secolelor epocii Bisericii vor fi răpite de pe pămînt chiar înainte de începutul perioadei necazului. Cum vom vedea în următorul capitol, în clipa răpirii cei morți în Cristos vor reveni la viață, și cei vii vor fi răpiți de pe pămînt. Cu trupuri noi, înviate, ei I se vor alătura lui Cristos în ceruri pentru ca să fie salvați de vremea de judecată care va veni pe pămînt. Credincioșii morți în timpul Vechiului Testament sau în timpul perioadei necazului vor fi înviați și vor primi trupuri noi, în clipa celei de a doua veniri a lui Cristos pe pămînt ca să-Și întemeieze împărăția. Acest alai de sfinți din trecut va fi prezent ca să observe și să ajute la administrarea noii împărății pe pămînt.

Într-o răsturnare spectaculoasă a evenimentelor, Regele regilor și Domnul domnilor va fi luat controlul direct al istoriei umane. Lumea dominată înainte de Satana și de oameni răi va fi de acum guvernată de dreptate și echitate. Lumea sfîșiată de război și de dezastre se va bucura de o mie de ani de pace. Populația supraviețuitoare de pe pămînt va intra într-o epocă de aur, în care inteligența omenească și cele mai bune resurse ale omului vor fi utilizate pentru a reconstrui lumea și pentru a trăi spre gloria lui Dumnezeu. Satana va fi legat; răul va fi judecat direct și rapid de către Dumnezeu Însuși. Natura va fi eliberată de sclavie în această lume echilibrată și pașnică în care leul se va culca cu vițelul.

Întrebarea care se pune acestei generații

Seria de crize din Orientul Mijlociu în timpul acestei generații este doar începutul unei serii de evenimente care vor duce inevitabil la cea de a doua venire a lui Cristos. Prima serie importantă de evenimente profetice din vremea noastră a venit atunci cînd Israel s-a reîntors în țara lui și a dovedit lumii că nu se va lăsa alungat. A doua serie de evenimente profetice a început atunci cînd Europa și lumea și-au dat dintr-odată seama de dependența lor paralizantă de petrolul arab. Alinierile tradiționale ale puterii au fost acum clătinate, și va lua ființă o nouă Confederație a națiunilor mediteraneene. Pe măsură ce aceste evenimente continuă, numărătoarea inversă spre Armaghedon ar putea să înceapă oricînd. Generația noastră poate foarte bine să fie martora evenimentelor pasionante descrise în impresionantele profeții din Vechiul și Noul Testament.

Ni se pune fiecăruia din această generație o întrebare pertinentă: Suntem noi gata pentru venirea Domnului?

Tablou care rezumă profeţiile neîmplinite

1. Răpirea Bisericii (1.Corinteni 15:51-58; 1.Tesaloniceni 4:13-18).
2. Reînvierea Imperiului Roman; Confederaţia celor zece naţiuni (Daniel 7:7,24; Apocalipsa 13:1; 17:3,12-13).
3. Ridicarea dictatorului din Orientul Mijlociu (Daniel 7:8; Apocalipsa 13:1-8).
4. Tratatul de pace cu Israel: cu şapte ani înainte de a doua venire a lui Cristos ca să-Şi întemeieze împărăţia pe pămînt (Daniel 9:27).
5. Înfiinţarea bisericii mondiale (Apocalipsa 17:1-15).
6. Rusia atacă Israelul: cam patru ani înainte de a doua venire a lui Cristos (Ezechiel 38-39).
7. Ruperea tratatului de pace cu Israel, începerea unui guvern mondial, a unui sistem economic mondial, a unei religii ateiste mondiale, cu trei ani şi jumătate înainte de a doua venire a lui Cristos (Daniel 7:23; Apocalipsa 13:5-8,15-17; 17:16,17).
8. Martirajul multor creştini şi evrei (Apocalipsa 7:9-17; 13:15).
9. Judecăţi divine catastrofale vărsate asupra pămîntului (Apocalipsa 6–18).
10. În Orientul Mijlociu izbucneşte un război mondial: bătălia de la Armaghedon (Daniel 11:40-45; Apocalipsa 9:13-21; 16:12-16).
11. A doua venire a lui Cristos (Matei 24:27-31; Apocalipsa 19:11-21).
12. Judecarea celor răi (Ezechiel 20:33-38; Matei 25:31-46; Iuda 14,15; Apocalipsa 19:15-21; 20:1-4).
13. Legarea Satanei (Apocalipsa 20:1-3).
14. Învierea sfinţilor din Vechiul Testament şi din timpul necazului (Daniel 12:2; Apocalipsa 20:4).
15. Începerea împărăţiei de o mie de ani (Apocalipsa 20: 5-6).
16. Răzvrătire la sfîrşitul Mileniului (Apocalipsa 20:7-10).

17. Învierea şi judecarea celor răi şi a Satanei: Judecata de la Marele Tron Alb (Apocalipsa 20:11-15).
18. Începerea eternităţii: ceruri noi, pămînt nou, Ierusalim nou (Apocalipsa 21–22).

16.
O promisiune de reamintit

O promisiune încurajatoare pentru zile de tulburări

Deși multe profeții dramatice își așteaptă împlinirea la sfîrșitul vremurilor, nici una nu este mai importantă sau mai încurajatoare decît o promisiune simplă făcută de Cristos discipolilor Săi. În noaptea dinaintea crucificării Sale, pe cînd era împreună cu ei în camera de sus, Cristos Și-a avertizat discipolii că-i va părăsi și că ei nu-L puteau urma. Unul din ei urma să-L trădeze; un altul să se lepede de El. Discipolii au fost profund tulburați.

În această atmosferă tensionată, Cristos a spus memorabilele cuvinte înregistrate în Ioan 14:1-3: „Să nu vi se tulbure inimile. Încredeți-vă în Dumnezeu; încredeți-vă și în Mine. În casa Tatălui meu sunt multe camere; dacă nu ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc acolo ca să vă pregătesc un loc. Și dacă Mă duc și vă pregătesc un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua să fiți cu Mine, astfel ca și voi să fiți acolo unde sunt Eu".

A nu se confunda noua promisiune cu cea de a doua venire

Această venire, numită deseori răpirea Bisericii, era foarte diferită de evenimentele pe care le-a anunțat Cristos în vorbirea de pe muntele Măslinilor așa cum este relatată în Matei 24. Acolo El a prezis multe evenimente care Îi precedă revenirea pe pămînt. Aceasta s-ar întîmpla evident după perioada necazului celui mare, începînd atunci cînd templul

evreiesc va fi profanat și cuprinzînd o perioadă de persecuție intensă pentru poporul evreu. Această perioadă de tulburare ar culmina cu apariția glorioasă a lui Cristos pentru a-Și întemeia împărăția. Dar noua promisiune făcută de Isus discipolilor în camera de sus implica un eveniment complet distinct: venirea lui Cristos în întîmpinarea credincioșilor în aer și Răpirea Bisericii.

Promisiunea Răpirii adăuga o nouă dimensiune așteptării discipolilor. Isus Se reîntorcea la cer ca să le pregătească un loc în casa Tatălui. El urma să revină ca să-i primească la Sine, luîndu-i acolo unde Se afla El în casa Tatălui. Aceasta era o promisiune de îndepărtare de pe pămînt și de intrare în cer. El n-a menționat nici un semn prealabil, nici n-a făcut aluzie la vreo profeție care să se împlinească înainte. Ea urma să fie o speranță iminentă, ceva care să fie așteptarea fiecărei zile după ce El i-a părăsit.

Unii interpreți ai Bibliei au încercat să combine această venire a lui Cristos pentru credincioși cu a doua Sa venire pe pămînt cu armatele cerești ca să-Și așeze împărăția (Apocalipsa 19). Dar numeroși alți interpreți, prin studiul atent al acestui pasaj și al altora, au găsit că venirea lui Cristos pentru ai Săi era prezisă ca un eveniment complet separat care ar preceda mai degrabă decît ar urma alte evenimente majore de la sfîrșitul vremurilor.

Credincioșii de astăzi se pot agăța de aceeași speranță pe care a promis-o Cristos discipolilor Săi tulburați. Ar fi dificil să nu fii tulburat dacă Scriptura n-ar arăta că martirajul inevitabil în timpul necazului celui mare nu este ceea ce așteaptă credincioșii din epoca noastră să se întîmple curînd. Adevărații creștini de astăzi n-au nevoie să se teamă de zile catastrofale care se vor abate peste lume. Ei au mai curînd speranța iminentă a revenirii lui Cristos și alăturării lor Domnului pentru a se bucura de prezența Sa pentru totdeauna.

Răpirea: o învăţătură importantă a apostolilor

La ani de zile după prima vestire a acestei promisiuni făcută de Cristos, apostolul Pavel, prin revelaţie divină, dădea bisericii din Tesalonic detalii suplimentare privind această speranţă preţioasă (1.Tesaloniceni 4:13-18). El a descris această venire a lui Cristos pentru ai Săi ca un adevăr pe care Dumnezeu voia să-l facă cunoscut şi înţeles de către tesaloniceni.

Potrivit lui Fapte 17:1-9, Pavel, Sila şi Timotei au predicat Evanghelia în Tesalonic timp de trei zile de sabat, cu rezultatul că „un mare număr de greci temători de Dumnezeu au crezut". Dar evreii necredincioşi s-au opus lucrării lui Pavel şi i-au ameninţat viaţa, astfel că Pavel şi tovarăşii lui au plecat în ascuns în timpul nopţii ca să nu fie omorîţi. După cîtva timp, Pavel l-a trimis din nou pe Timotei la Tesalonic ca să vadă ce fac discipolii. Relatarea lui Timotei a dat lui Pavel o mărturie strălucită de felul în care creştinii din Tesalonic, în ciuda persecuţiei şi opoziţiei, aduceau mărturie fidelă pentru Cristos. În ţinutul acela, fiecare vorbea despre Isus din Nazaret, care murise şi înviase ca să fie Mîntuitorul celor care îşi vor pune încrederea în El.

Dar Timotei a relatat şi despre nişte chestiuni teologice cărora nu putuse să le răspundă, dintre care una era după cît se pare în legătură cu revenirea Domnului. Tesalonicenii credeau că cei dragi ai lor care muriseră urmau să învie, dar oare înainte sau după ce va reveni Cristos pentru cei vii? Întrebarea lor scoate în evidenţă faptul că Pavel îi învăţase deja despre revenirea Domnului pentru ei. Pentru aceşti credincioşi, răpirea era o speranţă iminentă, un eveniment care ar avea loc înainte de judecăţile înspăimîntătoare de la sfîrşitul vremurilor profeţite în Vechiul Testament. Ei voiau pur şi simplu să ştie dacă cei morţi ai lor urmau să li se alăture.

Răpirea cuprinde şi pe creştinii deja morţi

Ca răspuns, Pavel i-a asigurat pe tesaloniceni că Dumnezeu nu voia ca ei să fie în necunoştinţă despre acest adevăr sau să se îngrijoreze ca necredincioşii care n-aveau speranţă.

El a continuat, asigurîndu-i în privinţa siguranţei speranţei lor, în 1.Tesaloniceni 4:14: „Noi credem că Isus a murit şi a înviat iarăşi, şi astfel credem că Dumnezeu va aduce cu Isus pe cei care au adormit în El". Această speranţă a revenirii lui Cristos pentru vii şi morţi era la fel de sigură ca şi realităţile morţii şi învierii lui Cristos, în care ei îşi puseseră încrederea.

Dar ce voia să spună Pavel cînd a zis că „Dumnezeu va aduce cu Isus pe cei care dorm în El"? Pavel îşi însuşea aici marele fapt expus în 2.Corinteni 5, că atunci cînd un creştin moare, sufletul lui merge imediat în cer, căci a fi „afară din trup" înseamnă a fi „acasă cu Domnul" (v.8). Soluţia dată era directă şi uşor de înţeles. Cînd Cristos vine din cer ca să-i întîmpine pe credincioşi, El va aduce aceste suflete cu El. Trupurile lor vor fi înviate din mormînt la Răpire, şi sufletul lor se va uni iarăşi cu trupul lor înviat.

Să înţelegem ordinea evenimentelor

Pavel a descris apoi evenimentul: „Potrivit cuvîntului zis chiar de Domnul, vă spun că noi care suntem încă în viaţă, care rămînem pînă la venirea Domnului, cu siguranţă că n-o vom lua-o înaintea celor care au adormit. Căci Însuşi Domnul Se va coborî din cer, cu o poruncă rostită puternic, cu vocea unui arhanghel şi cu sunetul trompetei lui Dumnezeu, şi mai întîi vor învia cei morţi în Cristos. După aceea, cei care suntem încă în viaţă şi rămînem vom fi ridicaţi împreună cu ei în nori ca să-L întîmpinăm pe Domnul în văzduh. Şi astfel vom fi pentru totdeauna cu Domnul" (1.Tesaloniceni 4:15-17).

Acest nou adevăr, nedezvăluit în Vechiul Testament, i-a fost dat lui Pavel prin revelaţie directă, „prin cuvîntul Domnului" (1.Tesaloniceni 4:15 KJV). Cei care trăiesc pe vremea revenirii Domnului nu se vor duce înaintea celor care au murit.

În loc de aceasta, Pavel a descris scena zicînd că Domnul va coborî din cer cu un strigăt, literal cu un strigăt de poruncă. Cristos va porunci învierea morţilor şi răpirea celor vii.

Autoritatea lui Cristos ca să poruncească învierea

Această promisiune este în acord cu ceea ce a vestit Cristos discipolilor Săi în timp ce era pe pămînt cînd a zis: „Nu vă mirați de lucrul acesta, căci vine o vreme cînd toți cei ce sunt în mormintele lor vor auzi vocea Lui și vor ieși afară: cei care au făcut bine vor învia ca să trăiască, și cei care au făcut răul vor învia ca să fie condamnați“ (Ioan 5:28-29).

Deși Răpirea va fi o împlinire parțială, căci nu privește decît învierea creștinilor morți în timpul acestei generații, Domnul va fi Acela care va da porunca cu o voce puternică. Ea va fi însoțită de vocea arhanghelului Mihail (1.Tesaloniceni 4:16; vezi Iuda 9), și semnalată de „sunetul trompetei lui Dumnezeu“, sau al „trompetei din urmă“ (1.Corinteni 15:52). Acesta va fi ultimul apel pentru creștini. Ei vor fi auzit chemarea Evangheliei și vor fi răspuns prin credință. Ei vor fi auzit chemarea la slujire și-și vor fi predat inimile și viețile Domnului. Acum, aceasta va fi ultima chemare, sfîrșitul pelerinajului lor pămîntesc și începutul eternității în prezența Domnului.

O întîlnire în văzduh

Evenimentul venirii lui Cristos pentru Biserica Sa a fost descris în mod impresionant: „Cei morți în Cristos vor învia întîi“ (1.Tesaloniceni 4:16). Imediat după aceea, creștinii care sunt încă în viață și care vor fi rămas „vor fi răpiți împreună cu ei în nori ca să-L întîmpine pe Domnul în văzduh“ (1.Tesaloniceni 4:17). Ce întîlnire va fi aceea! Cei credincioși în Cristos Îl vor vedea pentru prima dată pe Acela pe care nu L-au văzut, dar pe care L-au iubit (1.Petru 1:8)! Ce întîlnire va fi pentru creștinii care au fost despărțiți prin moarte! Familiile vor fi reunite, iar prietenii se vor revedea. Bucuria lor de a fi unii în prezența altora va fi sporită de faptul că niciodată nu vor mai fi despărțiți. Ei vor fi pentru totdeauna cu Domnul.

Mîngîierea răpirii

În lumina acestei promisiuni minunate, Pavel a zis tesalonicenilor: „De aceea, încurajați-vă unii pe alții cu aceste cuvinte“ (1.Tesaloniceni 4:18). Este evident că mîngîierea oferită de Pavel avea perspectiva unei împliniri imediate și că timpul despărțirii de cei dragi putea să fie scurt. O asemenea mîngîiere ar fi imposibilă dacă ar trebui să treacă mai întîi prin evenimentele traumatizante din necazul cel mare, din care puțini vor supraviețui. Ei aveau perspectiva reconfortantă a venirii lui Cristos pentru ei înainte ca lumea să fie aruncată în vîrtejul necazului celui mare. Lucrul acesta era într-adevăr o speranță mîngîietoare.

Pentru cei vii – răpirea și un trup nou

După cîțiva ani, apostolul Pavel aducea lumină în plus asupra acestei teme importante, scriind bisericii din Corint. După ce i-a mustrat timp de paisprezece capitole în diferite chestiuni doctrinale și morale, în capitolul 15 a expus marile doctrine ale credinței. El proclama din nou Vestea Bună că Isus Cristos murise pentru păcatele lor. El susținea marele adevăr al faptului că Cristos înviase dintre cei morți. Învierea lui Cristos, raționa el, constituie baza speranței noastre privind învierea propriilor noastre trupuri dintre cei morți. Trupurile noastre actuale, destinate mormîntului, vor trebui în mod necesar să fie reînnoite și transformate în trupuri cerești adaptate pentru experiență spirituală și slujire în prezența Domnului. Ca urmare, în planul lui Dumnezeu cursul normal este: naștere, viață, moarte și înviere pentru cei ce-și pun încrederea în El.

Totuși, la sfîrșitul capitolului, apostolul a dezvăluit o taină, un adevăr ascuns în Vechiul Testament, dar dezvăluit în Noul Testament (cf. Coloseni 1:26). Noua revelație era că urma să fie o mare excepție de la legea normală a vieții, morții și învierii. El a zis: „Ascultați: Vă spun o taină: Nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați – într-o clipă, o clipire a ochilor, la cea din urmă trompetă. Pentru că trompeta va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom

fi schimbați" (1.Corinteni 15:51-52).

Creștinii care vor trăi pe pămînt în timpul revenirii Domnului vor avea nevoie ca trupul lor să fie transformat, exact ca cei care au murit și au fost înmormîntați. Așa cum arată Pavel, trupurile lor vor fi supuse putrezirii: supuse declinului, vîrstei, și tuturor relelor acestei vieți. Trupurile creștinilor sunt și ele muritoare, adică supuse morții.

După cum a spus Pavel în altă parte (Efeseni 2:1-3; Filipeni 3:21), trupurile oamenilor sunt și păcătoase, neadaptate la sfînta prezență a Domnului. Ele trebuie să sufere o transformare importantă, descrisă aici ca o schimbare într-un trup care nu va îmbătrîni, nici nu va muri niciodată.

Așa cum o exprima Pavel în 1.Corinteni 15:53: „Căci ceea ce este pieritor trebuie să se îmbrace cu ceea ce este nepieritor, și ceea ce este muritor cu nemurirea". Cînd lucrul acesta se va împlini în clipa venirii lui Cristos pentru ai Săi: „Moartea va fi înghițită în victorie" (1.Corinteni 15:54, KJV).

Răpirea trebuie să se întîmple înaintea celorlalte evenimente de la sfîrșitul vremurilor

Prin contrast, deși toate celelalte pasaje care se ocupă cu cea de a doua venire a lui Cristos ca să-Și întemeieze împărăția vorbesc despre învierea martirilor morți în timpul necazului celui mare, nici unul nu vorbește vreodată despre răpirea sfinților vii.

Motivul este că sfinții care vor fi în viață nu vor fi răpiți atunci cînd va reveni Cristos ca să-Și întemeieze împărăția, ci vor fi mai degrabă introduși în împărăția de o mie de ani a lui Cristos în trupurile lor de carne. Ei vor trebui să ducă vieți normale, să cultive pămîntul, să construiască case, să crească copii, să repopuleze pămîntul. Aceste lucruri ar fi imposibile dacă toți sfinții ar fi răpiți și ar primi trupuri cerești în clipa instaurării împărăției. Acesta este un motiv important pentru care răpirea trebuie să aibă loc mai devreme în succesiunea evenimentelor, înainte ca tulburările de la sfîrșitul vremurilor să cuprindă lumea.

Între evenimentul răpirii Bisericii în cer și revenirea triumfală a lui Cristos ca să-Și instituie împărăția va trebui să existe suficient timp pentru ca un nou Trup de credincioși, evrei și neevrei, să vină la Cristos și să fie mîntuiți. Aceștia vor fi cei care vor popula pămîntul în timpul Mileniului, în timp ce aceia care vor fi fost răpiți și înviați mai înainte, în clipa răpirii, vor avea parte cu Cristos în împărăția Lui.

Trăind în așteptare

Exact ca și tesalonicenilor, Pavel a împărtășit bisericii din Corint, în ciuda imperfecțiunilor ei, minunata speranță a revenirii iminente a lui Cristos. Ca și în alte referințe privitoare la Răpire, el nu menționează vreun eveniment prealabil. Ca și în alte pasaje, Ziua Domnului, perioada în care Dumnezeu Se ocupă direct cu păcatul omenesc, va urma imediat după răpire, așa cum se indică în 1.Tesaloniceni 5. Faptul că Ziua Domnului începe cu Răpirea ar trebui să întărească realitatea că Biserica nu va trece prin judecățile Zilei Domnului și nu va suferi mînia lui Dumnezeu care va fi turnată peste necredincioșii din vremea aceea (1.Tesaloniceni 5:9). Acești creștini din primul secol au fost invitați să trăiască în așteptarea venirii lui Cristos, atunci cînd creștinii morți vor fi înviați, iar creștinii vii vor fi răpiți. Această speranță binecuvîntată (Tit 2:13), această speranță purificatoare (1.Ioan 3:2-3) și această speranță plină de mîngîiere (1.Tesaloniceni 4:18) ar trebui să facă să tresalte inima fiecărui credincios adevărat în Cristos. În special în aceste zile importante, ar trebui să fim atenți la această invitație de a fi gata pentru revenirea Domnului.

17.
Ce urmează?

Să observăm ceea ce se va întîmpla în curînd

Pe măsură ce titlurile mari din ziare relatează evenimentele actuale din Orientul Mijlociu, specialiştii serioşi în profeţie aşteaptă ca următorul eveniment important şi dramatic să fie răpirea tuturor credincioşilor adevăraţi. Scepticii s-au grăbit să semnaleze faptul că venirea lui Cristos a fost speranţa tuturor generaţiilor din vremea apostolilor. Apostolul Pavel aştepta în mod limpede în timpul vieţii lui revenirea lui Isus, şi a învăţat Biserica primară să aştepte cu nerăbdare venirea Domnului în orice moment.

Deoarece nu s-a dat nici un semn care să preceadă răpirea Bisericii, de ce această generaţie de creştini a devenit aşa de sigură că Cristos va reveni în timpul vieţii lor? Oare prin ce este această generaţie diferită de celelalte?

Programul perfect al lui Dumnezeu

Scriptura explică faptul că, din punct de vedere divin, Dumnezeu nu întîrzie niciodată. Dacă pare să existe o întîrziere în revenirea lui Cristos, trebuie să existe motive bune pentru lucrul acesta. Este adevărat că s-au scurs mai mult de o mie nouă sute de ani de cînd a fost dată promisiunea răpirii Bisericii. Membrii bisericii primare din Tesalonic credeau că Cristos putea să vină încă pe cînd trăiau ei, şi s-au mîngîiat cu speranţa de a se întîlni cu cei dragi ai lor care muriseră deja. Dar secolele au trecut, şi generaţiile s-au succedat. Lumea a trecut dintr-o criză în alta, şi de fiecare dată se părea

că momentul era propice revenirii lui Cristos. Dar evenimentul n-a avut loc.

De ce nu Şi-a împlinit încă Cristos promisiunea de revenire ca să-i ia pe ai Săi cu Sine? Din punct de vedere profetic, o asemenea amînare nu este neaşteptată. Cînd Cristos a venit pentru prima dată, acesta a fost un eveniment prezis de mii de ani. Secole de istorie pregătiseră scena pentru prima venire a lui Cristos pe pămînt. Limba greacă se dezvoltase şi devenise curent folosită pretutindeni în lumea occidentală. Aceasta pregătea calea pentru ca Noul Testament să fie scris într-o limbă precisă şi larg utilizată.

Imperiul Roman stabilise o pace relativă în Orientul Mijlociu. Viaţa şi cultul iudaic în Palestina erau gata pentru venirea lui Mesia. Ioan Botezătorul şi-a făcut apariţia ca să anunţe venirea lui Mesia şi să cheme naţiunea la pocăinţă. *Pax Romana* deschisese comerţul şi comunicarea internaţională, dînd creştinilor din primul secol posibilitatea de a răspîndi mesajul Evangheliei în tot Imperiul Roman, şi în final în toată lumea.

Profeţiile primei veniri a lui Cristos s-au împlinit într-o zi pregătită special de către un Dumnezeu suveran. Profeţiile privind revenirea lui Cristos pentru cei credincioşi şi apoi A Doua Sa Venire se vor împlini în acelaşi mod – după programul perfect al lui Dumnezeu.

De ce Şi-a amînat Cristos venirea?

Din punct de vedere omenesc, poate să pară că Cristos Şi-a amînat întoarcerea. Dar împlinirea profeţiei biblice în trecut a fost totdeauna precedată de secole de istorie care s-a desfăşurat cu o exactitate suverană ca să permită evenimentelor prezise să aibă loc exact cum fuseseră prezise, într-un mod complet pînă la ultimul detaliu. Dar mai este şi un motiv afectuos şi personal pentru care Cristos încă n-a revenit.

Scriptura a explicat cu precizie un motiv pentru faptul că încă n-a revenit Cristos. Petru a scris: „Domnul nu întîrzie în ţinerea promisiunii Sale, aşa cum înţeleg unii această întîrziere. El este răbdător cu voi, nedorind ca să piară cineva, ci toţi să vină la pocăinţă“ (2.Petru 3:9). Întîrzierea revenirii

lui Cristos pe pămînt pentru ca să vină și să-i caute pe ai Săi se datorează dragostei Sale. Acest Dumnezeu al îndurării așteaptă încă pentru ca mulți să poată auzi Vestea Bună și să răspundă în credință. Această întîrziere este pentru noi, pentru ca să putem răspunde în credință și să ducem acest mesaj și altora.

Scriptura indică faptul că Dumnezeu nu va aștepta mereu. Cristos Însuși a folosit o ilustrație privind venirea Sa ca să-și întemeieze împărăția. El a comparat venirea Sa cu vremurile lui Noe. În timp ce Noe construia arca, ascultînd de porunca lui Dumnezeu, s-au scurs peste o sută de ani pînă să vină potopul. Noe a încercat să-i avertizeze pe oamenii din generația lui, dar ei și-au bătut joc de mesajul lui și au rîs în fața eforturilor lui de a construi arca. A venit totuși ziua cînd arca a fost terminată, și animalele au intrat în ea. Observatorii au putut să-l vadă pe Noe și familia lui intrînd în arcă. Apoi Dumnezeu a închis ușa (cf. Matei 24:37-39), și după aceea a fost prea tîrziu! Cei care se aflau în afara arcăi au pierit în inundația care a urmat.

Deși Cristos a folosit această imagine în legătură cu a doua Sa venire, aceeași ilustrație poate fi aplicată venirii Sale pentru Biserică în clipa răpirii. Dumnezeu este răbdător și așteaptă cu mult mai mult decît așteaptă răbdarea omenească, dar în cele din urmă vine clipa cînd Dumnezeu acționează.

Mesajul limpede de speranță

Generația noastră poate foarte bine să fie ultima înainte de revenirea lui Cristos ca să-i ia pe credincioși de pe pămînt. Dacă așa este, avem o sarcină specială, în același timp ca și un privilegiu deosebit. Cei care L-au acceptat cu încredere pe Isus Cristos ca Mîntuitor au speranța că pot să fie în orice clipă chemați lîngă Cristos în ceruri. Pentru cei care n-au răspuns cu credință, aceeași clipă va marca începutul unei serii de evenimente catastrofale care vor aduce judecata lui Dumnezeu asupra lumii în care trăim.

Însărcinarea generației noastre constă în a lămuri mesajul mîntuirii lui Dumnezeu în aceste vremuri de confuzie.

Credința vie dă fericire și sens existenței noastre zilnice. Ea dă și speranța într-o lume care aleargă spre judecată. Fiecare din noi trebuie să se asigure că a înțeles mesajul mîntuirii lui Dumnezeu; apoi, suntem datori să transmitem cu dragoste acest mesaj urgent familiilor noastre, prietenilor noștri și tuturor persoanelor posibile.

Există numeroase moduri în care putem explica Evanghelia, făcînd-o pe înțeles, astfel ca oamenii să poată răspunde pozitiv. La sfîrșitul acestui capitol se găsește o afirmație din mesajul de bază al Bibliei, extrasă dintr-o broșură care a ajutat mii de oameni. Transmiterea acestui mesaj este deosebit de importantă în generația noastră, care ar putea foarte bine să fie martora orei finale a judecății lui Dumnezeu asupra lumii.

Există semne ale revenirii Domnului?

În explicarea răpirii Bisericii, nu s-a dat nici un semn care să marcheze iminența acestui eveniment. În loc de aceasta, s-a cerut celor credincioși în Cristos să-I aștepte venirea și să prevadă că ea poate avea loc în orice clipă. Această atitudine caracteriza Biserica primară, care credea că Cristos putea veni în orice zi. Aceasta a fost speranța Bisericii din primul secol pînă acum. Orice ipoteză sau teorie care pretinde că Cristos n-ar putea veni astăzi este contrară credinței comune a Bisericii de-a lungul secolelor. Dar dacă nu există semne care să anunțe însăși răpirea, care sunt bazele legitime ca să credem că răpirea ar putea să fie în mod special apropiată pentru această generație?

Răspunsul nu se află în vreun eveniment profetic care trebuie să preceadă răpirea, ci în înțelegerea evenimentelor care vor urma după răpire. La fel cum istoria fusese pregătită pentru prima venire a lui Cristos, tot așa este pe cale să se pregătească pentru evenimentele care conduc la a doua Sa venire. Capitolele precedente din această carte au explicat desfășurări istorice uimitoare care par să pregătească scena tocmai pentru evenimentele prezise care vor avea loc curînd după răpire. Dacă așa este cazul, ajungem la concluzia inevitabilă că răpirea trebuie să fie extrem de aproape.

Trei părți mari ale profeției

În studiul general al profeției, se pot distinge trei teme mari sau trei părți mari în ceea ce ne spune Biblia în privința viitorului. Profețiile biblice sunt centrate în general fie asupra viitorului Bisericii, fie asupra celui al națiunilor, fie asupra celui al lui Israel.

Profețiile privind viitorul Bisericii explică evenimente și tendințe care se vor găsi în adevărata Biserică, în Trupul credincioșilor, sau în biserica organizată ca o instituție. Profețiile privind biserica organizată ca instituție privesc adesea pe cei care sunt creștini doar de nume. Biblia are multe de zis despre această biserică de nume sau biserică organizată și despre climatul religios de la sfîrșitul vremurilor. Aceste profeții scot în evidență rolul super-bisericii și al profetului mincinos în timpul necazului celui mare (Apocalipsa 17:1-18) și guvernarea finală a Anticristului, care va cere ca toți să i se închine ca lui Dumnezeu în timpul ultimilor ani ai necazului.

Ridicarea și căderea națiunilor au fost importante în profețiile Vechiului și Noului Testament. De un interes special astăzi sunt profețiile care descriu situația internațională în ultimii ani ai istoriei înainte de Armaghedon. Aceste profeții au o asemănare remarcabilă cu ceea ce am observat în lumea actuală, și constituie astfel un avertisment care anunță venirea Domnului.

Profețiile asupra lui Israel, și mai ales asupra Ierusalimului, furnizează importante puncte de referință pentru tot ansamblul profețiilor. Evenimentul profetic cel mai semnificativ din tot secolul 20 a fost restabilirea lui Israel. Toate profețiile asupra sfîrșitului vremurilor arată că în vremea sfîrșitului evreii vor fi din nou în țara lor, și anume în aceeași situație cum sunt astăzi.

Pe lîngă această situație, toți așteaptă un guvern mondial care, potrivit Scripturii, va lua ființă cu trei ani și jumătate înaintea celei de a doua veniri a lui Cristos.

Tot așa, religia mondială, prezisă în Apocalipsa 17, a luat deja formă în biserica mondială care, după răpire, va fi lipsită de orice creștini adevărați.

Aceste situații majore care există astăzi, și care nu existau cu cincizeci de ani în urmă, indică faptul că răpirea însăși

trebuie să fie foarte aproape, deoarece scena este pregătită pentru evenimente care vor urma după răpire.

Toate domeniile profeției se combină într-o mărturie unită a faptului că istoria pregătește generația noastră pentru sfîrșitul vremurilor.

În fiecare domeniu al profeției, se poate întocmi o listă a principalelor evenimente profetice. În fiecare listă privind Biserica, națiunile sau Israel, evenimentele istoriei indică limpede că lumea este gata pentru răpirea Bisericii și pentru începerea numărătorii inverse spre Armaghedon.

Listă profetică recapitulativă pentru Biserică

Cînd toate evenimentele prezise în legătură cu Biserica sunt puse în ordine cronologică, devine evident că lumea a fost deja pregătită cu grijă pentru revenirea lui Cristos. Această listă recapitulativă cuprinde evenimentele profetice majore în ordinea împlinirii lor prezise.

1. Avîntul comunismului mondial a făcut posibilă răspîndirea mondială a ateismului.

2. Liberalismul subminează vitalitatea spirituală a Bisericii în Europa și în America.

3. Mișcarea spre o super-biserică începe cu Mișcarea ecumenică.

4. Apostazia și respingerea pe față a adevărului biblic sunt evidente în Biserică.

5. Haosul moral devine tot mai evident din cauza abandonării complete a moralei creștine.

6. Invazia spiritismului, ocultismului și credinței în demoni începe să pregătească lumea pentru ora finală a Satanei.

7. Ierusalimul devine un centru de controversă religioasă pentru arabi și creștini, în timp ce evreii din toată lumea proiectează să facă din el un centru activ al iudaismului.

8. Adevărații creștini dispar de pe pămînt ca să se alăture lui Cristos în cer cu ocazia răpirii Bisericii.

9. Restrîngerea răului făcută de Duhul Sfînt s-a încheiat.

10. Super-biserica, care unește marile religii, este o unealtă

pentru profetul mincinos care îl ajută pe Anticrist să se ridice la puterea mondială.

11. Anticristul distruge super-biserica şi cere închinare ca dictator mondial zeificat.

12. Credincioşii din această perioadă suferă persecuţie intensă şi sunt martirizaţi cu miile.

13. Cristos revine pe pămînt cu creştinii care au fost în cer în timpul necazului celui mare şi pune capăt regimului naţiunilor cu ocazia bătăliei de la Armaghedon.

Listă profetică recapitulativă pentru naţiuni

Evenimentele profetice privind naţiunile pot de asemenea să fie compilate într-o listă cronologică. Şi această listă dezvăluie faptul că lumea este complet gata pentru evenimente care au fost prezise că se vor întîmpla în ultimii şapte ani ai istoriei civilizaţiei.

1. Înfiinţarea Naţiunilor Unite constituie un prim pas serios spre un guvern mondial.

2. Reconstrucţia Europei după al doilea război mondial a făcut posibil viitorul ei rol într-o reînnoire a Imperiului Roman.

3. Israel a fost restabilit ca naţiune.

4. Rusia s-a ridicat ca putere mondială şi devine aliata ţărilor arabe.

5. Piaţa Comună şi Banca Mondială arată nevoia unei regularizări internaţionale a economiei mondiale.

6. China Roşie s-a ridicat ca putere mondială şi a devenit capabilă să formeze o armată de 200 de milioane, aşa cum este prezis în profeţie.

7. Orientul Mijlociu devine punctul nevralgic cel mai dureros din lume.

8. Şantajul cu petrolul arab trezeşte lumea în faţa noii concentrări de bogăţii şi putere în Meditarana.

9. Cortina de Fier cade, şi în Europa ia fiinţă o nouă ordine.

10. Rusia decade ca putere mondială şi-şi pierde influenţa în Orientul mIjlociu.

11. Un strigăt mondial după pace urmează după tulburările provocate de preţul ridicat al petrolului, incidentele teroriste şi situaţia militară confuză din Orientul Mijlociu.

12. Zece naţiuni crează o Confederaţie Mediteraneeană unită – începuturile ultimei faze al celui de al patrulea imperiu mondial profetic.

13. Printr-un joc de putere, un nou lider mediteraneean răstoarnă trei naţiuni din Confederaţie şi preia controlul asupra puternicului grup de zece naţiuni.

14. Noul lider mediteraneean negociază un tratat „final" de pace în Orientul Mijlociu (rupt după trei ani şi jumătate).

15. Armata rusă încearcă o invadare a Israelului şi este distrusă în mod miraculos.

16. Liderul mediteraneean se autoproclamă dictator mondial, rupe tratatul său de pace cu Israel şi se declară pe sine dumnezeu.

17. Noul dictator mondial profanează templul din Ierusalim.

18. Judecăţile teribile din necazul cel mare sunt vărsate peste naţiunile lumii.

19. O revoltă mondială ameninţă regimul dictatorului mondial, şi armate din toată lumea se îndreaptă spre Orientul Mijlociu.

20. Cristos revine pe pămînt cu armatele Sale cereşti.

21. Armatele lumii se unesc ca să se împotrivească venirii lui Cristos şi sunt distruse în bătălia de la Armaghedon.

22. Cristos Îşi întemeiază împărăţia de o mie de ani pe pămînt, punînd capăt vremurilor naţiunilor (neamurilor).

Listă profetică recapitulativă pentru Israel

Deşi viitorul lui Israel nu poate fi separat de cursul mai larg al istoriei, profeţiile despre naţiunea şi poporul evreu îşi au propria lor ordine de evenimente. În această listă profetică, ca şi în celelalte, evenimentele aflate deja în mişcare furnizează o pregătire uimitoare pentru numărătoarea inversă finală spre Armaghedon.

1. Suferința intensă a evreilor și persecutarea lor în toată lumea face presiune pentru obținerea unei patrii în Palestina.

2. Evreii se reîntorc în Palestina, și Israel este reînființat ca națiune în 1948.

3. Națiunea evreiască de curînd născută supraviețuiește în ciuda unor dificultăți zdrobitoare.

4. Rusia se arată ca un dușman important al lui Israel, dar Statele Unite îl ajută pe Israel.

5. Supraviețuirea eroică a Israelului și puterea sa crescîndă fac din el o națiune consolidată, recunoscută în toată lumea.

6. Manevrele militare ale lui Israel sunt frînate de abilitatea arabă de a duce un război diplomatic, care constă în controlarea celei mai mari părți din rezervele mondiale de petrol.

7. Poziția arabă este întărită de bogățiile lor crescînde și de alianțele între Europa și țările arabe.

8. Izolarea crescîndă a Statelor Unite și a Rusiei de Orientul Mijlociu face tot mai greu pentru Israel să negocieze un tratat de pace acceptabil.

9. După o luptă îndelungată, Israel este silit să accepte un compromis de pace garantat de noul lider al Confederației Mediteraneene a celor zece națiuni.

10. Poporul evreu sărbătorește ceea ce pare a fi un tratat de pace durabil și final.

11. Timp de trei ani și jumătate de pace, iudaismul este reînviorat, și în templul reclădit din Ierusalim sunt reinstituite jertfele și ceremoniile tradiționale.

12. Armata rusă încearcă să invadeze Israelul, dar este distrusă în chip misterios.

13. Dictatorul mondial de curînd proclamat profanează templul din Ierusalim și începe o perioadă de persecuție intensă a evreilor.

14. Mulți evrei acceptă desfășurarea evenimentelor profetice și-și declară credința în Cristos ca fiind Mesia al lui Israel.

15. În masacrul evreilor și creștinilor care se împotrivesc

dictatorului mondial, cîțiva martori sunt ocrotiți în chip divin ca să ducă mesajul în toată lumea.

16. Cristos revine pe pămînt, primit de evreii care cred în El ca Mesia și Eliberatorul lor.

17. Domnia de o mie de ani a lui Cristos pe pămînt, pe tronul lui David, împlinește în final toate promisiunile profetice făcute în favoarea poporului Israel.

Un ansamblu de evenimente întrețesute în mod complex

Primele capitole din această carte au încercat să prezinte mesajul profetic general asupra viitorului, în raporturile sale cu istoria și cu titlurile mari din cotidiene. Deși profețiile despre Biserică, națiuni și Israel sunt adesea prezentate în diferite puncte ale revelației biblice, ele sunt legate între ele în mod complex în desfășurarea istoriei. Israel trebuia evident să fie restabilit ca națiune în Palestina înainte ca multe din aceste evenimente de la sfîrșitul vremurilor să poată începe. Viitorul lider al Confederației Mediteraneene ar putea cu greutate să obțină a fi recunoscut prin negocierea unui tratat de pace cu Israel dacă Israelul n-ar exista sau dacă nu ar fi criza din Orientul Mijlociu. Fără necesitatea economică de petrol și căderea Cortinei de Fier, ar fi greu de așteptat ca țările europene să se unească și să aibă un rol activ în criza din Orientul Mijlociu. Acum, națiunile industrializate din Europa depind numai de petrolul arab. Deși s-au făcut încercări de folosire a altor surse de energie, ele n-au fost în stare să împiedice nevoia după petrolul din Orientul Mijlociu.

Mulți exegeți cred că Israel se află acum la sfîrșitul primului stadiu al restabilirii și luptei lui pentru supraviețuire. Stadiul următor ar necesita o încheiere a păcii. Biblia prezice că o pace durabilă în Orientul Mijlociu nu va veni pînă ce nu va apărea un lider puternic a zece națiuni din jurul Mediteranei ca să stabilească această pace. Semnarea acestui tratat de pace este al doilea stadiu din calendarul profetic al lui Israel, și el va marca începutul ultimilor șapte ani înainte de Armaghedon. Acești ultimi șapte ani vor fi o perioadă în

care răul va fi dezlănţuit, iar judecata lui Dumnezeu se va revărsa peste lume. Al treilea stadiu în restabilirea lui Israel va începe atunci cînd tratatul lui de pace va fi rupt. Al patrulea şi ultimul stadiu va începe odată cu revenirea lui Cristos şi eliberarea Israelului.

Evenimentele profetice prezise pentru Biserică indică faptul că aceste evenimente nu vor avea loc decît după ce Biserica, locuită de Duhul Sfînt, va fi răpită din lume. Ridicarea liderului mediteraneean, apariţia profetului mincinos şi formarea super-bisericii nu pot avea loc decît atunci cînd adevăraţii credincioşi vor fi dispărut de pe pămînt. În acea clipă, bariera Duhului Sfînt împotriva răului va fi ridicată din lume, ceea ce va permite Satanei să-şi ţeasă plasa de înşelăciune şi haos.

Pentru aceia care cred în Cristos, situaţia prezentă a Israelului este extraordinar de semnificativă. Dacă următorul stadiu al restabilirii lui Israel nu poate surveni decît atunci cînd Biserica va fi fost răpită, aceasta vrea să spună că revenirea lui Cristos pentru ai Săi este foarte aproape. În timp ce criza din Orientul Mijlociu continuă să tulbure lumea, vor apărea alianţe puternice între ţările europene şi arabe. Dar viitorul dictator mondial nu poate să-şi facă mişcarea decisivă pînă nu va fi fost răpită Biserica. Numai atunci va avea Satana mînă liberă să manipuleze istoria cu forţele răului. Din aceste motive, creştinii informaţi aşteaptă venirea Domnului ca următorul eveniment important în calendarul profetic.

Scena finală este gata pregătită

Astăzi, lumea este ca o scenă pregătită pentru o mare dramă. Actorii principali sunt deja în culise, aşteptînd momentul de a intra în istorie. Recuzitele principale sunt deja la locul lor pe scenă. Piesa profetică este pe cale să înceapă. Orientul Mijlociu preocupă astăzi atenţia liderilor de pe glob. Lumea a recunoscut acum puterea politică şi economică care se află în mîinile celor ce controlează extraordinarele rezerve de petrol din această regiune. Vechile prietenii şi alianţe vor suferi schimbări atunci cînd naţiunile europene vor căuta noi alianţe şi noi acorduri ca să se protejeze într-o lume schimbătoare. Orientul Mijlociu va continua să fie punctul central al relaţiilor internaţionale.

Toate dezvoltările istorice necesare au avut deja loc. Tendinţa spre un guvern mondial, începută cu Naţiunile Unite în 1948, pregăteşte terenul pentru guvernul de la sfîrşitul vremurilor. Mişcarea pentru o biserică mondială, formată în 1948, pregăteşte calea pentru super-biserica care va domina scena religioasă după răpirea adevăratei Biserici. Spiritismul, ocultismul şi credinţa în demoni vor continua să se răspîndească. Comunismul, prin filozofia lui ateistă, este pe cale să pregătească lumea pentru o formă finală a religiei mondiale care cere închinarea în faţa unui dictator totalitar.

Israel şi naţiunile lumii au fost pregătite pentru drama finală. Mai important încă, Israelul a revenit în ţara lui, s-a organizat ca stat politic, şi este însetat să-şi joace rolul în evenimentele sfîrşitului. Astăzi, Israel are nevoie disperată de legămîntul de pace promis în profeţie. În mare parte din cauza cererilor palestinienilor, Israel nu va putea să obţină o soluţie satisfăcătoare prin negocieri directe.

Rusia, la nord de Ţara Sfîntă, este gata să intre în conflictul de la sfîrşitul vremurilor. Egiptul şi alte ţări africane n-au renunţat la dorinţa lor de a ataca Israelul pornind din sud. China Roşie la est constituie acum o putere militară suficient de mare pentru a arunca în luptă o armată la fel de numeroasă ca cea descrisă în Apocalipsa. Fiecare naţiune este gata să-şi joace rolul în orele finale ale istoriei.

Lumea noastră actuală este bine pregătită pentru începutul dramei profetice care va duce pînă la Armaghedon. Deoarece scena este pregătită pentru acest apogeu dramatic al erei noastre, lucrul acesta trebuie să însemne că venirea lui Cristos pentru ai Săi este foarte aproape. Dacă a existat vreodată o oră în care oamenii să-şi examineze relaţia personală cu Isus Cristos, atunci este astăzi. Dumnezeu spune acestei generaţii: „Pregătiţi-vă pentru venirea Domnului!"

Cum să fim siguri de destinul nostru etern

Mulți oameni au găsit într-o broșură o sinteză a ceea ce învață Biblia despre mîntuire, sinteză care i-a ajutat să-și revadă relația personală cu Isus Cristos. Această sinteză prezintă patru lucruri vitale pe care fiecare persoană trebuie să le cunoască în pregătirea pentru viitor. Aceste adevăruri au fost publicate de Seminarul Teologic din Dallas într-un tractat adaptat pentru cartea de față. Ținînd seama de viitorul revelat profetic al lumii noastre și de noi ca indivizi, este important să ne revizuim relația cu Isus Cristos în lumina profeției.

1

O VIAȚĂ FERICITĂ ȘI PLINĂ DE SENS ÎNCEPE CU DUMNEZEU!

DUMNEZEU

Potrivit Bibliei, iată ce-ți oferă Dumnezeu!

- DRAGOSTE – Cineva care veghează asupra ta.
- SECURITATE – Cineva care veghează asupra a tot ce ți se întîmplă.
- PACE – Cineva care veghează asupra problemelor tale.
- SCOP – Cineva care veghează asupra valorii vieții tale.
- DESTIN ETERN – Cineva care veghează asupra viitorului tău.

Isus a spus:

„Atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică“ (Ioan 3:16).

Isus a mai zis:

„Eu am venit ca oamenii să aibă viață, și s-o aibă din belșug“ (Ioan 10:10).

Augustin a remarcat:

„Tu ne-ai făcut pentru Tine, Dumnezeule, și inima omului este fără odihnă pînă nu-și găsește odihna în Tine“.

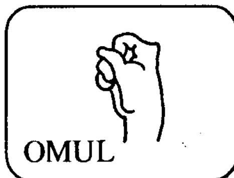
DIN NEFERICIRE...

2

PĂCATUL OMULUI L-A DESPĂRȚIT DE DUMNEZEU

Potrivit Bibliei, păcatul este:
- nereușita de a fi ceea ce vrea Dumnezeu să fim
- nereușita de a face ceea ce vrea Dumnezeu să facem.

Este evident prin urmare că toți am păcătuit. Conștient sau inconștient, noi toți ne-am răzvrătit împotriva lui Dumnezeu.

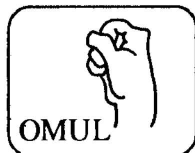

Aceasta nu este totul. Dumnezeu este drept și nu poate admite păcatul în prezența Sa. Dumnezeu trebuie să judece păcatul omului și să-l respingă.

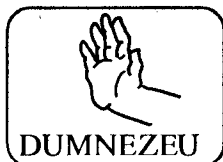
Biblia spune:

„Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui..." (Isaia 53:6).

„Păcatele tale au fost o barieră între tine și Dumnezeul tău" (Isaia 59:2).

PĂCAT

Cîtă vreme păcatul ne desparte de Dumnezeu, nu ne putem bucura de viața fericită și plină de sens pe care o vrea Dumnezeu pentru noi.

DIN FERICIRE...

3

DUMNEZEU TE IUBEȘTE FOARTE MULT! EL L-A DAT PE ISUS CRISTOS, FIUL SĂU, CA SĂ-ȚI IA PĂCATUL ASUPRA SA.

Biblia spune:

„Dumnezeu Și-a arătat dragostea Sa față de noi prin faptul că, pe cînd eram noi încă păcătoși, Cristos a murit pentru noi" (Romani 5:8).

„Cristos a suferit odată pentru păcate, Cel drept pentru cei nedrepți, ca să ne aducă la Dumnezeu" (1.Petru 3:18).

Dumnezeu este satisfăcut cu ceea ce a făcut Isus Cristos. Acum El este complet liber să te ierte și să-ți ofere o viață fericită și plină de sens cu El.

Isus Cristos a ridicat bariera păcatului prin moartea Sa.

TOTUȘI, TU AI *O* RESPONSABILITATE

4

CA SĂ INTRI ÎNTR-O VIAȚĂ FERICITĂ ȘI PLINĂ DE SENS, TREBUIE SĂ TE ÎNTORCI LA DUMNEZEU PUNÎNDU-ȚI ÎNCREDEREA ÎN ISUS CRISTOS PENTRU IERTAREA PĂCATELOR TALE.

Privește ceea ce ne spune Biblia:

„Isus a zis: Eu sunt calea, adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl decît prin Mine" (Ioan 14:6).

„Crede în Domnul Isus Cristos, și vei fi mîntuit“ (Fapte 16:31).

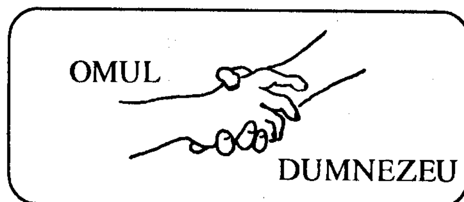
„Fiind îndreptățiți (socotiți drepți față de Dumnezeu) prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Cristos“ (Romani 5:1).

DAR CE ESTE CREDINȚA?

Noi practicăm credința atunci cînd:

- *ne încredințăm* în mîinile unui doctor
- *avem încredere* într-un avocat
- *ne încredem* într-un prieten.

Credința în Domnul Isus Cristos înseamnă deci să te *încrezi* în El că-ți iartă păcatele și te aduce într-o relație corectă cu Dumnezeu.

SĂ RECAPITULĂM...

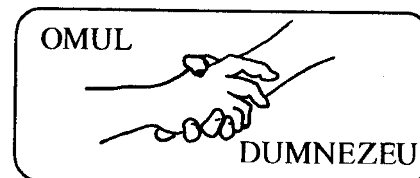
Tu știi că...

1. Viața începe cu Dumnezeu.
2. Păcatul tău te-a despărțit de Dumnezeu.
3. Isus Cristos a plătit pedeapsa pentru păcatul tău.

SINGURUL LUCRU PE CARE ȚI-L CERE DUMNEZEU SĂ-L FACI ESTE:

4. Să-ți pui încrederea în Domnul Isus Cristos că-*ți* iartă păcatele, astfel ca să poți începe o viață fericită și plină de sens cu Dumnezeu.

Tot aici te afli? Sau ți-ai pus total încrederea în Isus Cristos și ai obținut astfel iertarea păcatelor tale?

N-ai vrea să te încrezi în Isus Cristos ca să capeți iertarea păcatelor tale chiar acum?

POȚI SĂ FOLOSEȘTI ACEASTĂ RUGĂCIUNE CA SĂ-ȚI EXPRIMI DECIZIA:

„Dragă Tată, recunosc că sunt un păcătos. Cred că Domnul Isus Cristos a murit pentru mine. Mulțumesc că mi-ai iertat păcatele. Ajută-mă să încep astăzi o viață nouă plină de sens împreună cu Tine. Amin“.

Isus nu este un Mîntuitor sau Salvator mort. El este *viu*. Puterea Sa este acum disponibilă pentru tine. Dacă te-ai încrezut în Isus Cristos, Dumnezeu a promis să-ți dea viața Sa, și Dumnezeu Își ține promisiunile (Ioan 3:15-16).

Numai Isus Cristos poate să trăiască viața creștină! Pentru că acum ești creștin, Duhul lui Cristos locuiește acum în tine. Puterea vine în viața ta nouă pe măsură ce înveți să te bazezi pe Cristos ca să-Și trăiască viața Sa prin tine (Galateni 2:20).

De aceea ai nevoie de Biblie. Ai nevoie s-o studiezi în fiecare zi ca să devii conștient de ceea ce vrea Dumnezeu să facă prin tine (1.Petru 2:2).

Rugăciunea este o altă parte vitală a unei vieți fericite și pline de sens. Vorbește deseori cu Dumnezeu despre nevoile tale (Filipeni 4:6-7).

Încă un lucru. Nu poți fi creștin de unul singur. Întîlnește-te cu alte persoane care și-au pus încrederea în Isus Cristos într-o biserică unde se dă învățătură din Biblie (Evrei 10:25).

Extras din broșura „Cum să ai o viață fericită și plină de sens“. Dallas Theological Seminary, 3909 Swiss Avenue, Dallas, Texas 75204.

Armaghedon, petrolul şi criza din Orientul Mijlociu

În ultimii douăzeci şi cinci de ani am văzut puterea economică, politică şi militară care curge din puţurile de petrol aflate în Orientul Mijlociu.

O asemenea concentrare de putere explică de ce Biblia indică Orientul Mijlociu ca scena bătăliei finale de la Armaghedon şi a celei de a doua veniri a lui Cristos, după cum afirmă renumitul escatolog Dr. John F. Walvoord.

Fiecare capitol este consacrat explicării biblice a evenimentelor care anunţă a doua venire a lui Isus Cristos. Cartea prezintă şi un calendar profetic al evenimentelor viitoare.

Iată titlul cîtorva capitole:

- *Desfăşurarea bătăliei de la Armaghedon*
- *Conflictul arabo-israelian*
- *Şantajul cu petrolul arab*
- *Europa în schimbare*
- *Viitoarea pace în Orientul Mijlociu*
- *Viitorul dictator mondial*
- *Armaghedon - lupta de moarte a lumii*

Dr. John F. Walvoord, unul din cei mai mari specialişti din lume în materie de profeţie biblică, a fost preşedinte şi profesor de teologie sistematică la Dallas Theological Seminary între 1952-1986. El deţine grade universitare de la Wheaton College, Texas Christian University, Dallas Theological Seminary şi Liberty Baptist Seminary. El este autorul sau editorul a douăzeci şi şapte de cărţi.

Editura A Agape

ISBN 973-97163-2-6 Lei 2500